NONA GAMEL

Un surâs ca o rază de soare

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOAN

DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Hugues închise uşa în spatele lui si cercetă încăperea cu privirea. Doctorul Collins îi lăudase meritele acestei psihologe, afirmând că obţinuse rezultate excelente în cazuri similare cu cel al lui Meredith. încruntă sprâncenele şi se aşeză într-un fotoliu nou-nouţ, cum arăta de altfel toată mica sală de aşteptare.

Era o încăpere cu un aspect confortabil. Canapeaua şi scaunele erau acoperite cu un material înflorat în tonuri pastel, care se armoniza perfect cu mocheta de culoarea fildeşului, vizibil pusă de curând.

Conform spuselor doctorului Collins, se aştepta să întâlnească o psihologă experimentată, învechită în meserie, şi el cerceta locul cu oarecare uimire. Revistele care zăceau pe măsuţa joasă se adresau mai cu seamă adolescenţilor, cu excepţia a două reviste sportive.

Răsfoi distrat una dintre ele. îi era imposibil să se concentreze asupra lecturii în momentul acesta. Un singur gând îl preocupa: să vină în ajutorul surorii sale. încercă să vadă încăperea

cu ochii lui Meredith. Se va simţi oare suficient de în largul ei aici, ca să-şi destăinuiască temerile psihologei? Aceasta îi va inspira oare încredere?

Hugues zări o uşă care permitea probabil accesul în biroul terapeutei. începu s-o fixeze cu nerăbdare. Ceasul lui arăta ora două. Doctoriţa Simpson nu va întârzia fără îndoială să se arate.

Hugues se întorsese din Nepal seara trecută şi starea în care o găsise pe sora lui îl alarmase. De aceea, începuse imediat demersurile necesare pentru a încerca să îndrepte lucrurile. Fiecare minut care trecea i se părea de o importanţă capitală. Pe de altă parte, era foarte exigent în ceea ce privea punctualitatea şi se pregătea să tune şi să fulgere împotriva doctoriţei când auzi un zgomot în spatele uşii.

Se ridică imediat şi avansă spre doctoriţa Simpson, cu mâna întinsă, încercând să-şi ascundă surpriza. Rebecca Simpson era foarte diferită de ceea ce-şi imaginase. Mai tânără decât el, nu era lipsită de farmec. El îi întinse mâna privind cu atenţie această faţă cu trăsături ascuţite. Nu era cu adevărat frumoasă cu părul des şi castaniu strâns în coc la ceafa, dar ochii ei migdalaţi sclipeau de inteligenţă.

El o urmă în cabinet, observând că taiorul gri-deschis nu dezvăluia mare lucru din silueta ei. Redeveni imediat stăpân pe sine. Scopul vizitei lui nu era legat de măsurile interlocutoarei sale...

încăperea aceasta, asemenea sălii de aşteptare, degaja calm şi confort. Aici te simţeai în siguranţă. Doctoriţa Simpson îşi reluă locul, în spatele unui vechi birou din lemn de acaju datând de la începutul secolului. Ea îi indică un scaun din faţa ei. El se aşeză, observând că

încăperea era amenajată ca un salon, cu o canapea şi fotolii.

Privirea lui se îndreptă apoi spre tânăra femeie. Cenuşiul- verzui al ochilor ei adumbriţi de gene lungi negre îi accentua paloarea tenului. Gura ei cărnoasă era foarte uşor rujată şi purta drept orice bijuterie o pereche de cercei mari de aur.

Ea îşi încruntă puţin sprâncenele şi tuşi uşor ca să-şi readucă la realitate ipoteticul pacient.

-Iertaţi-mă, murmură el zâmbind. Suport urmările decalajului orar.

Ea clătină din cap, vizibil puţin convinsă. Cum să nu se arate
severă, de vreme ce el o supusese unei inspecţii cam îndrăzneţe...

Luă un mic carnet care se afla pe masa ei de lucru.

- Bine, care este obiectul vizitei dumneavoastră? se interesă ea cu o voce uşor răguşită.

- De fapt, este vorba despre sora mea. Medicul ei curant, doctorul Collins, mi-a recomandat să mă adresez dumneavoastră.

Se opri, neştiind foarte bine cu ce să înceapă. Trebuia să-i vorbească oare despre şocul pe care-l încercase revăzând-o pe Meri la aeroport, după doi ani de absenţă? Despre înfăţişarea ei plăpândă şi despre refuzul ei de a mânca, oricât de mult stătea la masă? Oftă, întrebându-se dacă nu era preferabil să abordeze imediat problema mamei lor. Să-i vorbească despre cele patru căsătorii succesive ale ei şi despre noul lor tată vitreg.

Hugues îşi drese glasul, dar Rebecca Simpson se hotărî să intervină.

- Voi încerca să vă uşurez sarcina explicându-vă metodele mele de lucru.

El încuviinţă cu un semn din cap.

- Sunt specializată în terapia familială. Asta înseamnă că primesc întreaga familie pentru a trata adolescentul. în general, refuz să mă ocup de pacient în mod individual. Mi se întâmplă ocazional să primesc cupluri fără copiii lor, dar niciodată copii fără părinţii lor.

- înţeleg... zise el.

îi era greu să şi-o imagineze pe mama lui şi pe noul ei soţ, Georges, asistând cu regularitate la şedinţe de pshihoterapie în compania lui Meri. Ei erau ferm convinşi că fata se simţea de minune şi că totul era în ordine. Nu vor accepta niciodată să participe la această intervenţie care i-ar obliga să fie puşi din nou în discuţie.

- Ce înţelegi prin „familie“? întrebă el în cele din urmă.

El ar fi fost încântat s-o însoţească pe Meredith şi s-o ajute să-şi recapete rapid echilibrul psihic.

- Oamenii care locuiesc cu persoana aflată în dificultate. Uneori, cei care trăiesc în altă parte, dar sunt totuşi parte integrantă din universul pacientului. în cazuri deosebite, insist ca oricine să participe la şedinţe.

- Pentru ca să vă mărturisesc totul, cred că va fi destul de dificil să-i fac să vină pe toţi trei, aproximativ o dată pe săptămână: mama mea, al patrulea ei soţ şi sora mea. în ceea ce o priveşte pe aceasta din urmă, ea se va dovedi cu siguranţă cea mai reticentă, dar iau asupra mea sarcina de-a o covinge, cu riscul de a folosi maniera forte.

Tăcu apoi, încercând să-şi imagineze tabloul familial... Meredith, slabă ca un ţâr, în uniforma ei şcolară, ar rămâne ghemuită într-un colţ. Mama lor va fi, evident, îmbrăcată elegant şi perfect coafată. Conform obiceiului, va monopoliza conversaţia, cu acea frumoasă siguranţă care o caracteriza.

Si apoi, va mai fi acolo George. Cu maxilarul pătrat, cu înfăţişarea energică şi carura impunătoare. George, care va aproba cu un semn din cap cel mai neînsemnat gest sau cuvânt al soţiei lui.

Hugues îşi trecu mâna peste frunte. Vor refuza cu

siguranţă să se lanseze în această aventură. Avusese nevoie de nu mai

puţin de trei ore ca să le explice cât de important era să ia legătura cu doctorul Collins. La sfârşitul conversaţiei lor telefonice, atunci când el rostise cuvântul „psiholog“, Sybil se făcuse stacojie la faţă. Iată de ce nu se îndoia o singură clipă de răspunsul lor...

- De ce suferă exact sora dumneavoastră? se interesă doctoriţa Simpson.

- Nu mai mănâncă.

Urmări cu atenţie faţa interlocutoarei, aşteptându-se să citească pe ea vreo reacţie, dar aceasta nu se despărţi de calmul ei.

- Acum doi ani, când am părăsit-o, continuă el, avea acea înfăţişare bucălată a copiilor de vârsta ei. Mă gândeam că-şi va pierde puţin din greutate crescând, dar nu că va ajunge să semene cu un arac! Medicul ei curant mi-a spus că a pierdut şapte kilograme într-un an; La vârsta ei, asta poate avea consecinţe serioase. Dacă nu reîncepe să se hrănească normal, mă tem ca starea ei de sănătate să nu devină alarmantă.

- Unde se află tatăl acestei adolescente?

Hugues ridică din umeri.

- A fost penultimul soţ al mamei. El nu se interesa decât foarte puţin de Meri. Cred că trăieşte actualmente în Germania.

- S-ar părea că stabilitatea nu este proprie familiei dumneavoastră, remarcă ea pe un ton neutru.

- într-adevăr, încuviinţă el cu o grimasă.

Numeroasele căsătorii ale mamei lui semănau mai mult cu nişte pofte subite decât cu dorinţa profundă de a se uni cu cineva.

Soarele se ascunse în spatele norilor şi câtva timp

încăperea se cufundă în penumbră. Hugues se surprinse din nou că o cercetează atent pe Rebecca Simpson. Lumina difuză îi accentua cenuşiul ochilor.

- Ce ar trebui făcut, după părerea dumneavoastră? întrebă el.

- Personal, consider psihoterapia familială deosebit de eficace pentru îngrijirea anorexicilor, adică a celor care suferă de inapetenţă, de lipsa poftei de mâncare.

El clătină din cap cu un gest de nerăbdare. Cunoştea desigur că răul de care suferea sora lui se numea „anorexie“. Nu se deplasase până aici ca să afle acest diagnostic, ci mai degrabă pentru a încerca să-i găsească o soluţie.

- Genul acesta de problemă este în mod obişnuit legat de medicul de familie, reluă ea. în consecinţă, mi se pare fundamental ca întreaga familie să participe la şedinţe.

Tonul straniu al vocii ei îl captiva.

- Potrivit spuselor dumneavoastră, există totuşi puţine speranţe ca părinţii să se supună acestui tratament, nu-i aşa?

- Eu... aş putea s-o însoţesc pe Meredith. Vreau să spun, prin asta, să asist la şedinţe. La urma urmei, este sora mea vitregă...

- După cum mi s-a părut că înţeleg, n-aţi văzut-o de doi ani?

- într-adevăr. în această perioadă de timp am lucrat în Nepal. Dacă aş fi putut ghici că slăbeşte, aş fi încercat să mă întorc mai repede. Dar nici în scrisorile ei şi nici în cele ale părinţilor nu se făcea aluzie la vreo problemă de genul acesta. Si nu mi-au trimis niciodată fotografii.

- Nepal, repetă Rebecca Simpson, visătoare. Este fără

îndoială o ţară minunată pentru oamenii care practică escaladele în munţi.

- Eu n-am riscat s-o fac decât o dată.

- De ce?

- Traseele acelea sunt extenuante, explică el cu un aer obosit.

Trebuia să se ducă acasă, să facă un duş şi să se întindă în pat. Reuşea doar cu preţul unui efort supraomenesc să-şi ţină ochii deschişi, aţintiţi asupra interlocutoarei sale. Un surâs trecător îi ilumină acesteia faţa până atunci serioasă şi el o găsi dintr-o dată frumoasă.

Viaţa lui semăna cu un infern după ce-şi văzuse sora la aeroport şi n-o recunoscuse decât pentru că stătea lângă mama lui. în ciuda senzaţiei de epuizare împotriva căreia încerca să lupte, această prezenţă feminină îi dădea un sentiment de siguranţă. Tensiunea nervoasă care-l stăpânea după revenierea în Statele Unite se risipea încetul cu încetul.

Poseda poate un talent ciudat pentru a-i face pe oameni să se simtă în largul lor. Dacă aşa stăteau lucrurile, îi va fi de mare ajutor surorii lui.

- Cred că ar fi preferabil să vă duceţi sora la una dintre colegele mele, declară ea atunci. Este vorba în acelaşi timp şi de o prietenă, în care ştiu că veţi putea avea încredere. Practică psihoterapia de grup cu câţiva adolescenţi care suferă de anorexie şi, până acum, a obţinut rezultate excelente.

Ea deschise sertarul central al biroului şi scoase o carte de vizită pe care i-o întinse. Pe ea era înscris numele Alice Fairweather, cu adresa cabinetului şi numărul de telefon.

Hugues îşi ridică ochii.

- Doctorul Collins, medicul curant al surorii mele, mi-a lăudat îndelung meritele dumneavoastră...

Ezită o clipă înainte de a continua.

- Aş prefera s-o îngrijiţi dumneavoastră pe Meri.

Rebecca Simpson se încruntă.

- Dacă dumneavoastră credeţi că veţi reuşi să le convingeţi pe aceste trei persoane să vină cu regularitate în cabinetul meu, nu văd, desigur, nici un inconvenient. în caz contrar, însă, îmi este imposibil să acţionez. Dar v-o recomand cu insistenţă pe doctoriţa Fairweather.

Era încântătoare... deşi încăpăţânată. Hugues suspină, punân- du-şi un picior peste celălalt. Trebuia, aşadar, să se resemneze să contacteze o altă psihologă, în timp ce el intenţiona deja s-o întâlnească pe doctoriţa Simpson pe un teren mai puţin profesional.

Ochii lui se îndreptară atunci asupra diplomelor agăţate pe perete. Erau completate cu numele de D. Rebecca Simpson.

- Mai aveţi şi alte întrebări de pus? întrebă ea.

El îşi dădu seama că, din nou, rămăsese prea mult timp tăcut.

- Mă gândeam că... începu el.

Inspiră adânc şi adăugă:

- Nu sunt oare puţin răspunzător pentru această stare a lucrurilor? Poate că asta nu s-ar ii întâmplat dacă nu eram plecat în Nepal...

Pândea o oarecare reacţie pe figura ei, dar ea replică liniştit:

- Vreţi să spuneţi că sora dumneavoastră a încetat să mănânce după ce aţi plecat?

- Este o eventualitate... N-aş fi părăsit-o niciodată dacă

aş fi detectat cea mai mică fisură în comportamentul ei. Părea atât de fericită în urmă cu doi ani... abia acum înţeleg că se bizuia mult pe mine şi că jucam într-un fel rolul de tată.

- Ce vârstă are? întrebă ea încet.

- Treisprezece ani.

- Intra aşadar în pubertate în momentul plecării dumneavoastră.

Ea schiţă un surâs şi el avu din nou impresia că faţa i se lumina.

- Copiii de vârsta asta sunt adeseori predispuşi la acest gen de problemă, îi explică ea. Este foarte probabil ca absenţa dumneavoastră să fi avut o influenţă asupra echilibrului ei.

Hugues se ridică şi se plimbă nervos prin încăpere înainte de a se apleca pe fereastra care dădea spre universul de beton al marilor edificii înconjurătoare. îşi trecu privirea peste parcarea şi mica grădină a imobilului. Cerul era de un albastru strălucitor, culoare specifică primelor zile de primăvară la San Francisco.

Copacii se împodobeau cu o mulţime de frunze de un verde palid, iar cântecele păsărilor umpleau aerul. Două adolescente pe biciclete traversau strada râzând în hohote. Sora lui ar fi trebuit să fie şi ea afară, ca să profite de acest soare frumos, să stea de vorbă cu prieteni de aceeaşi vârstă, în loc să stea închisă în camera ei.

Hugues închise ochii, copleşit de această situaţie. De ce o abandonase pe Meredith? Sybil nu se arătase niciodată deosebit de afectuoasă cu unica ei fiică. Cu el fusese mult mai maternă, dar asta se întâmpla în copilăria lui, pe vremea când tatăl lui încă mai trăia.

De altfel, nu era cu adevărat sigur că ea luase cele mai bune hotărâri în privinţa lui. Poate că tatăl lui compensa această lipsă de simţ al responsabilităţii. Hugues nu acordase niciodată cu adevărat atenţie acestei probleme.

Oricum ar fi fost, indiferenţa ei faţă de Meri era incontestabilă. Nu se prefăcea că se interesează de ea decât în prezenţa prietenilor sau a lui Georges. Meredith constituia un subiect de conversaţie care-i permitea să se pună în valoare.

Cât despre Georges, el nu se pasiona decât pentru golf şi maşini. Se mărginea să critice comportarea fiicei lui vitrege când se ivea ocazia, şi considera că sarcina lui educativă se oprea aici.

Părăsind casa cu doi ani în urmă, Hugues ştia că Meri o să-i lipsească. îi plăcea felul în care râdea la glumele lui, interminabilele lor partide de tenis, în fine, complicitatea lor. Dar nu concepuse o singură clipă că plecarea lui va provoca un gol afectiv fetiţei care era ea atunci.

Doctoriţa Simpson n-avea nici un mijloc să verifice că anorexia adolescentei era datorată acestei lungi absenţe. Cu toate acestea, Hugues se simţea vinovat. Dacă ar fi rămas în California, sau cel puţin în Statele Unite, ar fi intervenit înainte ca tulburările lui Meri să ajungă la asemenea proporţii.

Sybil şi Georges nu remarcaseră nimic alarmant şi se încăpăţânau să afirme că fata lor este sănătoasă tun. O găseau desigur foarte îndărătnică, dar, în orice caz, nu considerau că problema era gravă.

- Presupun că sora dumneavoastră a crescut într-un mediu burghez şi frecventează un colegiu particular.

Tonul acestei voci îl readuse imediat pe Hugues la

realitate.

-Joacă fără îndoială tenis, este înscrisă la o şcoală de dans şi poate chiar că ia lecţii de pian, continuă Rebecca Simpson. Obţine rezultate şcolare onorabile, dar totuşi nu suficiente pentru a-i satisface întru totul sau pentru a-i impresiona pe părinţii ei. Este întotdeauna corect îmbrăcată, prietenii ei aparţin aceleiaşi clase sociale ca ea, şi comportarea ei este ireproşabilă.

El se întoarse spre tânăra femeie. Aceasta stătea acum picior peste picior şi el îi admiră fineţea gleznelor.

- Descrierea dumneavoastră se potriveşte destul de bine lui Meredith, murmură el.

- Simplă rutină profesională! Oricum, cred că ar trebui să evitaţi să vă consumaţi energia căutând vinovaţii. în starea actuală a lucrurilor, este mai important de încercat remedierea problemei decât să i se caute originea.

- Să ne imaginăm că sunt răspunzător de această situaţie. Ce comportare m-aţi sfătui să adopt?

Ea notă ceva în carnetul ei şi reflectă înainte de a răspunde:

- îmi este cam greu să mă pronunţ deoarece n-o cunosc pe sora dumneavoastră. Cu toate acestea, v-aş recomanda să nu abordaţi capitolul hranei cu ea. încercaţi să rămâneţi în afara acestei probleme, înconjurând-o toto-dată cu afecţiunea dumneavoastră. Si duceţi-o la Alice Fairweather.

Puse stiloul pe masă, ca şi cum considera întrevederea încheiată. Hugues nu concepea totuşi să plece în felul acesta. El arătă una dintre diplomele agăţate pe perete şi întrebă:

- Ce înseamnă acest „D.“ plasat înainte de Rebecca

Simpson?

Peste buzele pline ale interlocutoarei lui trecu umbra unui
surâs.

- De ce îmi puneţi această întrebare?

- Voiam să vă spun pe nume, replică el cu sinceritate, dar mi-e greu să ghicesc dacă este vorba de Diane, Dorothy, Daisy sau altul...

Ea îşi înclină uşor capul şi-l cercetă cu acea expresie de nepătruns care lui îi displăcea atât de mult.

- Dominique? Danielle? Daphne? insistă el.

- Prietenii îmi spun Rebecca, răspunse ea în cele din urmă, cu o voce blândă, întorcându-şi privirea.

Ce însemna oare această remarcă? Cu greu se putea considera drept unul dintre prietenii ei, de vreme ce tocmai o cunoscuse.

- Ah! Si ce nume vă daţi oamenilor pe care îi întâlniţi pentru prima dată? se interesă el, cu o licărire ironică în fundul ochilor.

Ea nu-şi părăsi aerul serios.

- Cred că tot Rebecca. în ceea ce-i priveşte pe pacienţii mei, ei obişnuisc să mă numească „doctoriţa Simpson“.

El în ce categorie intra oare? Se hotărî să afle care este adevărul.

- îmi permiteţi să vă spun Rebecca?

- Nu văd nici un inconvenient, dacă îmi promiteţi totodată să recurgeţi la serviciile Alicei Fairweather, răspunse ea zâmbind.

- îmi veţi permite totuşi să vă cer sfatul, din când în când?

- Nu ţin nicidecum să intervin în munca Alicei. Mi se

pare preferabil să vă adresaţi ei dacă aveţi vreo incertitudine... în măsura în care o va îngriji pe sora dumneavoastră, evident.

- Evident, repetă el.

De ce îngăduise să-i spună Rebecca, dacă n-avea nici o şansă s-o revadă? Nu manifesta, în mod vizibil, nici cea mai mică dorinţă de a-l întâlni din nou. Era fără îndoială căsătorită sau logodită. Nu reuşi să-şi stăpânească un căscat.

- Iertaţi-mă. M-am întors ieri seară din Nepal şi n-am avut deloc timp să mă odihnesc.

Ea clătină din cap şi el înţelese că întrevederea era încheiată. Cele patruzeci şi cinci de minute cât dura fiecare vizită trecuseră deja? O privi lung, ca şi cum voia să-şi întipărească în memorie trăsăturile ei.

Regretă o dată mai mult că părul ei era strâns la ceafă, ceea ce-i conferea o înfăţişare severă. De atlfel, felul în care se îmbrăca nu era nici el al unei femei care doreşte să atragă privirile bărbaţilor. Si cu toate acestea, vocea şi surâsul ei degajau un farmec aproape magnetic. De ce oare nu zâmbea mai des?

- Ei bine, vă mulţumesc pentru ajutorul dumneavoastră, spuse el întinzându-i mâna. Sper să am ocazia să vă revăd...

Hugues ar fi invitat-o bucuros la cină dacă ar fi zărit cel mai mic licăr de interes în privirea ei. Dar ea abia dacă renunţase o clipă la atitudinea ei profesională în timpul întrevederii.

- Aş dori să mă ţineţi la curent cu progresele surorii dumneavoastră, declară ea spre marea lui uimire.

Va avea cel puţin o scuză ca să-i telefoneze... înclină

capul şi se îndreptă spre uşă.

- Puteţi ieşi şi pe aici, spuse ea arătându-i o uşă mică de lângă biroul ei. Pe aici, nimeni nu riscă să aibă întâlniri incomode în sala de aşteptare.

- Hm! Asta dă impresia unei plecări pe furiş după o întâlnire nepermisă... V-a mai spus-o cineva?

Ea reflectă o clipă.

- Nu. Sunteţi prima persoană care face o astfel de observaţie. Ca să vă mărturisesc totul, nu m-am gândit niciodată la asta.

îşi însoţi răspunsul cu un surâs radios şi el simţi brusc că-l lasă curajul. Se repezi pe culoar, ca să nu cedze tentaţiei de a rămâne.

Traversă parcarea imobilului şi, ajungând în faţa maşinii sale, îşi ridică ochii spre etajul al patrulea. I se păru că distinge o umbră la fereastră. Privi mai atent, nu mai văzu nimic şi ridică din umeri.

Hugues se aşeză la volanul maşinii. Va încerca s-o mai întâlnească pe doctoriţa Rebecca Simpson. Cel puţin încă o dată.

Capitolul 2

Rebecca era aplecată pe fereastră atunci când Hugues Wells ajunse în parcare. Se îndepărtă cu promptitudine când el îşi ridică privirea în direcţia ei. O văzuse fără îndoială. De altfel, de ce ar trebui să se simtă jenată? Nu avea oare obiceiul să privească afară pregătindu-se să-l primească pe pacientul următor?

Aruncă o privire scurtă ceasului şi se aşeză în spatele vechiului birou de lemn. Aparţinuse unuia dintre prietenii ei, care i-l dăruise. îi rezervase la început un loc de onoare în casa ei, apoi îşi dăduse seama că era mai folositor la cabinet, având în vedere timpul pe care-l petrecea aici.

Era vorba de o mobilă foarte frumoasă, pe care prietenul ei o îngrijise cu dragoste timp de cincizeci de ani. Tăblia, patinată, era acoperită cu mici zgârieturi superficiale care dovedeau o lungă experienţă. Această masă de lucru îi era dragă Rebeccăi şi era fericită s-o regăsească în fiecare luni dimineaţa.

Mângâie încet lemnul care mirosea plăcut a ceară. îi mai rămâneau câteva minute de răgaz înainte de sosirea pacientului următor.

Rebecca îşi încruntă brusc sprâncenele. Uitase să-i precizeze lui Hugues Wells că nu încasa onorarii pentru o primă vizită. Problemele materiale nu păreau de altfel să-l preocupe deloc. Avusese timp să observe că purta haine scumpe.

în timpul consultaţiilor ei, avea rareori ocazia să întâlnească bărbaţi de genul lui. Era obligată să recunoască faptul că personajul acesta o interesase cel puţin la fel de mult ca obiectul vizitei sale. întoarcerea lui

acasă nu va întârzia s-o ajute pe adolescentă să se refacă. El nu avea, în mod vizibil, obiceiul să ocolească problemele, ci mai curând să le înfrunte în scopul de a le da rapid de capăt.

Pe lângă asta, absenţa lui îi permitea să aibă o viziune obiectivă asupra situaţiei, ceea ce nu era fără îndoială cazul nici al mamei, nici al tatălui vitreg. Aceste regăsiri familiale îl şocaseră probabil şi-l tulburaseră.

în ciuda părului creţ puţin prea lung, Rebecca fusese impresionată favorabil de fizicul lui. Nasul lui uşor încovoiat şi mustaţa fină adăugau caracter trăsăturilor regulate, dar ea fusese fermecată mai ales de privirea lui de jar. Atitudinea lui indica o anumită siguranţă. Gesturile precise îi puneau în valoare silueta puternică şi zveltă.

Rebecca nu încercase de mult timp o asemenea atracţie pentru un bărbat. Ea ştia totuşi că nu avea aproape nici o şansă să-l revadă, deoarece i-o recomandase pe Alice. îi va telefona poate într-o zi ca să-i vorbească despre sora lui, dar nimic nu era mai puţin sigur.

Mai bine să facă apel la acel simţ al realităţii cu care se mândrea şi să înceteze să se gânească la Hugues Wells. Oricum, avea foarte puţin timp de consacrat unui bărbat în starea actuală a lucrurilor. Viaţa profesională îi solicita toată energia.

Un mic bec roşu se aprinse pe biroul ei, semnalând sosirea următorului pacient.

Suspină şi se ridică pentru a întâmpina un copil de zece ani care suferea de cleptomanie, însoţit de sora lui mai mare şi de părinţi.

*

* *

Sase ore mai târziu, Rebecca închidea uşa cabinetului său. Vizitele începuseră la prânz şi ea lucrase de atunci fără întrerupere, fără să-şi acorde cea mai mică pauză. Majoritatea pacienţilor ei erau nevoiţi să respecte orarul locului lor de muncă; drept urmare, cabinetul ei nu se golea la ora prânzului şi la sfârşitul după-amiezii. Mâncase un biscuit între două consultaţii şi se felicita pentru asta, deoarece acum se simţea prea obosită ca să gătească şi chiar să se aşeze la masă.

Rebecca luă liftul ca să ajungă în parcarea subterană a imobilului şi se instală cu un suspin de mulţumire în Peugeot-ul ei alb. Vehiculul acesta era pentru ea un simbol al luxului, după acei ani lungi de studii pe durata cărora nu-şi permisese nici o cheltuială inutilă. Hugues Wells, care conducea probabil un Porsche sau un Mercedes, nu simţea cu siguranţă tot atâta plăcere ca ea, urcând în maşina lui.

Traversă străzile din San Francisco, puţin aglomerate la ora aceasta, apoi încetini în sfârşit în faţa micului imobil situat în inima oraşului. Cabinetul ei se găsea în cea mai apropiată periferie şi ea străbătea întotdeauna acest drum într-o jumătate de oră, cu o strângere de inimă. Ar fi preferat să locuiască într-o casă cu grădină, în împrejurimile oraşului San Francisco. La drept vorbind, însă, îşi petrecea atâtea ore închisă în cabinetul ei încât ar fi profitat foarte puţin de un mediu mai tihnit.

Evident, pisicile ei, Ferdinand şi Isabella, ar fi preferat să-i aştepte întoarcerea ţopăind prin iarbă. Cu toate acestea, ea le ştia mai în siguranţă închise în apartament, la adăpost de automobile şi de câinii din cartier.

Rebecca introduse o cartelă din plastic într-o fantă

specială, aflată lângă portalul de intrare, şi acesta se deschise încet. îşi recuperă cartela şi traversă aleea care ducea la garajul a cărui uşă se ridică ascultătoare.

- Rebecca!

întoarse capul şi o descoperi pe Madeleine lângă intrarea în garaj.

- Madeleine, într-o seară n-o să te observ în întuneric şi o să trec cu maşina peste tine! exclamă ea scoţând capul pe fereastră. Trebuie să-ţi reamintesc că eşti însărcinată în şapte luni şi că ai putea să te arăţi mai prudentă?

Madeleine izbucni în râs.

- Trebuie să recunosc că am luat puţin în greutate, dar nu sunt încă total neputincioasă! Cal tocmai s-a întors de la clinică şi am pregătit o pizza. De ce n-ai cina cu noi? Va fi gata în vreo douăzeci de minute.

Madeleine şi Cal locuiau în imobilul vecin.

- Excelentă idee! Asta îmi lasă exact timpul necesar să mă schimb şi să hrănesc pisicile. Pe curând!

Rebecca îşi puse maşina la adăpost în garaj şi urcă la apartamentul ei. Deschise uşa, apăsă întrerupătorul şi încercă acelaşi şoc pe care-l resimţise în urmă cu trei săptămâni. Era aproape o lună de când se terminaseră lucrările de zugrăvire, dar încă nu se familiarizase cu noua înfăţişare a apartamentului ei.

Nemulţumită de tapetul cenuşiu care acoperea pereţii, ceruse lucrătorilor să zugrăvească holul, bucătăria şi salonul în alb. Alesese un bleu cu nuanţe de mov pentru dormitor, în care domnea încă o mare dezordine, având în vedere că n-avusese deloc timp să-l rearanjeze.

Pisicile se apropiară şi se frecară torcând de gleznele

ei. Rebecca le mângâie zâmbind.

- Nu mă luaţi drept proastă, le spuse ea. Stiu sigur că nu duceţi lipsă de afecţiune, ci mai curând de hrană. Nu sunteţi decât nişte ipocrite!

îl culesese pe Ferdinand - un motan mare, tigrat, cu ochii verzi - de pe stradă, cu câţiva ani în urmă. îşi dăduse seama că, sosind în acest apartament nou, se va simţi foarte singur aici, din cauza numărului mare de ore pe care ea le petrecea la cabinet. De aceea, îi cumpărase o tovarăşă cu blană neagră şi lucioasă, Isabella.

Tânăra femeie îşi schimbă costumul sobru fustă-taior cu nişte blugi şi un pulovăr din bumbac alb; după care deschise dulapul din bucătărie şi scoase o sticlă de vin. Era o bucătăreasă nepricepută şi prefera de aceea să contribuie în felul acesta la masa lui Cal şi a Madeleinei, decât să-i pedepsească ducându-le una dintre acele mixturi scârboase cărora numai ea singură le cunoştea secretul!

Madeleine nu bea în momentul acesta, dar Rebecca ştia că soţul acesteia, Cal, aprecia vinul. Turnă aceeaşi cantitate de hrană în cele două boluri şi chemă animalele, care nu se lăsară rugate.

Coborî cu paşi repezi şi străbătu cei câţiva metri care o despărţeau de prietenii ei. îl sărută pe Cal pe obraz şi-i întinse sticla. Call şi cu ea se cunoscuseră în facultate, apoi urmaseră acelaşi stagiu de specializare într-o clinică psihiatrică. Acesta continua să lucreze acolo cu jumătate de normă. între timp, se căsătorise cu Madeleine şi, datorită vecinătăţii locuinţelor lor, Rebecca îi vedea cu regularitate.

Madeleine puse masa în bucătărie şi se aşezară ca să mănânce enorma pizza care trona pe masă.

- Astăzi am vorbit la telefon cu Ed Blake, zise Cal. Mi-a cerut veşti despre tine, Rebecca.

- Cal, te rog! exclamă Madeleine.

De origine scandinavă, acesta avea păr lung şi blond, iar tenul lui deschis la culoare roşea la cea mai mică nemulţumire. în clipa de faţă, obrajii lui căpătară o culoare stacojie. Rebecca luă o înghiţitură de vin, ca şi cum nu remarcase nimic.

- Ai dreptate să nu-i dai atenţie, îi spuse Madeleine prietenei sale. A fost întotdeauna lipsit de tact.

- Nu-i adevărat, protestă Cal. Pot să mă arăt foarte delicat când este cazul. O cunosc însă pe Rebecca de mult timp şi consider că este mai important să-i vorbesc deschis decât să mă ascund în spatele unor atitudini prevenitoare socotite de bonton în societate.

Rebecca îşi ridică încet privirea şi-şi dădu seama că tânăra femeie nu era deloc dispusă să renunţe atât de uşor.

- Prietenia pe care i-o porţi Rebeccăi nu-ţi permite în nici un caz s-o superi. Nici măcar n-ar fi trebuit să rosteşti numele lui Ed Blake.

- Si de ce nu? insistă Cal balansându-se pe scaunul lui. Ed s-a maturizat mult în ultimul timp. Sunt ferm convins că de acum înainte este pregătit să-şi asume o legătură sentimentală stabilă. Si cum Rebecca nu l-a găsit încă pe bărbatul vieţii ei...

- Eşti îngrozitor, Cal! Taci! îi aruncă tânăra lui soţie, ai cărei obraji erau acum de un roşu-aprins.

Rebecca îşi înghiţi cu greutate nodul din gât înainte de a se hotărî să intervină.

- La drept vorbind, cred că nu voi mai accepta să mă căsătoresc cu Ed, chiar dacă mi-ar cere-o în genunchi, declară ea cu calm. Am fost foarte naivă pe vremea aceea, dar de atunci am evoluat. Prin urmare, dacă îţi vorbeşte despre mine, răspunde-i că îmi merge foarte bine şi schimbă vorba.

- Rebecca, ştii fără îndoială că bărbaţii care divorţează reflectează de două ori înainte de a se angaja într-o altă aventură. Sunt convins că Ed ţi-a apreciat întotdeauna calităţile la justa lor valoare.

Vizibil mulţumit de această tiradă, Cal se servi cu ultima bucată de pizza. Madeleine suspină şi se ridică ţinându-se de mijloc.

- Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu trec în salon; scaunele sunt mai confortabile acolo.

Cal se ridică imediat ca s-o însoţească.

- Pun farfuriile în maşina de spălat vase şi vă urmez, declară Rebecca, însoţind vorba cu fapta.

Nu punea la îndoială bunele intenţii ale lui Cal, dar această conversaţie i se păruse dintre cele mai greu suportabile. Aventura ei cu Ed Blake fusese prima din existenţa ei şi în starea actuală a lucrurilor; se întreba dacă nu va fi şi ultima.

De când îşi deschisese cabinetul nu întâlnea decât puţine persoane ale sexului opus susceptibile s-o intereseze, iar munca o absorbea atât de mult încât se apleca rareori asupra golului din viaţa ei afectivă.

Contrar a ceea ce afirmase Cal, se gândea la Ed mai

des decât ar fi trebuit. Se întreba şi acum care fuseseră motivele eşecului ei sentimental. Câteodată, întorcându-se acasă după o zi de muncă dură, ardea de dorinţa de a-i povesti unele evenimente lui Ed. Si apoi îşi amintea brusc că n-avea întâlnire cu el.

închise capacul maşinii şi o conectă. Traversă sufrageria care era goală şi cufundată în întuneric, apoi se îndreptă încet spre salon. Cal şi Madeleine abia cumpăraseră acest apartament care le înghiţea toate economiile şi unele încăperi nu erau încă aranjate, din lipsă de posibilităţi.

Vocea lui Cal ajunse până la Rebecca.

- Ea nu iese decât rareori. Are puţine şanse să-l întâlnească pe alesul inimii lucrând cu o asemenea îndârjire!

Madeleine era întinsă alene pe o canapea tapiţată cu catifea albastru-închis.

- Poate că nu doreşte să se lanseze imediat într-o altă legătură sentimentală. De ce nu vorbim despre altceva până la întoarcerea ei?

Obrajii tinerei femei erau uşor coloraţi şi Rebecca presupuse că discutaseră fără îndoială despre fosta ei legătură cu Ed. Potrivit obiceiului său, Cal nu părea deloc hotărât să dea înapoi.

- Am o idee, continuă el entuziasmat. Ar trebui să-i invităm pe amândoi la cină, fără s-o prevenim pe Rebecca despre prezenţa lui Ed.

- Iată propunerea cea mai stupidă pe care am auzit-o vreodată! Ce se întâmplă cu tine, Cal? De ce ţii cu tot dinadinsul să faci pe mijlocitorul?

- Trăsătura aceasta de caracter vine probabil de la mama. Trebuie oare să-ţi reamintesc că ea ne-a prezentat pe unul celuilalt?

Rebecca alese acest moment ca să apară. Pătrunse în salon cu zâmbetul pe buze.

- Totul este în ordine la bucătărie, anunţă ea pe un ton vesel.

- Eşti o comoară! Acum stai jos şi odihneşte-te. A trecut atâta timp de când n-am stat de vorbă, să profităm de ocazie... dacă ne lasă Cal răgazul.

Acesta sări în picioare.

- Ca să vă dovedesc nobleţea mea sufletească, o să mă retrag la bucătărie ca să pregătesc un ceai. Veţi putea astfel să vă dedaţi ocupaţiei voastre preferate fără mine. Poate că Rebecca va consimţi să asculte de glasul raţiunii, Madeleine...

El părăsi încăperea.

- Nu mai vreau să-l revăd pe Ed, murmură Rebecca. Promite-mi că nu vei încerca nimic.

- N-ai de ce să te temi. Orice ar pretinde Cal, eu nu l-am considerat niciodată pe Ed o persoană potrivită pentru tine. E timpul să-l uiţi.

îşi cufundă ochii ei mari, albaştri în cei ai prietenei sale şi adăugă:

- Si cel mai bun mijloc de a înceta să te gândeşti la un bărbat este să te interesezi de altul. A trecut aproape un an decând s-a terminat povestea voastră. Ai întâlnit pe cineva care să-ţi placă, de curând?

Rebecca şovăi. O iubea mult pe Madeleine, dar nu avea obiceiul de a face confidenţe. Si asta i se părea cu atât mai

ridicol cu cât în situaţia de faţă n-avea practic nimic de povestit.

- Ei bine... am primit vizita unui domn foarte seducător în după-amiaza asta. E vorba despre fratele unei adolescente suferinde de anorexie. Dar situaţia n-are nici o şansă să evolueze.

- Asta dovedeşte cel puţin că reîncepi să priveşti ce se întâmplă în jurul tău. Si care a fost atitudinea lui faţă de tine?

Reflectă o clipă înainte de a răspunde:

- Cred că n-a văzut în mine decât psihologul, ceea ce este normal.

- Dar te-ar deranja dacă ţi-ar arăta un alt interes în afara celui profesional? insistă Madeleine.

- îmi este greu să-ţi răspund. Dacă mă ocup de familia lui, aş prefera să evit să am o legătură... mai personală cu el. Asta ridică adeseori probleme.

- Bine, cum este?

Rebecca îşi lăsă capul pe spate şi suspină.

- La drept vorbind, nu ştiu nimic despre el. Nu ştiu care este profesia lui, care sunt preferinţele lui, şi altele... Are o soră mai mică pe care o iubeşte mult şi el tocmai s-a întors din Nepal unde a stat doi ani, din motive de serviciu.

- Nepal? repetă Madeleine.

Ea se ridică imediat şi se repezi la un vraf de ziare de pe o măsuţă joasă.

- Mi se pare că am citit ceva despre o industrie locală care a luat fiinţă în Nepal. Poate că e vorba de unul dintre colaboratorii lor.

Nu se mai auzi apoi decât foşnetul paginilor care se

întorceau, şi Rebecca aşteptă cu nerăbdare ca Madeleine să găsească articolul în chestiune, încercând să judece raţional. San Francisco adăpostea fără îndoială numeroase întreprinderi care deschideau sucursale în Nepal. Existau puţine şanse ca această notiţă de ziar să aibă vreo legătură cu Hugues Wells.

- Iată! exclamă Madeleine fluturând victorioasă un ziar.

Rebecca parcurse rapid cele câteva rânduri pe care prietena
ei i le arătase cu degetul. O firmă californiană de confecţii se instala în Nepal. Sub articol era o fotografie a consiliului de administraţie al acestei companii. Ea îl recunoscu imediat pe Hugues Wells.

- El este! declară ea cu o voce în care se simţea o uşoară exaltare.

Madeleine privi cu atenţie fotografia în chestiune, apoi se întinse din nou pe canapea.

- Trebuie să fie o persoană foarte interesantă, declară ea sentenţios.

- Probabil...

Rebecca se simţi dintr-o dată incapabilă să vorbească despre acest bărbat pe care nu-l cunoştea absolut deloc. La ce bun să-şi facă iluzii?

- în realitate, conversaţia noastră n-a depăşit un nivel strict profesional, murmură ea.

Madeleine încuviinţă cu un semn din cap, sesizând reticenţa subită a Rebeccăi de a dezvolta acest subiect. Cal apăru în clipa aceea, încărcat cu o tavă pe care o puse pe covor.

- Sper că am rămas suficient de mult timp la bucătărie,

doamnele mele, glumi el.

O cercetă cu un ochi critic pe Rebecca, apoi declară pe un ton teatral:

- Rebecca, o idee nebunească îmi trece uneori prin minte; te văd străbătând oraşul, cu părul în vânt, cocoţată pe tocuri de cincisprezece centimetri, îmbrăcată cu o bluză transparentă şi cu o minijupă strânsă pe corp...

Rebecca clătină din cap, în vreme ce Madeleine o cerceta gânditoare.

- Mi-ai ascuns oare această latură extravagantă a personalităţii tale? întrebă ea cu maliţiozitate.

- Contrar impresiei de persoană aşezată pe care o dau actualmente, am avut o fire cel puţin fantezistă în timpul adolescenţei. M-am liniştit după primul an de facultate, dar înainte am avut o viaţă şcolară dintre cele mai agitate. Am trecut de mai multe ori prin faţa consiliului profesoral şi chiar a fost cât pe ce să fiu eliminată din liceu.

- Mi-e greu să cred! exclamă Madeleine. Si cui se datorează această schimbare radicală?

- Influenţei uneia dintre profesoarele mele din ultima clasă de liceu. Era prima dată când un adult mă lua în serios. Cred chiar că o consideram puţin drept mama mea spirituală. De aici a apărut hotărârea de a urma studii de psihologie şi ea m-a încurajat pe această cale, sfatuindu-mă să-mi canalizez energia debordantă spre această cauză nobilă.

- Urmarea aparţine istoriei, adăugă Cal. Ai legat prietenie cu o profesoară de la universitate, care a murit câţiva ani mai târziu, lăsându-ţi moştenire biroul ei şi toate lucrările ei de psihologie, nu-i aşa?

- într-adevăr. Este vorba despre Marianne Blanchard. La începutul studiilor, ieşeam mult şi îmi petreceam numeroase nopţi dansând, cu acei faimoşi pantofi cu tocuri înalte la care făceai aluzie! Putem considera că ea a fost aceea care m-a readus pe drumul cel drept.

- Ce păcat... suspină Cal.

Madeleine îşi privi cu atenţie soţul.

- Voi aştepta aşadar naşterea copilaşului ca să-mi reînnoiesc garderoba.

Rebecca izbucni în râs.

- Acum că ai descoperit gusturile lui Cal, presupun că nimic nu te va mai putea opri! Nu vă neliniştiţi, voi avea eu grijă de copilaş cât timp veţi bate voi localurile de noapte! Vreau să mă ocup de el şi când te vei duce să faci cumpărăturile de rigoare: o bluză transparentă, o minijupă strânsă pe corp...

- Acord încheiat! declară viitoarea mamă râzând la rândul ei.

Rebecca duse tava înapoi la bucătărie, urmată de Madeleine.

- Tine-mă la curent cu evoluţia situaţiei cu Hugues Wells, şopti aceasta.

Rebecca făcu o grimasă.

- Mă tem că nu voi avea mare lucru de povestit.

îşi luă rămas-bun de la prietenii ei şi se întoarse acasă la ea, respirând aerul răcoros al nopţii. Ar fi fost totuşi atât de plăcut să-şi descarce sufletul în faţa Madeleinei, să-i vorbească despre întâlnirile ei cu Hugues Wells, despre sentimentele pe care i le purta... Dar imaginaţia ei nestăvilită nu era de-ajuns ca să provoace o întâlnire. în

mod obiectiv, era imposibil ca el să-i telefoneze pentru o altă consultaţie la cabinet, după întrevederea lor.

Suspină şi intră în dormitor ca să se dezbrace. Nu crezuse niciodată în dragostea la prima vedere, şi totuşi... Se strecură în aşternut şi hotărî să-l alunge pe bărbatul acesta din mintea ei.

*
* *

Trei săptămâni mai târziu, Rebecca aranja fişele clienţilor săi, când citi numele de Meredith Larsen. Spera că adolescenta începuse un tratament cu Alice. Se dădea de capăt acestui gen de problemă, cu condiţia de a se interveni la timp. Puse fişa la locul ei şi ezită, cuprinsă brusc de dorinţa de a-şi suna colega, pentru a afla dacă Hugues Wells o contactase.

Apoi abandonă această idee. Nu avea suficiente griji cu proprii ei pacienţi? în plus, în cazul acesta, nu era deloc sigură că interesul era pur profesional. Se gândise adeseori la Hugues Wells în aceste ultime săptămâni. Prea des.

Ar fi căutat-o fără îndoială dacă sora lui ar fi refuzat o terapie. Ea se ducea probabil la Alice după întrevederea lor şi Rebecca nu-l va mai revedea niciodată pe Hugues Wells.

Ridică din umeri şi parcurse cu privirea fişa familiei pe care o aştepta. Fiul, un copil de vreo doisprezece ani, devenise expert în arta escapadelor nocturne. Până într-atât încât părinţii ajunseseră să scoată clanţele uşilor şi cremonele ferestrelor îndată ce se lăsa seara, şi intenţionau chiar să plaseze bare de fier în faţa eventualelor ieşiri.

Nu de mult, băiatul reuşise din nou să fugă prin ferestruica de sus a geamului de la bucătărie, în timp ce

părinţii se uitau la televizor. Rebecca nu se putea împiedica să admire ingeniozitatea adolescentului, dar trebuia găsit un mijloc de a-l împiedica înainte ca familia să se hotărască să pună un gard electric în jurul casei!

Se ridică şi-şi puse mâinile pe birou, gândindu-se la drumul pe care-l străbătuse după ce-şi luase diploma. îşi deschisese cabinetul, uimită de numărul pacienţilor care apelaseră la ea chiar din primele luni. Marianne ar fi fost mândră de ea.

Munca ei nu era atât de pasionantă cum presupusese, dar rămânea totuşi foarte mulţumitoare. Ajunsese acum să aibă o clientelă bine stabilită şi-şi câştiga foarte onorabil existenţa.

îşi privi dintr-o dată cu un ochi critic rochia din jerseu gri. Imediat ce va găsi puţin timp liber, va încerca să îndrepte starea decepţionantă a garderobei sale. Se va feri totuşi să cumpere veşminte în culori prea vii sau cu forme prea sugestive, pentru a putea să le poarte la cabinet, dar va încerca totuşi să aibă o înfăţişare mai puţin severă... ceva mai atrăgătoare. îşi promise să consacre foarte curând o după-amiază cumpărăturilor, deschise uşa care dădea în sala de aşteptare şi adresă un surâs familiei care aştepta, cu trăsăturile crispate.

*
* *

Două zile mai târziu, micul bec roşu de pe biroul ei se aprinse şi Rebecca îşi privi ceasul. Erau orele trei şi nu avea nici o întâlnire până la patru şi jumătate. îşi spuse din nou că va trebui să încuie uşa de la intrare când va beneficia de o pauză.

Ridicându-se, îşi trecu mâna peste fusta cea nouă din

tweed roşcat şi intră în sala de aşteptare. Hugues era aplecat asupra teancului de ziare; cu toate acestea ea îl recunoscu pe loc şi sângele îi năvăli în obraji.

- îmi pare rău că am sosit pe neaşteptate, dar mă aflam prin împrejurimi şi m-am hotărât să-mi încerc norocul. Am preferat să nu telefonez ca să nu vă deranjez în cazul că aţi fi în consultaţie. Prin urmare, mă pregăteam să aştept cu răbdare.

- Când intră cineva în cabinet, pe biroul meu se aprinde un bec, îi explică ea, ciudat de stânjenită.

Care era oare motivul vizitei lui? Rebecca era cu atât mai încântată să-l revadă cu cât crezuse că asta nu se va mai întâmpla.

- Intraţi, murmură ea dându-se la o parte ca să-l lase să treacă.

El purta pantaloni din catifea cafeniu-roşcată şi un tricou de culoare ecru. Această ţinută sportivă îi dădea un aer mai accesibil şi ea rezistă tentaţiei de a-l lua de braţ ca să-l conducă până la fotoliu.

Tânăra femeie nu se instală de data asta în spatele biroului, ci pe unul din scaunele din colţul încăperii şi-l invită să se aşeze în faţa ei. Prima lor întrevedere avusese loc în urmă cu aproape o lună, dar ea avea totuşi impresia că-l întâlnise abia cu câteva zile în urmă.

- Nu mi-aţi trimis factura, prin urmare am venit să-mi plătesc datoria.

Hugues Wells scoase din buzunar un carnet de cecuri.

- Nu obişnuiesc să încasez onorarii pentru prima vizită, declară Rebecca.

Se îndoia că el se deplasase doar cu acest scop. Putea

să-i ceară secretarei să se ocupe de genul acesta de formalitate.

- Sper că Meredith este sub supravegherea doctoriţei Fairweather, zise ea.

- Da. Voiam de altfel să discut cu dumneavoastră pe tema aceasta. Dar pretind să încasaţi onorarii pentru această consultaţie.

- Mie îmi revine să hotărăsc, replică ea, şi eu nu cer plată când mi se cere părerea asupra unui caz.

El îi adresă un surâs radios.

- îmi veţi permite, poate, să vă invit la cină, ca să aveam răgazul să dezbatem această problemă...

Bătăile inimii ei se accelerară şi-şi întoarse privirea.

- Din nefericire, am foarte puţine seri libere.

Abia pronunţase aceste cuvinte şi le regretă pe loc. De ce îi era dintr-o dată teamă de el? îşi plecă ochii şi observă noua ei fustă dreaptă, uşor crăpată într-o parte. Se întrebă subit dacă lui îi plăcea genul acesta de îmbrăcăminte.

Departe de a se lăsa descumpănit de răspunsul ei evaziv, el insistă:

- Serile dumneavoastră sunt ocupate din motive profesionale sau private?

I-ar fi plăcut să-i spună că ducea o viaţă socială foarte tumultuoasă, dar la ce bun să mintă?

- Primesc numeroşi pacienţi seara.

- în cazul acesta, am putea să ne vedem duminică seara. Numai dacă nu trebuie să vă treziţi deosebit de devreme luni dimineaţa.

- Nu. Duminică seara îmi convine perfect.

- Cunoaşteţi „Rahana“?

- N-am fost niciodată acolo. Este vorba de un restaurant indian, nu-i aşa?

întâmpina cea mai mare dificultate să nu-şi trădeze tulburarea şi se străduia să vorbească liniştit. El nu-şi imagina fără îndoială cât de fericită era să-l revadă astăzi şi să cineze în curând cu el.

- Este unul din restaurantele mele preferate, răspunse Hugues. Bucătăria de acolo este tipică şi în acelaşi timp rafinată.

O privi lung pe tânăra fameie aşezată în faţa lui. Expresia feţei ei i se părea la fel de impenetrabilă, dar tenul ei era mai puţin palid. Era îmbrăcată mai feminin cu această fustă care-i îmbrăca perfect conturul şoldurilor. Materialul mătăsos al bluzei se ridica la intervale regulate, accentuând plăcuta proeminenţă a pieptului.

Părul ei era în continuare strâns în coc la ceafă, dar pieptănătura aceasta începea să-i placă. îi punea în valoare pometii înalţi şi ochii tăiaţi în formă de migdală.

Dorea s-o vadă zâmbind. Acesta era motivul pentru care venise la cabinet în loc să-i telefoneze. Amintirea aceasta îl obseda de când o cunoscuse dar, preferând să nu bruscheze evenimentele, aşteptase să treacă o perioadă convenabilă de timp înainte să se arate ca să plătească onorariile pentru consultaţie.

La drept vorbind, nu se simţea deloc mai avansat. Desigur, acceptase să cineze cu el, dar pentru asta nu i se părea mai accesibilă, cu privirea ei semeaţă.

- Ei bine, lăsaţi-mă să organizez eu totul, zise el în cele din urmă. Voi trece să vă iau duminică seara spre orele şapte. Iată cartea mea de vizită. Puteţi să mă căutaţi la

acest număr în timpul zilei, în cazul că apare ceva neprevăzut.

Ea îşi scrise rapid adresa şi-i întinse foaia de hârtie.

- Există un interfon la intrare. Chemaţi-mă şi vă voi deschide.

El îşi trecu privirea peste cele câteva rânduri.

- Locuiţi aşadar în oraş şi lucraţi la periferie. Este ceva uimitor! Majoritatea oamenilor fac invers.

- Am trăit mult timp la ţară, prin urmare San Francisco exercită asupra mea un farmec cu totul deosebit. Pe de altă parte, n-am nici o problemă cu circulaţia, deoarece toată lumea parcurge drumul în sens opus.

- Am locuit eu însumi în San Francisco, dar niciodată în acest cartier.

- Este totuşi foarte plăcut, cu imobilele lui care nu depăşesc şase etaje. Au mai rămas pe de altă parte câteva monumente vechi şi grădini foarte frumoase, cu fântâni cioplite în piatră. Mă plimb deseori prin ele şi mi se întâmplă să cred că sunt o miliardară care a adus aceste capodopere din Europa.

Minunatul surâs pe care Hugues îl aştepta de la început se contură atunci pe buzele ei pline. El simţi brusc dorinţa de a întinde mâna ca să-i atingă umărul sau încheietura mâinii, ca să prelungească acest contact care tocmai se stabilise între ei.

Dar surâsul Rebeccăi se şterse imediat. Urma cu siguranţă să-l concedieze, pretextând că următorul pacient era pe punctul să sosească.

El se ridică şi-i întinse mâna.

- Pe duminică.

- Perfect. Mi-am pus adeseori întrebări privind starea de sănătate a surorii dumneavoastră, veţi fi aşadar în măsură să răspundeţi la ele.

Hugues înclină din cap şi părăsi cabinetul, puţin satisfăcut de turnura pe care o luase conversaţia lor.

De ce o folosise pe Meri drept pretext ca s-o întâlnească pe Rebecca Simpson? De ce nu-i mărturisise de-a dreptul că dorise să se aşeze în faţa ei şi s-o privească zâmbind?

în loc de asta, îi prezentase acea seară ca pe un schimb de bune practici: el o invita la cină şi, în compensaţie, ea îi dădea avizul medical asupra lui Meredith.

Totuşi, doctoriţa Simpson ar fi acceptat să-l revadă într-un context mai personal?

Hugues ridică din umeri şi apăsă pe butonul de apel al liftului. Duminică seara, va încerca s-o facă pe Rebecca să înţeleagă că interesul pe care i-l purta nu era legat doar de profesia ei.

Traversă esplanada însorită a parcării şi-şi întoarse privirea în direcţia ferestrelor, dar de data asta nu văzu nimic.

Rebecca se aşeză în spatele biroului ei, aflată încă în prada uimirii pe care i-o provocase acdeastă vizită pe care n-o mai aştepta.

Hugues Wells revenise şi-i fixase o întâlnire. Prima lor întrevedere fusese aşadar determinantă, cu toate că nu

ştia exact de ce. Nu-şi amintea să fi renunţat la atitudinea profesională care-i era proprie îndată ce trecea pragul cabinetului.

Bănuia că fusese impresionat favorabil de fizicul ei. Pe cât îşi amintea, costumul fustă-taior pe care-l purta în ziua aceea n-avea nimic deosebit de atrăgător...

Auzise adeseori spunându-se că bărbaţilor le place să fie ascultaţi cu atenţie. Acesta să fi fost oare motivul pentru care Hugues Wells dorea să aprofundeze relaţia lor?

Capitolul 3

Rebecca privi imaginea pe care oglinda i-o reflecta, şi suspină. Rochia îi venea desigur de minune, dar i-ar fi plăcut ca în împrejurarea aceasta să poarte ceva nou.

Rochia-furou din şantung galben-auriu pe care o îmbrăcase o folosise deja în numeroase ocazii: căsătorii, revelioane, şi chiar la câteva cine cu Ed. Culoarea scotea în evidenţă paloarea tenului ei şi strălucirea ochilor, punându-i totodată în valoare formele armonioase ale siluetei.

De fapt, n-avea nimic de reproşat acestei rochii, în afară de faptul că se cam plictisise de ea. I se părea totuşi foarte potrivită pentru această masă semiprofesională.

Rebecca simţi blana moale a lui Ferdinand atingându-i picioarele şi ea îl mângâie maşinal, cu ochii ridicaţi spre pendula din cameră. Hugues nu va sosi decât peste vreo jumătate de oră, ceea ce-i lăsa timp să se pieptene şi să facă puţină ordine în salon. Pisicile se refugiară pe pernele de pe canapea, alarmate de această agitaţie neaşteptată.

Tânăra femeie nu încerca totuşi nici o nelinişte deosebită. Destinsă, se pregătea să petreacă o seară agreabilă în compania lui Hugues Wells.

După ce i se păru că totul era în ordine, se aşeză într-un fotoliu ca să răsfoiască o revistă de psihologie consacrată problemelor de nutriţie. Nu spera să descopere acolo o metodă revoluţionară, dar citi totuşi cu atenţie articolul care se ocupa de anorexie.

Abia termina de citit când în apartament răsună soneria inter- fonului. Bătăile inimii i se accelerară când recunoscu vocea lui Hugues. Se privi pentru o ultimă oară

în oglindă, apoi deschise uşa de la intrare când auzi liftul oprindu-se la etajul ei.

Observă imediat că el îşi scurtase puţin părul, ceea ce îl întinerea. Ţinea în mână un buchet de flori. Până acum, nu i se oferiseră niciodată flori. îi mulţumi, cu obrajii îmbujoraţi de plăcere.

- Aşezaţi-vă în salon, îi propuse ea indicându-i încăperea, cât timp mă duc să caut o vază.

- Prefer să vă urmez în bucătărie. Numai dacă nu vreţi să-mi ascundeţi spectacolul unei chiuvete pline de cratiţe şi de farfurii de spălat!

Rebecca izbucni în râs, dintr-o dată foarte în largul ei faţă de acest bărbat pe care abia îl cunoştea.

- Cu riscul de a vă decepţiona, am să vă spun că mă hrănesc în principal cu produse congelate sau cu preparate reci. Prin urmare, folosesc foarte puţină veselă.

Mirosi cu încântare parfumul uşor al florilor de câmp şi le aranjă într-o vază opalescentă, simţind asupra ei greutatea privirii de jar a lui Hugues Wells.

- Sunteţi deosebit de frumoasă în seara asta, declară el în sfârşit.

- Mulţumesc.

- învăţ întotdeauna câte ceva din primele întâlniri. Atunci când nu cunoşti aproape deloc oamenii, surpriza descoperirii se dovedeşte uneori mai puţin agreabilă decât presupuneai. Dar în ceea ce vă priveşte, sunteţi aidoma cu imaginea pe care o păstram despre dumneavoastră.

îşi muşcă imediat buzele, regretându-şi cuvintele. Ce idiot! Pretindea că nu distinge nici o diferenţă între această tânără femeie elegant îmbrăcată şi psihologa cu înfăţişare

sobră pe care
o întâlnise la locul ei de muncă...

Sesizând această încurcătură, Rebecca schiţă un zâmbet şi el avu brusc impresia că o rază de soare ilumina încăperea. îl precedă în salon şi puse florile pe un gheridon.

- Doriţi să beţi ceva? întrebă ea.

- Aş accepta cu plăcere un whisky, dacă se întâmplă să aveţi.

Se aşeză într-un fotoliu şi privi în jurul lui, în timp ce ea se îndrepta spre o mobilă-bar. Decorarea nu trăda nici cea mai mică lipsă de gust. Canapeaua şi scaunele, acoperite cu pânză de culoare galben-brună, se armonizau perfect cu marile desene geometrice ale covorului. Admiră formele originale ale unei picturi abstracte agăţate în spatele canapelei.

Interiorul acesta hotărât modern nu era lipsit totuşi de căldură, cu imensele lui plante verzi. Câteva obiecte vechi contrastau plăcut cu rigoarea stilului.

Rebecca reveni, cu o tavă în mână, şi-i turnă whisky într-un pahar pe care i-l întinse. Ea se aşeză în faţa lui după ce-şi turnase un strop de Martini într-o cupă mică.

Ochii tinerei femei i se părură dintr-o dată mai mari şi mai expresivi. îşi ridică paharul în direcţia ei.

- Pentru seara noastră...

Ea zâmbi şi luă o înghiţitură din lichidul care sclipi în lumină ca un rubin. Hugues observă că lumina becurilor aprindea reflexe roşcate în părul ei castaniu.

- De unde aţi cumpărat această lucrare? se interesă el arătând tabloul.

- Unul dintre pacienţii mei pe care-l primeam cu regularitate la clinică, în perioada stagiului, mi l-a oferit.

- Este o operă extraordinară.

- Vă place?

- Mult. Ca şi ansamblul acestei încăperi, de altfel.

Un licăr de plăcere se aprinse în ochii ei mari cenuşii-verzui. Hugues o privi întrebător.

- Sunteţi gata? întrebă el.

Ea se ridică imediat şi luă o vestă de lână albă pe care el o ajută s-o îmbrace. Parfumul plăcut al tinerei femei ajunse până la el şi-l cuprinse o dorinţă irezistibilă de a-i acoperi ceafa cu sărutări.

îndată ce-şi îmbrăcă vesta, se întoarse spre Hugues. Era doar puţin mai scundă decât el, cu pantofii ei cu tocuri înalte.

-Aşteptam această cină cu nerăbdare, murmură el. Si ţin să precizez că nu v-am invitat ca să vă cer sfatul în legătură cu Meredith.

- Ah?

Ea căută cu disperare un răspuns mai inteligent, dar el deja continua:

- Doream să petrec seara cu dumneavoastră, să vă întâlnesc în afara mediului profesional.

Rebeccăi îi urcă sângele în obraji. Nu găsea niciodată cuvintele potrivite în asemenea împrejurări. Asta ţinea probabil de lipsa ei de experienţă. Dacă ar fi consacrat mai mult timp eventualilor pretendenţi după terminarea studiilor, acum ar fi ştiut ce să răspundă acestui gen de reflecţii.

- Si eu... la fel, bâigui ea.

Privi cerul când ieşiră din clădire şi exclamă:

- Oh! Priviţi luna!

Un corn subţire şi palid strălucea pe firmament.

- Prefer acest aspect, nopţilor cu lună plină, adăugă ea dintr-o suflare.

Hugues nu reuşi să-şi stăpânească râsul.

- Ghicisem deja că gusturile dumneavoastră nu sunt dintre cele mai convenţionale.

Până acum nu-l auzise niciodată râzând şi acest sunet din gât
i se păru dintre cele mai agreabile.

- Este maşina dumneavoastră? întrebă ea prosteşte când el introducea cheia în broasca unui vechi Volvo negru.

Era limpede că nu putuse închiria sau împrumuta un asemenea vehicul...

- Mă aşteptam să vă văd mai curând la volanul unui Porsche sau al unui Mercedes, explică ea, încercând să găsească o scuză pentru remarca precedentă.

- Nu trebuie să acordăm atenţie sterotipiilor sociale! Am cumpărat acest vehicul îndată după obţinerea permisului de conducere. Era vorba, fireşte, de o ocazie, într-o stare vrednică de milă. I-am făcut reparaţiile necesare, după care n-am avut niciodată de ce să mă plâng.

Oftă şi apoi continuă:

- N-aş fi avut curajul să mă despart astăzi de ea. Mi-a fost întotdeauna atât de devotată...

Bătu cu afecţiune tabloul de bord din lemn şi demară într-o succesiune de zgomote stranii. Traversară oraşul cu

o viteză moderată, în pofida străzilor aproape pustii în această seară de duminică şi Hugues opri maşina într-o parcare cu mai multe niveluri, în vecinătatea lui Ghirardelli Square.

- încerc întotdeauna să găsesc un loc suficient de mare, comentă el cercetând diversele spaţii libere, astfel încât caroseria acestei veritabile bijuterii să nu aibă de suferit de pe urma manevrelor uneori brutale ale automobiliştilor.

Rebecca se întoarse spre el, simulând un aer îngrozit.

- Sunteţi oare un adept al acelei secte care ocupă două locuri într-o parcare, ca să nu se întâmple vreo sctricăciune preţioaselor lor vehicule?

- Recunosc fără nici o ruşine, răspunse el cu un zâmbet ironic.

Urcară în liftul care ducea la ieşire şi Rebecca observă cum costumul gri cu dungi fine verzi al lui Hugues îi punea în valoare carura puternică. Părul scurt şi creţ de culoare castanie îi dădea un aer vulnerabil.

Sprâncenele dese accentuau strălucirea ochilor lui căprui. Ea care nu apreciase niciodată în mod deosebit barba sau mustaţa la bărbaţi, se surprinse găsind un anumit farmec mustăţii lui.

Rebecca fu uimită de diversele manifestări de curtoazie ale însoţitorului ei. îi deschidea uşa, se dădea la o parte ca s-o lase să treacă, în fine, se comporta ca un adevărat gentleman. Nu era deloc obişnuită cu genul acesta de atitudine şi primea aceste semne de atenţie cu o plăcere evidentă.

Sosiră în sfârşit la „Rahana“ şi chelnerul şef le propuse

să bea un aperitiv într-un salon liniştit, cu tapiserii din catifea roz. Trecură apoi în sala restaurantului, unde Rebecca recunoscu decoruri tipice Indiei coloniale, aşa cum le văzuse la cinema: mobile din lemn cu lucrătură bogată, stofe mătăsoase în culori strălucitoare...

Cu surâsul uimit al unui copil care descoperă o lume fermecată, se aşeză la masa pe care le-o indică chelnerul şef.

Hugues o sorbea din ochi, urmărindu-i reacţiile, în vreme ce ea citea meniul. Cinase fără îndoială de zeci de ori în restaurante tot atât de luxoase ca acesta, prin urmare cui se datora surâsul acesta încântat? Era oare fericită să împartă această masă cu el? Oricare ar fi fost motivul, el nu aprecia mai puţin spectacolul acestei fericiri aparente.

Luminile scăzute proiectau umbre plăcute pe faţa ei şi el îşi spuse, o dată în plus, că era absolut fermecătoare.

Hugues reveni la realitate cu preţul unui efort şi se aplecă asupra meniului.

- Dacă vă plac mâncărurile picante, vă recomand insistent pentru început „puiul tandoori“, adică pui copt în cuptor de pământ, îi propuse el.

- Doriţi din întâmplare să fac ca aruncătorii de flăcări înainte de sfârşitul mesei?

El ezită, apoi izbucni în râs.

- Nu vă cunoşteam această înclinaţie spre glumă.

Mâna tinerei femei era pusă pe masă şi el nu rezistă dorinţei de a o acoperi cu a lui. Pielea ei era foarte moale şi el regretă că se aşezase în faţa ei şi nu lângă ea. Ar fi fost mai aproape de ea, s-ar fi lăsat ameţit de parfumul ei, i-ar

fi vorbit la ureche..

încet, dar cu fermitate, Rebecca îşi retrase mâna. Obrajii i se înroşiseră uşor, dar figura ei rămânea de nepătruns. Hugues crezu că distinge o flacără trecând iute prin ochii ei.

El n-avea nici o îndoială în privinţa dorinţei pe care i-o inspira însoţitoarea lui, dar era încă mult prea devreme pentru ca ea să manifeste un interes identic cu al lui. Nu ştiau încă nimic unul despre celălalt, dar timpul va remedia curând această situaţie.

- Aţi fost căsătorită? întrebă el.

Rebeccăi îi îngheţă sângele în vine şi ea afişă brusc o expresie de animal hăituit. Ce însemna această întrebare? Unde voia să ajungă?

Acum câteva clipe citeau meniul glumind, apoi el îi luase mâna şi iată că acum ataca brusc capitolul vieţii ei particulare.

Rebecca apreciase desigur contactul cu mâna lui caldă. Se simţise mai feminină şi dezirabilă în faţa acestui bărbat. îşi imaginase chiar, timp de o clipă, că o lua în braţe şi o strângea la piept. O senzaţie delicioasă, în fond.

Atunci, de ce se retrăsese în felul acesta? în realitate, n-avea nimic să-i ascundă. Nu dusese o viaţă desfrânată, colecţionând soţi şi amanţi. De altfel, poate că tocmai acest aspect prea cuminte al existenţei ei o jena? Poate că regreta că n-avea experienţă?

Era atât de neiniţiată în materie... Cum să ştie oare dacă îi plăcea într-adevăr, sau proceda astfel din pură galanterie?

- Nu, n-am fost căsătorită, răspunse ea în cele din

urmă.

El era fără îndoială divorţat.

- Logodită? insistă el.

Ea scutură din cap.

- Trebuie să mărturisesc că m-am dedicat mai cu seamă carierei. N-am avut deloc timp să mă interesez de poveştile de dragoste. Numai dacă nu cumva dragostea a fost aceea care să fi refuzat să-mi acorde atenţie?...

El o privea lung, neîncrezător.

- Presupun că anumiţi bărbaţi v-au marcat viaţa...

Rebecca îşi atinţi privirea asupra tapiseriei murale care se
găsea în spatele lui. Probabil că nu făcea aluzie la idilele ei de adolescentă.

- Foarte puţin...

Unul singur reprezenta într-adevăr o cantitate minimă!

- Si dumneavoastră? se interesă ea.

- Am fost logodit o dată. Dar n-a durat mult timp şi, după aceea, n-am mai încercat dorinţa de a mă căsători. De altfel, cred că nici nu aveam intenţia să mă căsătoresc cu acea tânără persoană cu care mă logodisem. A fost vorba de un moment de slăbiciune. Mi-am dat repede seama că, de fapt, căsătoria nu mi se potrivea, şi am rămas în excelente raporturi de prietenie cu Joan.

Chelnerul luă comanda, iar Rebecca începu să se joace cu furculiţa.

- Ce aveţi împotriva căsătoriei? întrebă ea pe neaşteptate. Hugues deveni dintr-o dată serios şi-şi trecu mâna peste
mustaţă, cu un gest care-i devenise familiar tinerei femei.

- îmi este de ajuns să privesc în jurul meu pentru a observa că perechile nu sunt menite să dureze toată viaţa. După patru sau cinci ani de viaţă comună, se instalează rutina, oamenii se plictisesc unul de celălalt. încetează să se mai iubească. Divorţează sau continuă să îndure slăbiciunea afectivă. Această alternativă nu mă atrage în mod deosebit.

- Părinţii dumneavoastră au divorţat?

Chelnerul aduse vinul şi ea aşteptă ca Hugues să-l guste. După ce le turnă în pahare, chelnerul dispăru.

- Nu. Tatăl meu a murit când aveam doisprezece ani. Mama s-a recăsătorit de trei ori, după aceea.

- Poate că încerca să-l înlocuiască pe tatăl dumneavoastră şi n-a găsit niciodată pe cineva pe care să-l iubească la fel de mult.

Hugues avu un mic râs amar.

- Sunt sigur că ar fi încântată să audă această versiune a situaţiei! Am impresia că sunteţi foarte romantică...

Ea îl privi drept în ochi.

- Vă înşelaţi. Sunt o persoană foarte realistă şi sunt convinsă că nu toate căsătoriile sunt sortite eşecului. Unele persoane sunt făcute pentru a se căsători, altele nu. Totul depinde de categoria în care vă situaţi.

El rămase tăcut în timp ce mâncarea sosea pe masă. Mirosul picant al mielului cu mirodenii aţâţă pofta de mâncare a tinerei femei şi ea aşteptă cu nerăbdare aşezarea garniturilor pe faţa albă de masă.

- Si dumneavoastră? întrebă Hugues. Sunteţi simpatizanta cărei categorii?

Ea reflectă o clipă, înainte de a înţelege sensul

întrebării.

- Nu sunt sigură că mă voi căsători într-o zi. La drept vorbind, instituţia căsătoriei nu mă tentează decât foarte vag.

Hugues îşi ridică paharul, cu un zâmbet fermecător.

- Pentru solitarii înveteraţi care suntem!

în mod straniu, ea încercă o oarecare reţinere să răspundă acestui toast, dar se supuse totuşi, nu fără a preciza:

- Există compromisuri între căsătorie şi solitudine.

- în cazul aceasta, să bem pentru compromis.

Ducând paharul la buze, Rebecca se întrebă dacă nu cumva cuvintele îi depăşiseră gândul.

Mâncarea se dovedi mai puţin picantă decât preciza meniul şi ea devoră cu poftă conţinutul farfuriei, flecărind cu Hugues.

Trebui să lupte în mai multe rânduri cu tulburarea pe care o stârnea în ea privirea insistentă a însoţitorului ei. Avea impresia că lucrurile avansau prea rapid.

Nu cinase niciodată cu un bărbat pe care abia îl cunoştea, de aceea era lipsită de elemente de comparaţie. în seara asta, îl întâlnea pe Hugues Wells pentru a treia oară şi se temea că era puţin prea devreme ca el să-i atingă atât de des mâna.

Cu obrajii arzând, încerca să-şi reprime fiorii care o străbăteau la contactul cu aceste degete mângâietoare.

- Cum se simte sora dumneavoastră? întrebă ea, încercând să facă o diversiune.

Pe faţa interlocutorului ei trecu o umbră, ca şi cum ghicise motivul acestei întrebări. Respiră adânc înainte de

a răspunde:

- Ia cu regularitate în greutate de la începutul tratamentului, ceea ce dovedeşte fără îndoială că răul nu câştigase prea mult teren. Doctoriţa Fairweather i-a contactat pe Sybil şi pe Georges ca să-i invite să participe la o şedinţă de informare pentru părinţi. Ei au intenţia să se ducă. Am impresia că suntem pe calea cea bună.

- Perfect, murmură Rebecca luând o înghiţitură de vin. Nu v-am recomandat-o pe Alice decât pentru că am o părere extrem de bună despre ea.

- S-ar părea că e reciproc. Este amuzant, dar mi-am dat seama că de fapt o cunoşteam. Posedă o casă mică în apropiere de San
Luis Obispo, locul unde ne petrecem vacanţele de câţiva ani. O întâlneam adeseori pe lângă lac sau la băcănie, fără să fi vorbit însă. Este foarte frumoasă.

Rebecca încuviinţă, nu fără să simtă în inimă o înţepătură de gelozie. Apoi îşi reveni. Profesia ei cerea să evite să aibă contacte personale cu familia pacienţilor, prin urmare n-avea nici un motiv să se arate geloasă pe Alice.

Chelnerul debarasă masa şi reveni cu un cărucior cu deserturi. Rebecca examină mai de aproape nişte mici felii dintr-o prăjitură albă având deasupra o garnitură de frişcă presărată cu paiete de aur.

- Cariile dentare sunt, presupun, deosebit de pofticioase la genul acesta de preparate! remarcă Hugues. Sunteţi sigură că nu vă tentează mai mult tartele cu fructe?

- Este într-adevăr aur? îl întrebă zâmbind Rebecca pe chelner.

Acesta clătină din cap şi răspunse cu cea mai mare seriozitate:

- Absolut, miss. în tradiţia noastră, desertul acesta era rezervat invitaţilor de onoare.

- în cazul acesta, îmi este imposibil să refuz! declară ea pe un ton teatral.

Chelnerul îi întinse o mică farfurie conţinând preţioasa prăjitură.

- Sunteţi întotdeauna însetată de aventură? o întrebă Hugues cu o grimasă comică.

- Dacă dumneavoastră consideraţi că gustarea unui nou desert înseamnă aventură, mă văd obligată să răspund afirmativ. Dar eu n-am riscat niciodată să străbat regiuni îndepărtate şi exotice, ca dumneavoastră.

Ea luă o înghiţitură de prăjitură şi nu reuşi să-şi stăpânească o strâmbătură de dezgust.

- Dacă ar fi să judec după expresia feţei dumneavoastră, n-aţi descoperit prăjitura visurilor! Vreţi să mergem să luăm o cafea şi ceva dulce în altă parte?

- în privinţa dulciurilor, cred că în seara aceasta mă voi abţine să duc investigaţia mai departe! în schimb, vă invit să bem o cafea acasă la mine, în cazul că suportaţi nesul.

El îşi încruntă sprâncenele şi ea se grăbi să adauge:

- Am şi ceai, dacă preferaţi.

- S-a făcut! declară el chemând chelnerul ca să achite nota de plată.

Părăsiră restaurantul şi se duseră la maşină. Rebecca îl cercetă pe furiş în timpul drumului. Poate că n-ar fi trebuit să-i propună să vină la ea acasă.

El evitase orice contact fizic după ce ieşiseră din

restaurant, dar asta nu-i permitea în nici un caz să ghicească urmarea evenimentelor. Hugues Wellls îi plăcea mult, dar spera că el nu aştepta altceva de la ea decât o ceaşcă de ceai... Cel puţin în seara asta.

Rebecca se temea, pe de altă parte, ca el să nu-şi dea seama de lipsa ei de experienţă. Stia că nu va putea să ascundă o oarecare nervozitate dacă o săruta. în ciuda teoriilor mamei ei referitoare la comportarea virtuoasă pe care trebuia s-o adopte o tânără, ea nu se considera o persoană emancipată. în zilele noastre, o femeie de douăzeci şi nouă de ani, care n-a avuut decât un singur şi unic amant în viaţa ei, era considerată aproape drept o piesă de muzeu...

Este adevărat că se hotărâse să-şi canalizeze toată energia asupra carierei, dar dacă s-ar fi arătat mai sociabilă, mai prietenoasă, ar fi avut fără îndoială mai multe legături sentimen

tale. Si când Hugues va descoperi adevărul, nu va întârzia să se întrebe de ce dusese o viaţă monahală. Poate că se va teme să nu ascundă vreun cusur...

Ajunşi în faţa imobilului ei, Rebecca îi întinse cartela ca să deschidă portalul şi el îşi lăsă vehiculul în parcare. Hugues opri motorul şi se întoarse spre ea. Incapabilă să-i susţină privirea, ea îşi plecă ochii.

- Invitaţia dumneavoastră mai este încă valabilă? întrebă el încet.

- Bineînţeles, replică ea pe un ton care se voia vesel.

- Aveaţi un aer atât de absent când am părăsit restaurantul... Sunteţi obosită?

Ea clătină din cap, pregătindu-se să deschidă portiera.

- Vreţi să mă împiedicaţi să fac pe gentlemanul? exclamă el coborând repede din maşină.

îl urmări în timp ce înconjura Volvo-ul, apoi nu acordă atenţie mâinii întinse de el, pentru ca să nu-i sesizeze tremurul degetelor. Urcară în lift şi ea se simţi dintr-o dată mai destinsă pătrunzând în acest interior care făcea parte din mediul ei cotidian.

îl invită să ia loc într-un fotoliu din salon.

- Ce preferaţi, ceai simplu sau aromat?

- Simplu va fi foarte bine. Sunteţi sigură că nu aveţi decât nes?

- Nu beau decât aşa ceva.

Tânăra femeie puse apă la fiert şi adăugă două linguriţe de ceai în ceainic. Hugues o urmă în momentul acela şi braţele lor se atinseră în spaţiul îngust al bucătăriei. Privirile li se întâlniră şi ea îşi simţi bătăile inimii accelerându-se.

- Vorbiţi-mi despre Nepal, îi ceru ea cu o voce nesigură.

- Altă dată...

Dacă nu se îndepărta de el, o va săruta, era sigură. Doi paşi erau de-ajuns ca să pună o distanţă rezonabilă între ei. Dar cum va interpreta el acest gest? Va crede poate că nu-i plăcea de el şi va pierde orice şansă de a-l revedea. Pradă unei spaime iraţionale, observă faţa lui care se apropia încet de ea.

El n-o luă în braţe, n-o atinse, îi atinse doar uşor buzele cu un sărut. Mustaţa lui abia o gâdilă. A fost atât de fugitiv încât se întrebă dacă nu-şi imaginase.

Hugues o privi insistent, în tăcere, apoi se aplecă din nou spre ea. Buzele lor se uniră mai îndelung de data aceasta şi ezitările tinerei femei dispărură în faţa atitudinii lui pline de blândeţe.

Nu încercă să fugă când apăsarea buzelor lui deveni mai fermă peste ale ei, nici când mâinile puternice ale lui Hugues îi strânseră umerii. El o trase mai aproape şi, pentru prima oară, ea se cuibări la pieptul lui musculos.

încetă brusc să se frământe din cauza lipsei de experienţă şi se abandonă în braţele lui. Mâinile ei se aventurară sub haina lui, alunecându-i pe spate.

Cu ochii închişi, Rebecca se lăsa ameţită de respiraţia caldă care-i alerga pe faţă, apoi cobora încet pe ceafa ei. O străbătu un fior când el o strânse mai tare şi Rebecca îi căută din nou buzele.

Hugues gemu încet şi mâinile lui prinseră strâns şoldurile tinerei femei.

Spre marea ei uimire, descoperi că era pregătită să-şi

petreacă noaptea cu bărbatul acesta. Că era chiar dispusă să-l incite la asta.

Capitolul 4

La început, Hugues nu urmărea decât să încheie seara cu un sărut uşor, pentru a materializa atracţia lor reciprocă. El nu se aştepta cu siguranţă ca Rebecca să reacţioneze cu atâta înflăcărare la îmbrăţişarea lui.

Trecuse foarte mult timp de când nu mai ţinuse o femeie în braţe, dar ar fi reuşit să se controleze dacă ea n-ar fi răspuns cu o asemenea pasiune sărutului lui. Ridicarea regulată a pieptului ei lângă bustul lui, presiunea şoldurilor ei zvelte peste ale lui, erau de-ajuns ca să-i spulbere intenţiile iniţiale.

O invitase pe Rebecca la cină deoarece dorea s-o cunoască. De ce să nu înceapă prin decoperirea senzuală a acestui corp care fremăta lângă al lui? Acum ardea de dorinţa de a prelungi această clipă...

Cu acea dezinvoltură proprie amanţilor cu multă experienţă, degetele lui coborâră de-a lungul pieptului ei până ajunseră la sfârcurile tari ale sânilor. Trasă în jurul lor cercuri care se strânseră, ameţit de respiraţia gâfâitoare a însoţitoarei lui care gemea încet sub aceste mângâieri insistente.

îşi înfundă faţa în ceafa ei, iar mâinile lui coborâră până la mijlocul ei, înlănţuintu-l. Materialul mătăsos al rochiei îi transmitea unde de căldură. Era grăbit să atingă această piele pe care o ghicea catifelată şi caldă, nerăbdătoare să fie acoperită de sărutări.

Cu toate acestea, nu voia să rişte s-o şocheze cu graba lui. Cu gesturi încete, îi scoase unul câte unul acele care-i

ţineau părul, până când acesta căzu în valuri castanii pe umerii ei. El îşi cufundă faţa în această masă mătăsoasă care degaja un uşor parfum proaspăt, apoi îşi trecu vârfurile degetelor peste trăsăturile feţei ei.

Cu ochii pe jumătate închişi, Rebecca îşi trecu braţele în jurul gâtului lui şi se strânse lângă el. Cum să-şi înfrâneze propriile impulsuri, când ea îl antrena într-un univers de voluptate? Degetele lui alergară de-a lungul corpului ei, întârziind pe formele pline ale şoldurilor.

Ar fi vrut să rămână astfel ore întregi, să-i descopere pe îndelete formele corpului, centrele plăcerii ei, s-o simtă vibrând lângă el... Dar această poziţie nu era dintre cele mai confortabile şi bucătăria nu i se părea locul potrivit pentru a se lăsa pradă desfătărilor amoroase.

- Să mergem în dormitor, propuse el cu un glas răguşit.

Abia rostise aceste cuvinte şi în încăpre răsună un fluierat strident. Era vorba de ceainic. Hugues întinse mâna ca să stingă arzătorul, dar întoarse butonul în sens invers şi fluieratul se înteţi.

Rebecca încercă să se îndepărteze şi repezindu-se s-o reţină, el atinse cu degetele metalul fierbinte al ibricului. Tresări, înăbuşind o înjurătură. Se priviră o clipă în tăcere.

- V-aţi ars? întrebă ea prosteşte. Trebuie să aplicăm gheaţă.

Ea se îndreptă spre frigider cu un mers nesigur şi el zâmbi la
vederea obrajilor ei aprinşi de îmbrăţişările lor pătimaşe. Se lăsaseră mânaţi de o dorinţă năvalnică şi acum încercau o oarecare jenă unul faţă de celălalt. Abia se cunoşteau şi fuseseră cât pe ce să devină amanţi.

Rebecca scoase vasul cu cuburi de gheaţă din frigider şi înfăşură două bucăţi într-o cârpă curată.

- Arătaţi-mi mâna, zise ea apropiindu-se de el.

- Vă garantez că nu este nimic grav. Doar o uşoară iritaţie.

El luă cârpa şi atinse încet pielea înroşită.

Tânăra femeie îşi trecu mâna prin păr, dintr-o dată conştientă de aspectul cam dezordonat al ţinutei sale.

- Ei bine... o să pregătesc ceaiul, bâigui ea, deoarece acesta era scopul prezenţei noastre în bucătărie...

Cu gesturi sacadate, turnă apă fiartă în ceainicul de porţelan şi deschise de mai multe ori uşile dulapului în căutarea ceştilor. Respira adânc, încercând să-şi recapete calmul.

Desigur, îl găsise pe Hugues foarte pe gustul ei chiar de la prima lor întâlnire, dar era aproape înfricoşată de înflăcărarea cu care răspunsese sărutărilor lui. Nu-şi amintea să-l fi dorit pe Ed cu o asemenea intensitate. Si cu toate acestea, îl iubise.

- Nu căut aţi asta, din întâmplare? întrebă el fluturând o ceaşcă peste umărul ei. Le-aţi pus pe tavă de la început.

- Da... bineînţeles. Cred că sunt pe altă planetă, în seara asta...

- Oricum ar fi, să ştii că mi-ar plăcea să fiu acolo cu dumneata.

El îi căută privirea, dar ea îşi înclină capul, făcându-şi de lucru
cu tava. Se simţea dintr-o dată incapabilă să prelungească o situaţie care luase deja proporţii de necrezut. Trebuia mai înainte să reflecteze temeinic la această succesiune a evenimentelor.

Ridică tava cu precauţie şi se îndreptă spre salon. Umplu ceştile înainte de a se aşeza pe canapea, unde el i se alătură. îi despărţea o distanţă respectabilă, şi totuşi prezenţa lui o tulbura peste măsură.

El luă ceaşca pe care ea i-o întindea, bău o înghiţitură de ceai şi-şi privi cu atenţie gazda.

- Rebecca, aş vrea să ştii că nu voi acţiona împotriva voinţei dumitale, declară el în cele din urmă.

Vocea lui era blândă şi ea nu se îndoia de sinceritatea lui. Trebuia şi ea să-i explice... Dar ce să-i spună, de vreme ce rătăcea pe un ocean de perplexitate? Era derutată de turnura radicală pe care o luase relaţia lor într-un interval de câteva clipe.

- Eu... mi-am pierdut capul, murmură ea. Aş prefera să ne cunoaştem mai bine.

îngrijorată, pândea un semn de încuviinţare pe faţa lui. Hugues îşi încruntă sprâncenele, într-o grimasă ironică.

- Nu asta eram pe cale să facem, acum câteva minute?

- Cum? întrebă ea, uimită la culme.

- Unii pretind că relaţiile sexuale se dovedesc foarte revelatoare în privinţa caracterului oamenilor, afirmă el pe un ton monden, luând o înghiţitură de ceai.

- Asta nu va înlocui niciodată cafeaua şi fursecurile după slujba religioasă, replică ea cu o licărire poznaşă în ochi.

Izbucniră amândoi în râs.

- Mărturisesc că n-am fost la biserică de un bun număr de ani, adăugă ea, dar presupun că obiceiurile nu s-au schimbat deloc. A fost o vreme când era de bon-ton să faci cunoştinţă mai amplă cu alesul inimii la ieşirea de la slujba religioasă.

Rebecca se simţea mai destinsă, dar i se părea totuşi dificil să angajeze o conversaţie de interes general după ceea ce se întâmplase între ei.

Cercetându-i faţa pe furiş, ea îşi aminti contactul mătăsos al mustăţii lui cu buzele ei. Se simţi cuprinsă brusc de dorinţa de a mângâia această umbră neagră.

- Am impresia că eşti foarte calmă, murmură el, ca şi cum îi ghicise gândurile.

- Mă gândeam la seara aceasta, care mi s-a părut foarte agreabilă.

El schiţă o grimasă şi se ridică, întinzându-i mâinile ca s-o ajute să se ridice şi ea.

- Presupun că este un mod delicat pentru a mă anunţa că acum s-a sfârşit, glumi el. Ai dreptate, trebuie să ne trezim amândoi devreme mâine dimineaţă ca să mergem la muncă.

O strânse uşor lângă el. Dacă o săruta din nou, va avea

oare puterea să-l respingă? se întrebă ea. Spre marea ei uimire, el îi atinse doar fruntea cu vârful buzelor. Apropierea acestui corp îi sporea bătăile inimii şi ea ştia că el era pradă unei tulburări identice cu a ei. Obrajii i se aprinseră la amintirea degetelor lui pe pieptul ei.

Stătea acolo, pironită locului, incapabilă să încerce cea mai mică mişcare ca să se îndepărteze de el. în loc de asta, îşi puse capul pe umărul lui şi se strânse lângă el.

Hugues îşi drese glasul.

- Dacă trebuie să plec în seara asta, cred că este preferabil să mă hotărăsc fără întârziere.

- într-adevăr, şopti ea.

El făcu un pas înapoi. Rebecca îl privi lung, cu braţele atârnând.

- N-ai abordat nici măcar o singură dată chestiunea Nepalului, iar eu visam să aflu lucruri misterioase...

El porni pe culoar, apoi se întoarse spre ea.

- Presupun că dacă ţi-aş propune să-ţi arăt diapozitivele mele cu vederi din această ţară la următoarea noastră întâlnire, n-aş mai avea apoi nici o şansă să te revăd după ce te-aş supune la această încercare!

- Câte ai?

- Câteva mii! răspunse el cu un aer fals copilăresc.

- Cred că aş fi capabilă să privesc numai câteva sute, dacă îmi promiţi să le alegi pe cele mai bune.

- Perfect, am să-ţi telefonez ca să fixăm o dată. Aş putea de asemenea să pregătesc nişte fripturi pe grătarul meu. Dar, mai bine să te previn de pe acum, când începe proiecţia, uşile şi ferestrele se închid automat şi nimeni n-are voie să părăsească sala înainte de sfârşit!

- Doamne-Dumnezeule! exclamă Rebecca strâmbându-se, mă tem că nu voi fi liberă săptămânile viitoare. Câteva fotografii ar face la fel de bine treaba...

El îi mângâie uşor braţul şi murmură:

- Am şi albume cu fotografii. Vreo douăzeci!

Rebecca se înfioră la atingerea degetelor lui fierbinţi, dar se străduí să nu lase să se vadă nimic.

- Voi fi încântată să admir fotografiile pe care le-ai făcut, dar nu toate o dată!

Se priviră o clipă în tăcere. Era imposibil să rămână la nesfârşit în faţa uşii, şi Rebeccăi îi lipsea curajul să-l conducă din nou spre salon... sau spre dormitor.

De altfel, cum făcuse şi el observaţia, îi aştepta o zi grea, mâine. Si, oricum, avea nevoie să reflecteze în linişte.

- Ce-ai spune de o şedinţă de diapozitive în weekendul următor? sugeră el.

Ea încuviinţă cu un surâs radios. Părea în mod limpede mai concret şi agreabil decât obişnuita promisiune vagă: „Vorbim la telefon“. Acum se simţea mai dispusă să-i ureze noapte bună.

Se apropie de el şi-i atinse uşor buzele cu ale ei, puţin dispusă să-l lase să dispară cu acel sărut cuminte pe frunte ca singur zălog. Acesta nu era decât o palidă reflectare a îmbrăţişărilor lor precedente, şi ea nu voia ca el să uite intensitatea atracţiei lor fizice.

Se agăţă de umerii lui şi se strânse lângă el. Dorea să se asigure că-i va obseda gândurile, la fel cum ştia că el i le va obseda pe ale ei, când un geamăt răguşit scăpă de pe buzele lui, iar mâinile îi alunecară înfrigurate pe spatele

şi pe şoldurile ei.

Hugues se desprinse brusc şi se îndepărtă.

- Trebuie să plec, şopti el.

Deschise în grabă uşa şi se repezi în lift, nu fără să se întoarcă încă o dată spre ea.

- Pe curând, îi aruncă ea zâmbind, în timp ce el îi adresă o clipire din ochi.

închise uşa cu gesturile nesigure ale persoanelor care au băut prea mult. Era ameţită de mângâieri.

Duse tava la bucătărie, întrebându-se prin ce miracol rezistaseră dorinţei nebune care îi tortura. Nu cedaseră de data asta ispitei, dar ce se va întâmpla la următoarea lor întâlnire?

Rebecca stinse luminile şi se îndreptă spre dormitor ca să se dezbrace. Era atât de uşor să şi-l imagineze pe Hugues întins pe pat.

Suspină ghemuindu-se în aşternut şi-şi promise să se gândească temeinic la această situaţie a doua zi.

*
* *

A doua zi dimineaţa, îşi rătăci de două ori cheile înainte de a-şi părăsi apartamentul şi ajunse la cabinet exact la ora primei vizite.

Dormise extrem de prost noaptea trecută. Visase bărbaţi care o mângâiau, o sărutau, îi aţâţau simţurile. îl visase chiar şi pe Ed, ceea ce nu i se întâmplase de mult timp, şi simţise în somn durerea care o chinuise în primele momente ale rupturii lor.

Asta nu prevestea nimic bun pentru ziua care abia începea, deoarece munca ei îi solicita toată atenţia şi era indispensabil să aibă mintea limpede. Introduse suspinând

cheia în broasca uşii cabinetului.

Reuşi cu foarte mare greutate să se concentreze asupra muncii sale. în pauza dintre vizite, în loc să-şi consulte fişierul şi să noteze ce discutase cu fiecare pacient, se gândea la Hugues. Era în braţele lui, iar el o dezbrăca încet...

Revenea apoi la realitate o dată cu sosirea pacientului următor, faţă de care era aproape recunoscătoare pentru asta.

în după-amiaza aceea, spre orele patru, simţi că revenise în sfârşit la normal, ceea ce o linişti, deoarece familia următoare n-o vizita decât la cererea insistentă a tribunalului pentru minori. Cazurile de genul acesta se dovedeau extrem de dificile, pentru că terapia le fusese impusă. în general, aceştia rămâneau tăcuţi, nu manifestau nici o dorinţă să coopereze şi, pe deasupra, se lăsau greu să-şi achite onorariile.

Rebecca aprecia că era obligaţia ei să se ocupe de trei sau patru familii de acest gen, convinsă mereu că munca ei va sfârşi prin a da roade.

Judecătorul de instrucţie îi trimisese această familie pentru că fiul lor de doisprezece ani fusese prins în timp ce conducea un vehicul, fără permis de conducere. După informaţiile pe care mama acestuia i le transmisese prin telefon, ştia că băiatul în chestiune avea trei fraţi, de asemenea minori.

Luându-şi inima în dinţi, se ridică pentru a primi numeroasa familie. Cu toate acestea, în sala de aşteptare se afla numai tatăl, cu faţa crispată.

- A trebuit să-mi părăsesc serviciul cu douăzeci de

minute înainte de terminarea programului, îi explică el cu o voce în care se simţea nervozitatea. Cât despre copiii mei, în seara asta au antrenament la fotbal, prin urmare nu vor putea asista la şedinţă.

Rebecca îl invită în birou şi deschise registrul de programări.

- Vom încerca să găsim o oră care să vă convină, propuse ea pe un ton amabil.

- Nu cred că este necesar, replică el cu pumnii înfundaţi în buzunare. Fiul meu n-a făcut decât să demonstreze că are caracter. Vărul lui mai în vârstă conduce, şi a vrut şi el să se afle la volanul unei maşini. Este totuşi un băiat bun.

- Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. Dar, după raportul pe care mi l-a trimis poliţia, se pare că a fost prins pentru a şasea oară la volanul maşinii dumneavoastră. Asta reprezintă o sursă de probleme pentru dumneavoastră.

- Da, este destul de supărător. A trebuit să ne ducem la comisariat şi să completăm toate formularele acelea ca să-i dea drumul. Dar asta nu-i nimic pe lângă multiplele complicaţii pe care le reprezintă întâlnirile săptămânale la cabinetul dumneavoastră.

- Bineînţeles, cu toate acestea, tribunalul a hotărât astfel. Presupun că vi s-a propus alegerea unui psiholog. Va trebui aşadar să vă hotărâţi să urmaţi o terapie. Dacă rataţi o întâlnire, voi fi obligată să-i informez pe cei în drept, adică pe judecătorul de minori.

- {tiu. De aceea, m-am gândit să vă plătesc pe şase luni înainte şi dumneavoastră să consideraţi că venim cu regularitate în fiecare săptămână.

O privi insistent şi clipi din ochi. îi propunea liniştit să se lase mituită.

- Dacă familia dumneavoastră şi dumneavoastră personal nu vă prezentaţi aici la ora stabilită, în fiecare luni, cum este prevăzut, voi înştiinţa imediat tribunalul, replică ea pe un ton tăios.

Rebecca era ameţită de furie şi interlocutorul ei îşi dădu seama, în ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă. El se ridică imediat.

- Foarte bine, n-aveţi decât să vă jucaţi de-a demnitatea ofensată, îi aruncă el, furios. Voi şti să găsesc pe cineva mai înţelegător.

Deschise uşa cu un gest repezit, apoi se întoarse spre ea.

- Si mulţumesc mult, doctore Simpson!

îndată după dispariţia lui, tânăra femeie se prăbuşi abătută pe scaunul ei. Cu fruntea în mâini, încercă să-şi revină în fire. Nici chiar un psiholog începător n-ar fi acţionat aşa cum făcuse ea. Nu ascultase decât de orgoliul ei, prea puţin preocupată să vină în ajutorul acestui tată de familie.

Ar fi putut să-l asculte cu atenţie, să manifeste o oarecare simpatie faţă de acest copil care refuza vizibil să se lase copleşit de reproşuri. Poate că ar fi reuşit să găsească un teren de înţelegere. în loc de asta, se preocupase să-şi salveze onoarea. Sporise fără nici o îndoială ostilitatea tatălui faţă de psihoterapie, ceea ce va face şi mai dificilă treaba colegului care-l va primi.

Mângâie încet lemnul biroului, regretând că prietena ei Marianne dispăruse. Simţea adeseori nevoia de a discuta

despre unele cazuri cu o persoană calificată. Cariera pe care şi-o alesese nu era întotdeauna uşoară şi i se întâmpla uneori să se simtă incompetentă.

Pe durata studiilor, putea vorbi cu toată încrederea cu profesorii ei, iar în timpul stagiului la clinică găsea fără greutate în anturajul ei urechi care s-o asculte cu atenţie. Senzaţia aceasta de solitudine era preţul independenţei.

Ridică din umeri şi-şi promise să încerce să stea de vorbă cu Cal.

Cu preţul unui efort supraomenesc, reuşi să se concentreze asupra celor două familii care urmară, fără să scape totuşi de sentimentul de vinovăţie care pusese stăpânire pe ea atunci când îl auzise pe părintele acela trântind uşa.

Rebecca nu se îndoise atât de mult de capacităţile ei de foarte mult timp. Probabil că exagera importanţa acestui incident, şi o noapte de somn reparator îi va fi de un mare ajutor.

La sfârşitul după-amiezii se întoarse acasă, dădu de mâncare pisicilor şi inspectă conţinutul dezolant al frigiderului. în general, se ocupa de genul acesta de probleme materiale duminică seara. Dar, evident, în ajun abandonase vizita la supermagazin ca să cineze în compania lui Hugues.

Si acum, se înfrunta cu realitatea pustie a frigiderului ei. Era aproape ora opt seara. îi era teribil de foame şi ziua fusese dezastruoasă.

Prost dispusă, nu ezită să-l facă pe Hugues răspunzător de această situaţie. Dacă nu l-ar fi văzut, frigiderul ei ar fi fost plin de provizii şi şi-ar fi primit pacienţii cu calmul ei

obişnuit; în fine, viaţa ei şi-ar fi urmat cursul normal.

Dar, avea oare dreptul să-l acuze în mod nejustificat? Ritmul tihnit al vieţii ei nu se tulburase decât pentru că îi plăcea şi că nu înceta să se gândească la el...

Privea lung, cu o figură necăjită, un pachet de spanac congelat, când sună telefonul. Era Madeleine, care o invita să împartă un castron de spaghete. Rebecca puse cu un suspin de uşurare spanacul în frigider şi scoase de acolo o cutie cu îngheţată de coacăze negre pe care o luă cu ea la prietenii ei.

- Cal m-a sunat adineauri ca să mă anunţe că cinează în oraş, îi spuse Madeleine deschizându-i uşa. Sper că nu te supără dacă mâncăm doar noi două.

Rebecca o linişti şi se aşeză la masa din bucătărie, după ce pusese îngheţata în frigider.

- N-am să pretind că-l pot înlocui pe Cal, exclamă ea râzând, dar ştiu că sunt foarte încântată să mă aflu aici! Frigiderul meu este jalnic de gol şi mă simţeam mult prea obosită ca să înfrunt mulţimea din supermagazin.

Madeleine umplu farfuriile cu spaghete şi cu sos tomat care mirosea plăcut a busuioc.

- La drept vorbind... începu ea.

Ezită, şi Rebecca observă că obrajii ei deveneau stacojii.

- Este puţin jenant, dar... Am observat din întâmplare că ieri seară ai avut o întâlnire. Priveam pe fereastră şi te-am văzut urcând în maşina unui bărbat pe care l-am recunsocut imediat. Era vorba despre cel care s-a întors din Nepal, nu-i aşa?

Rebecca încuviinţă.

- Iată, continuă ea cu un oftat. Ardeam de nerăbdare să aflu mai multe. Cu toate acestea, nu vreau în nici un caz să mă amestec în viaţa ta personală, prin urmare nu te considera obligată să-mi povesteşti cum ţi-ai petrecut seara...

Cu ochii sclipind de curiozitate, îşi privea insistent prietena, şi aceasta nu reuşi să-şi stăpânească râsul.

- Nu te teme, nu te bănuiesc că ai făcut pe spioana!

Rebecca mâncă jumătate din farfuria ei de spaghete cu o
viteză uluitoare şi începea să se simtă mai bine.

- Mi-e într-adevăr ruşine că mănânc în felul acesta, Madeleine! exclamă ea.

- Dacă eşti de acord să-mi dai amănunte despre seara ta, îţi permit să goleşti cratiţa! Doreşti oare să-l revezi?

Rebecca înfăşură spaghetele lungi în jurul furculiţei şi reflectă înainte de a răspunde:

- Da şi nu. Mă tem să nu provoace dezordine în viaţa mea. în mod deosebit în activitatea mea profesională. Am obligaţii faţă de pacienţii mei.

Madeleine schiţă un surâs complice.

- Dacă aici ai ajuns cu reflecţiile tale, draga mea, cauza mi se pare pierdută! Iată-te gata să te cufunzi în deliciile iubirii, în detrimentul psihologiei! Ai nevoie să iubeşti pe cineva şi să încetezi să-ţi mai dedici toată energia carierei tale.

- Pacienţii mei ar avea de suferit din cauza asta, replică Rebecca pe un ton serios, refuzând ca Madeleine să-i mai servească spaghete.

Madeleine se ridică, cu mâinile în şolduri, într-un gest

care-i devenise obişnuit.

- Nu-ţi împărtăşesc părerea, reluă ea. Poate că nu te vei devota mai puţin cauzei lor, ci dimpotrivă, vei fi fără îndoială mai aproape de ei în anumite privinţe. Experienţa personală nu te ajută oare să înţelegi mai bine oamenii?

Rebecca îşi plecă ochii. Madeleine insinua - într-un fel foarte delicat, desigur - că o tânără femeie celibatară nu era cu adevărat aptă să se ocupe de problemele cuplurilor şi ale copiilor lor.

Si n-avea dreptate? Lungul ei drum solitar o îndepărta de traiectoria clasică a familiei; în consecinţă, era ea capabilă să propună o terapie eficace altora? Cu toate acestea, ştia că venise în ajutorul a numeroşi pacienţi.

Madeleine aranjă farfuriile în maşina de spălat vase, apoi se aşeză din nou în faţa ei. Cu o figură serioasă, împinse o şuviţă de păr blond în spatele urechii.

- N-ar trebui fără îndoială să-ţi spun asta, dar Cal crede că ai luat-o drept model pe Marianne Blanchard. Te cufunzi prea mult în munca ta, ca şi ea, în loc să te gândeşti să-ţi întemeiezi un cămin.

Rebecca înclină capul.

- Poate că are dreptate... murmură ea.

Simţi o mare uşurare recunoscând paşii lui Cal pe culoar. Madeleine nu va continua această conversaţie în prezenţa lui.

într-adevăr, Cal le vorbi cu însufleţire despre sosirea unui nou psihiatru în echipa lor şi nimeni nu făcu aluzie la viaţa personală a Rebeccăi. Ea profită de această ocazie ca să-i povestească prietenului ei despre incidentul care se petrecuse chiar în după- amiaza aceea cu faimosul tată de

familie. Cal râse fără răutate de ea.

- Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că ai ieşit cu bine din încurcătură! Dacă voi părăsi clinica într-o zi, voi refuza să tratez asemenea pacienţi. Prin urmare, nu-ţi mai frământa mintea cu povestea asta şi mulţumeşte-te să-ţi plângi colegul nefericit care va moşteni această familie.

- Foarte bine, şefule, voi încerca să lucrez în acest sens, replică ea făcând o grimasă.

Ştia totuşi că-i va fi greu să uite acest eşec. Nu era prima dată când o părăsea un pacient. Se întâmplase de mai multe ori, dar fusese întotdeauna convinsă că dăduse tot ce era mai bun în ea. Astăzi, dimpotrivă, nu manifestase nici cel mai mic interes pentru persoana care se găsea în faţa ei.

Rebecca mulţumi prietenilor ei şi se întoarse acasă la ea. Nu era foarte târziu, dar se hotărî să se aşeze în pat, cu un vraf de reviste medicale. Asta o va împăca poate cu sine.

Mâine o aştepta o zi grea, şi ţinea să-şi efectueze corect munca.

*
* *

Şedinţele succesive nu depăşiră limita a ceea ce îşi propusese, dar cel puţin se arătă aproape satisfăcută de atenţia pe care reuşise s-o acorde diverselor familii.

închise uşa cabinetului în spatele ei şi se înarmă cu curaj pentru a ameliora situaţia proviziilor ei de hrană. Cină destul de târziu, sperând că Hugues îi va telefona ca să fixeze data viitoarei lor întâlniri.

Telefonul nu sună însă în seara aceea, şi nici în cea următoare. Ideea de a-l revedea îi stânjenea

conştiinciozitatea profesională, dar simţea o nelinişte din ce în ce mai mare faţă de această tăcere. Si dacă nu se va mai arăta niciodată?

Eventualitatea aceea nu-i trecuse prin minte până acum, şi totuşi... O minţise oare afirmând că dorea s-o întâlnească din nou? îi inspirase încredere şi, de obicei, se mândrea cu judecata ei.

Când soneria telefonului răsună joi seara, se repezi la aparat. îi recunoscu imediat vocea şi inima ei începu să bată mai tare.

- îmi pare rău că n-am putut să te caut mai curând, zise el imediat, dar am fost atât de copleşit de treburi încât, de fiecare dată când mă pregăteam să te sun, era foarte târziu. Nu voiam să te trezesc din somn.

- Nu-ţi face griji, replică ea pe un ton vesel. Am păstrat câteva ore libere în planurile mele pentru weekend.

în câteva secunde, îşi uitase toate temerile referitoare la consecinţele unei legături cu el. Trecuseră săptămâni, luni, de când nu se simţise atât de fericită.

- Aş vrea de asemenea să-ţi cer sfatul în legătură cu sora mea.

Rezemată cu spatele de peretele holului, Rebecca se juca nervoasă cu firul telefonului.

- Ţin neapărat să nu încalc teritoriul Alicei, răspunse ea cu o voce blândă, dar prezintă-mi pe scurt problema.

- Ei bine... pentru a vorbi limpede, Meri este pe cale să devină detestabilă! Refuză să participe la orice obligaţie gospodărească, plecă trântind uşa, nu se întoarce de la şcoală decât după mai bine de o oră de la ieşirea de la cursuri, şi aşa mai departe... Mă tem ca Sybil şi Georges să

nu se hotărască să pună capăt acestei psihoterapii.

Rebecca tresări.

- Trebuie neapărat să-i împiedici! Se pare, dimpotrivă, că sora dumitale se află într-un progres net. Părinţii comit adeseori greşeala de a opri tratamentul când comportarea copilului se schimbă, deoarece ei trebuie atunci să înfrunte o nouă personalitate. Dar schimbarea este tocmai baza oricărei terapii. Dacă sora dumitale continuă să ia în greutate, asta înseamnă că este pe calea cea bună.

- Asta este ceea ce voiam să-mi confirmi.

Din vocea lui dispăruse acum orice urmă de îngrijorare şi ea regretă brusc că nu-l are aproape.

- Voi trece prin urmare pe la ei mâine seară după cină ca să-i conving să continue s-o trimită pe Meredith la doctoriţa Fairweather.

După o scurtă pauză, el adăugă:

- Acum regret că ţi-am pus această întrebare. O să crezi că nu caut în dumneata decât psihologa.

Rebecca avu un râs ezitant. Se cunoscuseră din cauza lui Meredith şi era normal ca el s-o consulte din când în când pe această temă. Nu trebuia totuşi ca acesta să devină motivul esenţial al întâlnirilor lor. Amintirea mângâierilor lui o linişti imediat. Era limpede că interesul pe care i-l purta Hugues nu era strict profesional.

- Accepţi să cinezi acasă la mine sâmbătă? întrebă el. Lăsând deoparte modestia, gătesc destul de bine. După care am putea să privim acele faimoase diapozitive cu imagini din Nepal.

- Numai dacă nu găsim o altă ocupaţie... se surprinse ea murmurând.

Un hohot de râs puţin răguşit ajunse până la ea.

- Trebuie oare să trag concluzia că eşti dispusă să vii? întrebă
el.

- Evident!

Ar fi vrut să continue convorbirea cu el, dar o dată ce-i dăduse adresa, nu mai ştiu prea bine ce să spună.

îşi urară noapte bună. Rebecca închise telefonul şi se aplecă spre Ferdinand ca să-l mângâie pe spate. Fericirea ei actuală nu va dura o eternitate. Viaţa nu dăruia acest lucru preţios decât cu multă zgârcenie. Dar cel puţin se putea bucura de aceste câteva momente de fericire totală.

Avu impresia că reproduce una dintre acele scene ridicole care se repetă în filmele vechi, dansând de-a lungul culoarului, cu telefonul strâns la piept.

Lăsând telefonul, se aplecă şi-l ridică pe Ferdinand ca să-l facă să participe la aceste clipe de euforie. Motanul scoase un mieunat ascuţit şi-i scăpă ca să sară la podea.

- Cu atât mai rău pentru tine! exclamă ea râzând.

Animalul se refugie imediat sub un fotoliu, temându-se de un
nou asalt, şi o urmări cu ochii lui furioşi pe Rebecca.

- Să ştii, dragul meu Ferdinand, declară ea, că ai ratat o ocazie unică să faci carieră în cinematografie.

Apoi se îndreptă cântând spre dormitor.

Capitolul 5

Sâmbătă dimineaţa, Rebecca fu trezită de razele soarelui care jucau pe tapiseria bleu cu nuanţe de mov din dormitorul ei. Se ridică în capul oaselor şi se întinse, gândindu-se că dormise fără îndoială mult, pentru că astrul străpunsese perdeaua de ceaţă care acoperea în mod obişnuit oraşul.

îşi consultă ceasul deşteptător şi-şi dădu seama că nu era totuşi decât şapte şi jumătate. Coborî din pat, deschise jaluzelele şi se minună în faţa albastrului intens al cerului. Frunzele pomilor luceau de rouă, iar atmosfera degaja mirosul deosebit al zilelor călduroase.

Zilele acestea erau considerate drept o binecuvântare a lui Dumnezeu de către orice locuitor din San Francisco. Aceasta însemna absenţa acelui înveliş vătuit care plana adeseori deasupra oraşului, şi prin urmare o creştere a bunei dispoziţii generale.

Rebecca intră în bucătărie, hotărâtă să-şi pregătească un mic dejun excepţional pentru a sărbători sosirea timpului frumos.
După cum îi mărturisise lui Hugues, nu gătea practic niciodată, prin urmare perspectiva unei omlete cu jambon constituia un adevărat festin.

Urmă cu scrupulozitate indicaţiile cărţii de bucate, apoi duse platoul aburind în salon. Recuperă ziarul pe care factorul poştal i-l strecurase pe sub uşă şi-l răsfoi în timp ce savura micul dejun.

Puţin atentă la titlurile mari ale actualităţii, îşi lăsă mintea să rătăcească în voie.

Era nerăbdătoare să-l revadă pe Hugues. Şi dacă se

amăgise, dacă el nu se va dovedi atât de fermecător cum îşi imaginase? Dacă seara aceasta o va decepţiona? Amintirile serii de duminica trecută îi năvăliră în minte şi îndoielile ei se risipiră imediat.

Făcu un duş şi se îmbrăcă pentru a se duce la cabinet unde avea de primit câţiva pacienţi. După care se va duce la piscina din apropierea biroului, ca să profite de soare, apoi se va întoarce acasă pentru a se pregăti.

Rebecca se întoarse acasă la sfârşitul după-amiezii, epuizată de numeroasele lungimi de piscină pe care le parcursese. Deschise şifoneirul, în căutarea unei ţinute adecvate pentru seara aceasta. Isabella era întinsă leneş pe patul scăldat de razele soarelui.

Tânăra femeie se apropie s-o mângâie, inspectând în acelaşi timp conţinutul garderobului. N-o tenta nimic în mod deosebit, dar se aştepta la asta, astfel că nu-şi pierdu buna dispoziţie.

Cercetând lucrurile mai de aproape, descoperi în fundul şifonierului o rochie fără mâneci, cu flori mari stilizate, de un verde viu, pe fond alb. Avea de asemenea nişte cercei asortaţi cu această ţinută. Cum avea rareori ocazia să poarte aceste veşminte de vară la San Francisco din cauza timpului, se gândi că aceasta era ocazia visată, având în vedere temperatura excepţional de ridicată.

îşi spălă părul şi după ce se uscă îl perie îndelung înainte de a-l lega la spate în coadă de cal. în timp ce se pieptăna, observă că o prinsese uşor soarele pe obraji şi pe nas. îmbrăcă rochia înflorată şi constată cu plăcere că-i venea mai bine decât se aştepta; aceasta îi sublinia fineţea taliei şi amploarea jupei îi accentua conturul şoldurilor,

totul dându-i un mers graţios.

încălţă nişte sandale verzi cu tocuri, se privi pentru ultima dată în oglindă, apoi trecu în bucătărie pentru a hrăni pisicile înainte de plecare. Cu inima bătând mai repede, coborî în parcarea subterană şi porni la drum. Nu trebuia să-şi piardă capul ca data trecută. Dacă seara se desfăşura cu bine, Hugues şi cu ea îşi vor acorda timpul să se cunoască şi să-şi satisfacă dorinţa reciprocă.

De altfel, care era oare motivul acestei subite treziri a simţurilor? Nu se datora în nici un caz golului din viaţa ei afectivă. Acest gol nu dura decât un an şi, înainte de a-l întâlni pe Ed, fusese atâţia ani singură.

Până acum, nici un bărbat nu stârnise în ea reacţii atât de pasionate, nebănuite nici de ea însăşi.

Când ajunse în cartierul în care locuia Hugues, Rebecca începu să fie mai atentă la drumul pe care-l urma. El locuia la câţiva kilometri de cabinetul ei şi ea descoperi că era vorba de o zonă rezidenţială cu arhitectură somptuoasă.

Se angajă pe o stradă cu plopi, mărginită de case luxoase, şi privi cu mai multă atenţie numerele. Ajunsă la numărul cincizeci şi şase, frână şi verifică dacă numele lui Hugues era scris pe cutia de scrisori, apoi îşi ridică privirea spre vila situată pe un mic promontoriu.

Rebecca îşi conduse maşina în faţa porţii mari de lemn şi acţionă ciocănelul de bronz privind în acelaşi timp în jurul ei. Era vorba despre o clădire albă, cu un etaj, înconjurată de o grădină mare.

Ise puse un nod în gât auzind zgomot de paşi în spatele porţii grele. Şi-l văzu, zâmbitor, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri cu dunguliţe şi cu o cămaşă de

bumbac cu dungi albastre şi albe. Părul lui părea mai creţ ca de obicei şi ea simţi brusc dorinţa de a-şi cufunda mâna în el. în loc de asta, murmură:

- Bună seara.

Hugues o conduse de-a lungul aleii, până la casă, uimit că poate să arate atât de proaspătă pe o asemenea căldură. Şi el îşi petrecuse după-amiaza în piscină şi abia ieşise din ea ca să aprindă grătarul.

O privi mai de aproape în timp ce mergeau în tăcere unul lângă altul şi observă că se pieptănase altfel şi că această coadă de cal o întinerea. Ea se întoarse spre el şi-i zâmbi, iar Hugues fu cuprins de dorinţa irezistibilă de a o săruta.

- Ar fi trebuit să-ţi spun să-ţi aduci costumul de baie, zise el luând-o de braţ. Zile ca asta sunt excepţionale, astfel că ar trebui să profităm de piscină.

Traversară salonul care dădea spre curtea interioară.

- Am înotat deja mult astăzi, replică ea râzând. Aş fi încântată, în schimb, să iau loc în grădină, cu o băutură răcoritoare în faţă.

- Ce-ai spune de o votcă cu lămâie?

- Mi-ar face cel mai mare bine, dacă nu te vei arăta totuşi prea generos cu votca.

Urcară treptele care duceau la piscină şi ea zări o masă aranjată pe terasă, într-un fel de alcov format de arbori. în faţa oglinzii de apă erau instalate fotolii de răchită şi el o invită să ia loc în timp ce pregătea băuturile la barul situat în spatele ei.

Hugues îi admiră graţia gesturilor în vreme ce se aşeza. Nu-i va fi deloc uşor să nu cedeze tentaţiei...

Reveni cu un platou, îi întinse un pahar în care pluteau cuburi de gheaţă şi-l ridică pe al lui în direcţia ei.

- Pentru a doua noastră întâlnire, zise el cu un zâmbet fermecător.

- Nu-mi reamintesc foarte bine teoria dumitale referitoare la prima întâlnire, dar nu ştiu ce ai stabilit pentru a doua...

- Ei bine, după părera mea, a doua întâlnire este de o importanţă capitală! Relaţia dintre două persoane este încă fragilă şi nu-i nevoie de mare lucru ca să fie distrusă. Să presupunem că aluneci pe scară sau că eu vărs paharul pe rochia dumitale, asta va căpăta proporţii de necrezut. în vreme ce, dacă aceste mici incidente se produc mai târziu, atunci când oamenii se cunosc mai bine, ele nu mai au decât o importanţă neînsemnată.

Rebecca îşi ridică o sprânceană.

- Ca să spun drept, nu ţin în mod deosebit să alunec pe scara dumitale nici acum şi nici peste o săptămână sau o lună!

Hugues izbucni în râs, după care bău o înghiţitură de votcă.

O rază a soarelui ce se îndrepta spre asfinţit veni să mângâie faţa tinerei femei, accentuându-i strălucirea ochilor. Privirea lui Hugues coborî pe picioarele ei goale, cu pielea fină şi uşor bronzată. Apoi se strădui să se gândească la altceva.

- După câte mi-ai spus, s-ar crede că întâlnirile dumitale au fost plasate întotdeauna sub un semn de rău augur.

- Mi s-au întâmplat într-adevăr câteva nenorociri,

răspunse el pe un ton confidenţial. într-o zi, când încercam să mă arăt deosebit de tandru, am trântit portiera maşinii cu atâta putere încât clanţa a căzut pe trotuar. Altă dată, când ţineam să dau dovadă de eleganţă, am petrecut toată seara cu o enormă pată verde pe cravată.

Rebecca nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Era vorba, în ambele cazuri, de a doua întâlnire?

- Da, şi totodată şi ultima!

- Până acum, s-ar părea că Cerul ne-a cruţat. A fost bineînţeles episodul cu arsura dumitale din seara aceea...

- într-adevăr, uitasem incidentul acela! exclamă el cu o grimasă comică. Dar dumneata n-ai nimic deosebit să-mi povesteşti despre întâlnirile dumitale?

- N-am păstrat nici o amintire frapantă. Pentru că practic, fără îndoială, mai puţin des ca dumneata genul acesta de sport.

Privirile lor se întâlniră.

- Ce te face să crezi asta? întrebă el.

- Am fost de o seriozitate exemplară multe perioade de timp din viaţa mea, deoarece munca nu-mi lăsa deloc timp liber.

Rebecca ezită, apoi continuă:

- Trebuie să ţi se pară ciudat...

- Puţin. Cred că n-am cunoscut niciodată o femeie care să dedice atâta timp profesiei sale. Mărturisesc că mă uimeşti.

- Poate că nu corespund genului dumitale...

El se aplecă uşor spre ea ca să-i atingă uşor mâna.

- Aş jura că dimpotrivă. Probabil că altele nu corespund genului meu.

Altele. Rebecca nu întâmpina nici o dificultate să şi le imagineze: blonde, sofisticate, puţin frivole. Doar n-o să se arate totuşi geloasă pe trecutul lui, neştiind nimic despre el. Era încă prea devreme ca să-i pună întrebări pe tema asta.

Hugues se ridică fără tragere de inimă.

- Trebuie să mă ocup de cină, o anunţă el oftând.

Rebecca rămase aşezată la marginea piscinei, terminând de
băut cocteilul, în timp ce Hugues îşi făcea de lucru în jurul grătarului. Ea savura liniştea înconjurătoare, urmărind mişcarea nocturnă a frunzelor copacilor la adierea brizei.

Hugues dispăru în bucătărie, apoi reveni încărcat cu două farfurii conţinând salată asortată care părea foarte apetisantă şi Rebecca îşi spuse că nu va îndrăzni niciodată să-l invite la masă acasă la ea. îi împărtăşi apoi acest gând al ei.

- Nu te teme, replică el pe un ton vesel. Am o pasiune secretă pentru preparatele congelate!

O rugă să treacă la masă şi o servi fără s-o slăbească din ochi. Rebecca se strădui să-şi îndrepte atenţia asupra farfuriei. Oare cât timp va rezista chemării simţurilor? Nu şi-ar fi închipuit niciodată că între două persoane se poate stabili un asemenea curent magnetic.

Cu apetitul tăiat, reuşi totuşi să termine conţinutul farfuriei. Apoi mirosul delicios de carne friptă însoţită de cartofi sote îi învinse reticenţele. Savură cu mare plăcere muşchiul de vită fript exact cât trebuia. Un muşchi pe care ea l-ar fi ars cu siguranţă.

Conversaţia lor se orientă apoi asupra actualităţii cine-

matografice şi ea se simţi în fine complet destinsă.

Se făcuse aproape noapte când terminară masa şi o briză venind dinspre ocean răcorise atmosfera.

- Am putea să trecem în salon, propuse Hugues. Mă duc să caut ecranul şi aparatul de proiecţie ca să-ţi arăt câteva diapozitive, cum ţi-am promis.

- între timp, eu mă ocup cu strângerea mesei.

Hugues refuză cu un semn din cap, strângând farfuriile şi tacâmurile pe o tavă.

- Trebuie să-ţi reamintesc oare faptul că eşti invitata mea? N-am intenţia să mă lansez în activităţi casnice, ci doar să pun toate astea în chiuvetă.

- Prin urmare, nu deteşti să înfrunţi la trezire spectacolul unei chiuvete pline cu vase murdare? Eu suport foarte greu să încep ziua în felul acesta.

- Bănuiesc că eşti mai organizată şi mai ordonată decât mine. De fapt, sunt pe cale să descopăr unele laturi ale personalităţii dumitale, dar mi-ar plăcea să aflu mai multe...

în salon, mobilat cu fotolii tapiţate în piele de culoare roşcată, o măsuţă joasă din sticlă fumurie era plasată în faţa şemineului, iar podeaua era din parchet. Hugues o invită pe Rebecca să se aşeze şi dispăru pe culoar.

O lumină discretă făcea această încăpere foarte agreabilă. Unul dintre pereţi era acoperit cu etajere, pe care Rebecca recunoscu câteva obiecte provenind din Nepal: un serviciu de ceai din argint cizelat şi o lampă veche cu ulei.

Hugues reveni în salon şi-i întinse un album de fotografii, legat în piele roşie.

- Am cumpărat albumul acesta din Nepal şi am selecţionat în el cele mai bune fotografii ale mele.

Ea îl deschise şi observă că fiecare pagină era protejată de o foaie din hârtie de orez.

- Poate că asta îţi va explica de ce nu voiam să părăsesc această ţară. Si dacă ţii să vezi o documentaţie mai completă, voi instala ecranul.

El plecă din nou în direcţia culoarului, în timp ce ea răsfoia încet albumul.

Unele peisaje erau atât de spectaculoase încât păreau ireale. Culorile apusurilor de soare reflectate de munţi păreau nişte picturi abstracte. Se minună după aceea de figurile copilăreşti cu pielea mată şi cu zâmbete luminoase.

Existau de asemenea trei fotografii ale unei tinere femei brunete. Rebecca bănui că Hugues avusese o aventură cu ea. De talie scundă, poza în veşminte specifice, de o frumuseţe surprinzătoare.

Suspină. Hugues era atras cu siguranţă de genul acesta de tinere cu farmec exotic. Cum putea oare să-i placă o psihologă cu un aer atât de serios ca ea? închise repede albumul când auzi paşii stăpânului casei.

- De ce nu există în album nici o fotografie a dumitale? întrebă ea. Ar adăuga o tuşă de realitate acestor imagini care par scoase dintr-un basm.

Faţa lui se întunecă.

- Nu pot suferi oamenii care pozează în faţa peisajelor sau a monumentelor. După părerea mea, asta strică complet interesul fotografiei.

El se aşeză lângă ea pe canapea şi, pentru prima dată în seara aceea, mirosul uşor înţepător al loţiunii lui de ras

ajunse până la ea.

- Din nefericire, nu voi mai avea ocazia să petrec perioade lungi de timp în Nepal. De acum înainte, mă voi întoarce acolo o dată sau de două ori pe an, pentru şederi destul de scurte.

- S-ar părea că ţara aceasta te-a încântat extrem de mult.

- Din multe puncte de vedere. Am fost acolo mai întâi în vacanţă, cu mult timp în urmă, şi am fost fermecat de acest ţinut sărac, dar splendid şi primitor. M-am dus după aceea acolo de mai multe ori împreună cu nişte colegi. într-o zi, mi-am dat seama că dacă aş întemeia acolo o întreprindere, ar da de lucru locuitorilor şi mi-ar permite să fiu propriul meu patron.

Ridică din umeri, ca şi cum regreta că pornise pe calea confidenţelor.

- în aceste condiţii, de ce te-ai întors? întrebă ea, încântată să afle că el nu intenţiona să mai călătorească atât de frecvent.

Hugues se rezemă confortabil de spătarul canapelei înainte de a răspunde:

- Trebuie ca cineva să rămână aici ca să vegheze la bunul mers al afacerilor, la nivelul importului. Pe de altă parte, fabricarea confecţiilor acolo depinde de moda în vigoare în Statele Unite, şi se întâmplă ca eu să am fler în această materie. Prin urmare, trimit câteva machete care sunt fabricate acolo şi eu mă ocup de vânzarea produselor în Statele Unite, în timp ce asociatul meu asigură funcţionarea întreprinderii din Nepal. Sunt dotat pentru afaceri, la fel cum dumneata ai aptitudini de a ajuta

oamenii să-şi rezolve problemele.

Tânăra femeie îl privi lung, dintr-o dată serioasă.

- Mi se întâmplă uneori să nu fiu atât de sigură, murmură
ea.

în mod bizar, începu să-i povestească episodul cu tatăl de familie care-i părăsise cabinetul trântind uşa. El ascultă cu atenţie tot timpul cât dură relatarea, apoi îi luă mâna.

- Nimeni nu este perfect, sublinie el cu blândeţe, văzându-i expresia tulburată. Toţi putem face greşeli.

Rebecca scutură din cap.

- N-a fost vorba de o simplă greşeală, ca şi cum aş fi încercat o tehnică ce n-a dat rezultate. Am uitat pur şi simplu că munca mea constă în a asculta oamenii, şi nu m-am gândit decât la mine.

- Intenţionezi totuşi să-ţi ierţi această greşeală? întrebă el.

Rebecca se simţi dintr-o dată foarte liniştită. Hugues îi acordă
o atenţie mai stăruitoare decât îşi închipuise. îi dădea impresia că înţelege amploarea problemei şi asta o mişca.

- N-am reuşit niciodată să mă arăt indulgentă faţă de mine însămi, răspunse ea în cele din urmă.

El îi mângâie încet obrazul, cu un gest protector. Rebecca se aplecă spre el şi Hugues nu mai rezistă dorinţei de a o lua în braţe. O dorinţă împotriva căreia luptase de la sosirea ei şi care acum devenise prea stăruitoare.

Puse stăpânire pe buzele ei, mângâindu-i în acelaşi timp ceafa până când simţi sub degete că muşchii ei nu mai erau încordaţi.

Rebecca se lăsă biruită de toropeala delicioasă care-i devenise familiară, evitând totuşi să se gândească la urmarea acestei îmbrăţişări. I se părea de aceea dificil să întrerupă dulceaţa acestei clipe, ca să se gândească la eventualitatea de a face dragoste cu Hugues.

Răspunse cu ardoare sărutului lui, fără să încerce să proiecteze acest moment în viitor. Se hotărî, măcar de data asta, să-şi uite inhibiţiile şi să nu se mai gândească decât la senzaţiile minunate şi pătimaşe pe care le trezea în ea acest corp cald lipit de al ei.

Se strânse lângă umărul lui, în timp ce mâinile lui Hugues alergau de-a lungul spatelui ei, trasându-i dâre de foc pe pielea ei. Rebecca îşi întoarse uşor capul ca să-i privească faţa cu trăsături dintr-o dată chinuite şi-l sărută îndelung, până când simţi în piept bătăile accelerate ale inimii lui.

El se îndepărtă puţin şi-şi cufundă ochii lui mari, căprui, în cei ai tinerei femei.

- Ardeam de nerăbdare să te ţin în braţe de când ai trecut pragul casei mele. Totuşi, nu vreau să te grăbesc... Nu ezita să mă opreşti dacă merg dincolo de dorinţele dumitale, murmură el.

în loc de răspuns, ea clătină din cap.

Evenimentele se desfăşurau cu o rapiditate ameţitoare, dar ea n-avea curajul să se îndepărteze de el. Se descopereau reciproc, cu gesturi pline de tandreţe, care echivalau cât toate discursurile din lume.

- Eu... mă simt foarte bine lângă dumneata, îi şopti ea la ureche.

El îşi trecu uşor vârful degetelor peste braţele ei goale,

apoi îi acoperi ceafa cu sărutări nebuneşti, rezistând dorinţei de a-i deschide fermoarul rochiei, pentru a respira mai nesăţios parfumul proaspăt al pielii ei. Ea savura aceste clipe de plăcere senzuală, această tandreţe pe care i-o arăta Hugues, dar încă nu era pregătită să i se predea cu totul.

Dacă rămâneau aşa, strânşi unul într-altul, aşteptarea va deveni insuportabilă pentru el. De aceea, se îndepărtă încet de ea.

- Să mergem să ne bem cafeaua pe marginea piscinei, propuse el cu o voce alterată de emoţie.

- Foarte bine.

Ea îşi puse puţină ordine în ţinută si se ridică zâmbindu-i. Hugues dispăru în bucătărie şi reveni cu două ceşti pline cu cafea aburindă. Se îndreptară spre terasă. Rebecca se înfioră în timp ce se apropiau de întinderea de apă.

- Oh! Am uitat să aprind luminile! exclamă Hugues.

Câteva secunde mai târziu, luminile învăluiau peisajul într-o
lumină diafană, care intensifica albastrul piscinei.

Cu ceaşca în mână, Rebecca înaintă cu precauţie spre fotoliile de răchită. Tocul sandalei i se înţepeni între două dale, îşi pierdu echilibrul şi se agăţă de Hugues. Acesta sări într-o parte ca să evite să fie opărit, alunecă pe marginea umedă a bazinului şi dispăru în piscină.

- Doamne-Dumnezeule! Hugues! exclamă ea scoţându-şi repede sandalele.

El scoase imediat capul din apă şi izbucni în râs, recuperând la timp ceaşca gata-gata să se ducă la fund.

- Ei bine, iată-mă rămas fără cafea!

- Sunt dispusă s-o împart pe a mea ca să fiu iertată...

El urcă repede scara şi se apropie de Rebecca. Din hainele lui picura apa şi arăta foarte caraghios, dar ea încetă să râdă când el ajunse doar la câţiva centimetri de ea, învăluind-o cu privirea lui fermecătoare.

- Se pare că asupra fiecărei a doua întâlniri a dumitale apasă un blestem, rosti ea cu un glas uşor tremurător.

- Poate că nu este pierdută orice speranţă. Dar... mai întâi am o întrebare să-ţi pun.

- Da? întrebă ea, curioasă ce avea să urmeze.

- Rochia dumitale este lavabilă?

Ea îl privi cu ochii măriţi de uimire. Avea oare de gând s-o împingă în piscină?

- Nu sunt sigură...

El se apropie şi mai mult de ea.

- Cu atât mai rău. Vom afla imediat...

O luă în braţe şi o strânse foarte tare, căutându-i buzele. Cucerită de înflăcărarea acestui sărut, nu se sinchisea dacă hainele ei se vor uda; umezeala rece nu ajungea până la ea. El îşi înteţi îmbrăţişarea, accentuând presiunea şoldurilor asupra celor ale tinerei femei.

Ea se agăţă de umerii lui, dorind cu ardoare să simtă mânile lui puternice pe întregul ei corp.

- Ar trebui să te dezbraci, murmură ea. Rişti să răceşti cu hainele astea ude.

- Sugestia dumitale mi se pare excelentă...

Hugues îşi trecu încet mâinile peste pieptul Rebeccăi.

- Rochia a suferit şi ea în urma acestei căderi neprevăzute, şopti el.

Degetele lui alunecară de-a lungul spatelui ei, coborând până la fermoar, şi ţesătura înflorată ateriză la picioarele lor. Rebecca nu avu timp să simtă briza pe pielea ei goală. Hugues îi mângâia deja pieptul plin, acoperea cu sărutări dantela fină a sutienului ei.

Ea începu să-i descheie cămaşa cu gesturi stângace. El o ridică atunci în braţe, o duse în salon şi o depuse încetişor pe pielea roşcată a canapelei.

Apoi se dezbrăcară unul pe altul cu gesturi tandre şi în acelaşi timp grăbite. Când ajunseră goi, întinşi unul lângă celălalt,
Hugues privi cu admiraţie formele armonioase ale tinerei femei. Luminile scăzute proiectau reflexe aurii pe pielea ei satinată.

- Eşti atât de dulce, şopti el punând din nou stăpânire pe buzele ei.

Mâinile lui urcară de-a lungul cefei ca să-i elibereze părul care
i se răspândi pe umeri. Cu ochii pe jumătate închişi, ea fremăta în ritmul mângâierilor lui. La vederea corpului care i se oferea, pe Hugues îl copleşi un val de dorinţă. Dar el voia să-i descopere centrele plăcerii.

îşi trecu încet buzele peste faţa ei, peste pieptul ei înfiorat, apoi coborî spre pântece. Agăţată de gâtul lui, Rebecca gemea încet. Cu capul lăsat pe spate, îndura această tortură delicioasă.

Prinse apoi curaj să-l mângâie şi ea; mâinile se pierdură în părul aspru de pe pieptul lui, alunecară de-a lungul spatelui şi şoldurilor lui.

Nereuşind să mai reziste, se arcui spre el, cu respiraţia

tăiată, şi murmură:

- Vino...

Nu mai formară apoi decât o singură fiinţă, predându-se unul altuia cu acea impetuozitate pe care încercaseră s-o stăpânească până acum. îl auzi strigându-i numele chiar în clipa când atinse culmea extazului.

*
* *

Rămaseră prăbuşiţi unul lângă altul un timp care li se păru că durează o eternitate, apoi se priviră cu un surâs timid.

- Există cineva în viaţa ta? întrebă el în cele din urmă.

- Nu. De un anumit timp, de altfel. Şi tu?

El se strâmbă comic.

- M-am întors de puţin timp din Nepal şi trebuie să-ţi spun că acolo am dus o viaţă de o cumpătare exemplară!

Rebecca fu cât pe ce să-i pună întrebări în legătură cu tânăra femeie pe care o văzuse în fotografii, apoi se hotărî să le amâne pentru mai târziu.

- Vrei să bei ceva? întrebă el.

- Cu mare plăcere.

Hugues se ridică încet şi-i întinse mâinile.

- Propun să schimbăm decorul, camera mea este mult mai confortabilă. Băuturile şi desertul vor fi servite acolo în câteva clipe, dacă doamna binevoieşte să mă urmeze...

Ea începu să-şi strângă lucrurile, dar el o făcu să renunţe.

- Este mult prea cald în interiorul casei ca să purtam ceva, pretextă el.

Porniră pe culoar şi urcară scara care ducea la dormitor. Rebecca privi în jurul ei, în timp ce Hugues se

înapoie în bucătărie. Era incontestabil un loc foarte masculin, cu tapiseria murală în dungi albastre şi galben-deschis. Fotoliile şi cuvertura de pe pat erau de asemenea albastre, ca şi draperiile de la ferestre.

Se strecură cu desfătare între cearşafurile răcoroase şi răsfoi câteva reviste puse pe noptieră. La puţin timp după aceea, Hugues reveni încărcat cu un platou.

- Am optat în cele din urmă pentru ceai cu gheaţă şi ciocolată cu frişcă. Vă convine, miss Simpson?

- Hmm! replică ea cu o expresie lacomă.

Aşezată, goală, în patul unui bărbat pe care abia îl cunoştea, descoperea cu uimire că se simţea foarte în largul ei. Privirile lor se întâlniră.

- Ştiam că între noi lucrurile vor merge bine, declară el pe un ton mângâietor. Asta nu-i întotdeauna evident...

El depuse un sărut uşor pe vârful nasului ei, dar gândurile tinerei femei începuseră să rătăcească din nou.

- Au fost multe femei în viaţa ta? întrebă ea.

- Câteva. Un anumit număr, de fapt... Asta te necăjeşte?

- Puţin. Nu ţin în mod deosebit să fiu una printre atâtea altele...

El se aşeză lângă ea, cu o expresie serioasă.

- Nimic nu este destinat să dureze, o ştim bine amândoi. Dar asta nu micşorează cu nimic importanţa a ceea ce trăim în clipa prezentă, nu-i aşa?

- Poate... Totul s-a petrecut atât de repede...

- îmi placi mult, Rebecca. Tu reprezinţi ceva deosebit în viaţa mea şi credeam că ai remarcat. Am impresia că te cunosc de foarte mult timp.

El schiţă un surâs şi-i mângâie uşor obrazul cu vârful degetelor.

- Pari atât de chibzuită... încă mă mai mir că eşti întinsă goală în patul meu.

Rebecca ridică uşor din umeri.

- Aşa a vrut destinul.

- Nu trebuie niciodată să lupţi împotriva destinului, declară el pe un ton doct, facându-i cu ochiul.

El se aplecă atunci peste pieptul ei şi ea încetă să-şi frământe mintea pentru a se concentra asupra senzaţiilor delicioase pe care Hugues le trezea în ea.

Refugiindu-se în braţele lui, îl sărută îndelung, strângân- du-se lângă el ca să-i simtă fiecare centimetru de piele pe corpul ei.

îl mângâie mult timp, până când îi auzi respiraţia sacadată. Cu un suspin de satisfacţie, îl strânse cu putere în braţe şi se arcui sub el.

înlănţuiţi, urcară căile plăcerii până când mii de sori le explodară sub pleoape. Ameţită, ea se prăbuşi într-un ocean de plăcere.

Hugues se săltă uşor ca să stingă veioza de pe noptieră şi să tragă o cuvertură peste ei.

Rebecca nu se abandonase niciodată în felul acesta în braţele unui bărbat. Nici chiar cu Ed, pe care crezuse totuşi că-l iubea.

Hugues o strânse lângă el şi peste câteva clipe ea se cufundă într-un somn adânc.

Capitolul 6

Rebecca visa că traversa o pădure deasă cu vegetaţie tropicală. Ţipătul păsărilor umplea aerul încărcat de umiditate. Un curs de apă trecea nu departe de acolo şi o voce ajungea la ea de pe malul celălalt:

- Vrei să alergi?

Se hotărî să nu-i acorde atenţie, dar vocea insistă. Simţi o mână pe umărul ei şi ea bombăni refugiindu-se sub cuverturi.

- Mă întorc într-o oră, auzi ea vag. Să nu-mi reproşezi că nu te-am invitat să participi la activităţile mele sportive!

în casă răsunară câteva zgomote, apoi se închise o uşă şi se făcu din nou linişte.

Rebecca îşi ridică încet pleoapele şi recunoscu dormitorul lui Hugues, inundat de soare. Se frecă la ochi, revenind încetul cu încetul la realitate. De ce oare îi ceruse să-l însoţească, de vreme ce ea era în ţinută de oraş? Se gândi îngrozită că avea poate o întreagă colecţie de şorturi şi de pantofi de sport, pentru a-şi satisface însoţitoarele din ziua precedentă...

Se hotărî să coboare din pat şi să se îmbrace. Coborî în salon pentru a-şi recupera hainele, temându-se să nu intre cineva şi s-o surprindă dezbrăcată. Hugues îi aranjase lucrurile pe un fotoliu şi-i adusese chiar şi sandalele rămase la marginea piscinei.

Se îndreptă spre baia aflată lângă dormitorul lui Hugues şi descoperi cu plăcere că acesta îi pusese la îndemână un set de prosoape curate.

Făcu un duş şi se îmbrăcă, remarcând cu uşurare că rochia ei suportase foarte bine proba apei. Reveni după

aceea în salon şi citi ziarul care fusese pus pe măsuţa joasă. Nu se simţea foarte în largul ei, singură în casa lui Hugues, şi nu reuşi să se concentreze asupra lecturii.

De ce plecase oare atât de subit? Dorea să se întoarcă acasă la ea, dar preferă să-i aştepte întoarcerea. N-ar fi fost foarte corect să-l părăsească în felul acesta după ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută.

Uşa se deschise în momentul acela şi el apăru, ciufulit, respirând greu, îmbrăcat în şort şi tricou. Depuse un sărut uşor pe fruntea ei, uimit că o găseşte în picioare.

- Aveam intenţia să urc ca să-ţi spun bună dimineaţa în pat, dar se pare că am sosit prea târziu.

Rebecca îi zâmbi.

- E timpul să mă întorc în cuibul meu, răspunse ea. Nu voiam însă să dispar în felul acesta, fără să te fi văzut...

El o privi lung, în tăcere, apoi se încruntă.

- Ar fi trebuit să rămân, dimineaţa asta, murmură el aşezân- du-se lângă ea. Dar mi s-a părut atât de firesc să mă trezesc cu tine, încât am acţionat ca şi cum locuiam împreună de ani de zile.

îi ridică bărbia înainte de a continua:

- Mi-ar plăcea mult să împarţi cu mine micul dejun ca să mai stăm puţin de vorbă.

Tânăra femeie şovăi, apoi dădu din cap.

- Foarte bine.

- Pregătisem cafea înainte de a pleca, mă duc să aduc două ceşti.

Reveni după câteva minute cu o tavă, se aşeză lângă ea şi-şi trecu un braţ în jurul umerilor ei.

- Mă tem că evenimentele s-au desfăşurat puţin prea

repede după gustul meu, declară ea imediat. Nu mă simt foarte în largul meu.

- înţeleg ce vrei să spui, răspunse el întinzându-i o ceaşcă. Prin urmare, voi încerca să-ţi expun punctul meu de vedere, poate că asta te va ajuta...

Ea încuviinţă cu un semn din cap, iar Hugues continuă:

- îmi placi mult. Suficient de mult ca să doresc să te revăd adeseori şi să învăţ să te cunosc. Sunt convins că am putea trăi clipe minunate împreună, dacă totuşi nu grăbim lucrurile. Te atrage o asemenea perspectivă?

Ea reflectă, căutându-şi în mod vizibil cuvintele, apoi se hotărî să răspundă:

- Eu... în ceea ce mă priveşte, aş înclina mai curând pentru monogamie. în consecinţă, dacă intenţionezi să ai alte legături, aş prefera s-o ştiu imediat...

- Iată o înclinaţie care mi se pare dintre cele mai sănătoase, replică el zâmbind. Am practicat eu însumi întotdeauna monogamia.

O privi în ochi, dintr-o dată serios.

- Atâta timp cât ne vom vedea cu regularitate, îţi voi fi fidel. De acord?

Hugues o strânse lângă el şi buzele lor se întâlniră pentru a pecetlui acest pact.

Rebecca plutea pe un nor de fericire, uşurată că el îi împărtăşeşte părerea.

El se îndepărtă de ea şi-i adresă o clipire din ochi.

- Ce-ai spune, draga mea miss Simpson, de un mic dejun fastuos? Tu cum preferi ouăle? Prăjite, fierte?

- N-are importanţă, în măsura în care nu eu trebuie să fac pe bucătarul! răspunse ea râzând.

Se îndreptară spre bucătărie şi ea se aşeză pe o bancă, admirând dexteritatea cu care Hugues pregătea o omletă cu ciuperci.

- Mi-am pierdut puţin obişnuinţa de a găti, îi explică el. în Nepal, menajera mea îmi interzicea să mă ocup de genul acesta de treburi; prin urmare, sunt încântat că m-am întors la maşina de gătit şi că nu mai mănânc ceea ce mi se impune ca meniu.

Cu apetitul aţâţat de mirosurile plăcute, Rebecca devoră conţinutul farfuriei.

- Hmm! A fost delicioasă, suspină ea.

- S-ar părea că-ţi place omleta cu ciuperci, remarcă el terminându-şi încet partea lui. Sunt o fire destul de curioasă şi-mi face mare plăcere să descopăr oamenii, gusturile lor, părerile lor...

- Perfect, sunt gata să răspund la întrebările tale.

- îţi place să călătoreşti?

- îmi este greu să apreciez, pentru că n-am fost niciodată decât în Canada şi în Noua Anglie. Au fost uneori conferinţe în Europa, dar programul meu încărcat nu mi-a permis să plec.

- Ce preferinţe ai în timpul liber?

- Nataţia, cinematograful...

El strâmbă din nas.

- Aşadar, aş putea aduce o notă de frivolitate în viaţa ta. Numai dacă ambiţia nu te împiedică să te destinzi...

Rebecca îl privi lung, uimită.

- Nu m-am considerat niciodată drept o persoană ambiţioasă. Mi-am fixat desigur anumite scopuri, pe care astăzi le-am atins, asta-i tot. Crezi că sunt o maniacă a

muncii?

El ridică din umeri.

- Nu. Poate că te devotezi puţin prea mult pacienţilor tăi. Dar nu sunt foarte sigur. Cel puţin asta a fost impresia pe care am avut-o când te-am văzut prima dată, şi de altfel, această latură a personalităţii tale a fost aceea care m-a cucerit. Acesta este motivul pentru care ţineam să te ocupi de Meredith.

- Cum se simte?

- Mai curând bine, mi se pare. în orice caz, starea ei nu se agravează.

Discutară un timp despre progresele realizate de adolescentă, apoi Rebecca hotărî că era timpul să se întoarcă acasă la ea. Avea nevoie să fie singură pentru a reflecta la evenimentele recente care-i răvăşiseră viaţa.

Se simţea cu totul altfel de când îl cunoscuse pe Hugues. El o făcuse să descopere un univers de senzualitate pe care nu-l bănuise niciodată până acum, un univers prin care se plimba cu desfătare.

Hugues îi mărturisise că avusese numeroase legături cu femei. El va acorda fără îndoială mai puţină importanţă decât ea însăşi idilei lor şi trebuia să fie atentă ca aceasta să nu-i perturbe prea mult viaţa personală.

- Eşti un excelent bucătar, declară ea ridicându-se. Cina şi micul dejun au fost delicioase. Am petrecut o seară foarte agreabilă, Hugues, dar acum trebuie să plec, ca să mă pregătesc pentru săptămâna care urmează.

El o cercetă cu sprâncenele încruntate. Se gândea oare că-l părăseşte puţin cam prea în grabă?

- Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Care este data

viitoarei noastre întâlniri, miss Simpson?

Nu trebuia mai cu seamă să se arate grăbită să-l revadă.

- Weekendul următor, de exemplu?

- Perfect. Am putea să mergem să ne plimbăm la ţară sâmbătă după-amiază, apoi să cinăm împreună.

Ea îi zâmbi, bucurându-se dinainte să-şi petreacă o parte din weekend în compania lui. Destul de mulţumită de atitudinea lui un pic detaşată în privinţa ei, considera că era înţelept să nu-l întâlnească prea des. în felul acesta, putea să se concentreze asupra muncii ei, ca de obicei, şi să-l revadă din când în când pe Hugues, ca să-şi ofere un interludiu extrem de plăcut. Scurte vacanţe, într-un fel.

Se apropie zâmbind de el.

- Trebuie într-adevăr să pleci imediat? întrebă el strângând-o în braţe.

Ea îi acoperi ceafa cu sărutări, apoi răspunse:

- Da...

Hugues o conduse până la maşină şi o sărută o ultimă oară.

- Te voi suna spre sfârşitul săptămânii pentru mai multe amănunte referitoare la plimbarea noastră.

Rebecca se urcă în Peugeot şi-şi agită mâna în direcţia lui înainte de a demara. Străbătu rapid distanţa care o despărţea de casa ei, întristată puţin de acest rămas-bun. Trebuia să aştepte încă o săptămână lungă...

Ridică din umeri. Dacă această primă despărţire o întrista, ce se va întâmpla oare peste câteva săptămâni? Trebuia să se obişnuiască să-l părăsească, pentru a se pregăti mai bine pentru marea despărţire care se va

întâmpla, fără îndoială, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat.

îşi puse maşina la adăpost în garaj şi luă liftul ca să urce la apartamentul ei. Deocamdată, legătura ei cu Hugues era prea proaspătă şi prea importantă ca să simtă dorinţa de a discuta despre ea cu Madeleine sau cu altcineva.

Isabella şi Ferdinand o întâmpinară cu miorlăieli de dezaprobare şi ea le servi un mic dejun copios ca să-i consoleze pentru absenţa ei.

Trecu în dormitor ca să se schimbe cu o pereche de blugi şi un pulovăr de bumbac. N-avea nici un chef să se dedice ritualului duminical care consta în vizite la spălătorie şi la supermagazin, simţindu-se mai curând dispusă să se întindă pe pat ca să viseze cu ochii deschişi.

Era fără îndoială dragostea care o cufunda într-o asemenea stare de letargie...

*
* *

Hugues îi obsedă visele toată noaptea, iar a doua zi gândurile. Soneria telefonului o făcea să tresară, aşteptându-se de fiecare dată să-i recunoască vocea.

Zilele trecură încet. Tăcerea lui o întristă la început, apoi o înfurie. Se gândi că poate va da un semn de viaţă joi, ca săptămâna precedentă, dar telefonul rămase mut şi Rebecca începu să se îndoiască de faptul că-l va revedea vreodată.

Sâmbătă dimineaţa, îşi pierduse orice speranţă. îşi consultă fişierul de la cabinet, tratându-se încă o dată drept proastă. Cum putuse oare să cedeze farmecului primului venit?

Telefonul sună şi ea ridică receptorul, prost dispusă. O cuprinse un acces de furie când timbrul vocii atât de aşteptate îi răsună în ureche.

El îi explică faptul că-şi petrecuse săptămâna la Los Angeles, că uitase carnetul cu adrese şi că nu reuşise să-i telefoneze acasă pentru că numărul ei de telefon figura pe lista roşie. Asta nu făcu decât să-i sporească mânia.

- în schimb, numărul cabinetului se găseşte în cartea de telefon, replică ea tăios.

- Ştiam că mă voi întoarce în dimineaţa asta. Am preferat să aştept.

El reflectă o clipă, apoi continuă:

- S-ar părea că am comis o greşeală, prin urmare îţi cer să mă ierţi... Eşti încă liberă în după-amiaza asta?

Rebecca şovăi. Numai avea nici un motiv să-i poarte pică în continuare, deoarece până la urmă îi telefonase, şi dorea încă s-o vadă. Nu reuşea totuşi să scape de sentimentul de frustrare care o rodea de câteva zile.

- Tăcerea asta nu prevesteşte nimic bun, Rebecca. Să ştii că nu ţin să te revăd numai pentru ca să fac dragoste cu tine. Am cam sărit nişte etape săptămâna trecută, dar asta nu înseamnă că trebuie să se repete.

Mânia tinerei femei dispăru imediat. Hugues se arăta întotdeauna atât de atent faţă de ce simţea ea... cu excepţia celor referitoare la ipotetice apeluri telefonice!

- Ei bine, cred că am putea face o plimbare la ţară în după- amiaza asta, cum ai plănuit tu.

Vocea ei era acum blândă şi această schimbare îi păru nesfârşit de agreabilă interlocutorului ei.

- Ce-ai spune de o excursie pe muntele Tamalpais?

Pădurea Muir este cu siguranţă plină de flori sălbatice pe timpul acesta frumos.

- Va trebui să-mi iau cizmele?

- Nişte pantofi solizi vor fi de-ajuns. Dacă eşti de acord, voi trece să te iau peste două sau trei ore, cu un coş pentru sandvişuri.

Un surâs radios lumină faţa până atunci crispată a Rebeccăi.

- Mă voi ocupa eu de asta. Nu mi-au mai rămas decât două familii de văzut.

închise telefonul, încântată. Ziua se anunţa bine până la urmă. De ce se grăbise să se îndoiască de el?

Dimineaţa trecu foarte încet şi ea îşi opri maşina în faţa casei doar cu o jumătate de oră înainte de sosirea lui Hugues. încălţă o pereche de adidaşi din piele, care nu erau dintre cei mai potriviţi, dar în care se simţea foarte bine la mers. Alese apoi nişte blugi şi o cămaşă de bumbac în carouri albastre şi galbene. îşi pregăti un pulovăr albastru de lână, deoarece temperatura era adeseori scăzută în pădure.

Soneria interfonului răsună în apartament tocmai când termina de îmbrăcat. Hugues apăru apoi înf aţa uşii, zâmbitor. Lăsă repede jos punga de hârtie pe care o purta ca s-o ia în braţe.

Ea regăsi cu desfătare contactul buzelor lui hotărâte peste ale ei, mirosul plăcut al pielii lui, şi se cuibări la pieptul lui cu un suspin de mulţumire.

Intrară în sfârşit în salon.

- Este aproape douăsprezece şi jumătate, spuse el pe un ton jovial. Presupun că ar fi preferabil să mâncăm

înainte de a pleca.

Privind-o insistent, adăugă:

- înainte de asta, însă, aş vrea să te întreb ceva. Erai într-adevăr furioasă pentru că nu ţi-am telefonat decât în dimineaţa asta?

- Da, răspunse ea, puţin hotărâtă să se scuze pentru reacţia ei de proastă dispoziţie.

îl găsea totuşi deosebit de atrăgător astăzi, în pantalonii lui din catifea reiată de culoare maro şi în pulovărul bej-deschis. Orice urmă de îngrijorare dispăruse îndată ce-l văzuse, dar ţinea cu toate acestea ca el să înţeleagă motivele supărării ei.

- De ce? insistă el. Asta te-a împiedicat să-ţi realizezi alte planuri în weekend?

- Nu, dar la mijlocul săptămânii am început să mă îndoiesc de tine. Nu mai eram deloc sigură că o să-mi telefonezi şi asta m-a făcut nervoasă.

El rămase pe gânduri.

- Voi avea grijă să nu se mai repete. Totuşi, în cazul când vei considera că aşteptarea durează prea mult timp, poţi oricând să mă suni acasă. Săptămâna asta n-am fost în San Francisco, dar de acum înainte nu ezita să mă suni. De acord?

- De acord, răspunse ea zâmbind. Si acum, cred că este timpul să mâncăm.

- Ce preferi, salam cu usturoi sau pateu de ficat? se interesă Hugues deschizând punga de hârtie.

- Nici una, nici alta, răspuns ea cu o grimasă.

- Perfect, pentru că de fapt n-am luat decât sandvişuri cu curcan şi friptură de vită!

- Foarte nostim, domnule Wells!

Se aşezară în faţa mesei joase şi ea mâncă un sandviş fără să-l slăbească din ochi. îi plăceau sprâncenele lui dese, umbra de mustaţă deasupra buzelor pline, cârlionţii castanii ai părului lui, şi nu se sătura de acest spectacol.

- Ai un zâmbet foarte frumos, murmură el.

Ea îşi dădu atunci seama că nu-şi putuse ascunde plăcerea acestei mese simple în compania lui. El o privea cu o asemenea tandreţe încât ea trebui să-şi plece ochii ca să-şi ascundă tulburarea.

Puseră vesela la locul ei, părăsiră apartamentul şi se urcară în maşina Rebeccăi, deoarece Hugues se gândise că Volvo-ul lui va înfrunta poate acele înălţimi cu oarecare dificultate. Traversară podul Golden Gate, valea râului Mill, şi se angajară în direcţia muntelui Tamalpais.

Mâna lui Hugues se odihnea pe genunchiul ei şi ea încerca să se pătrundă de această prezenţă plăcută, să savureze din plin fiecare clipă, deoarece nu-l va revedea decât peste o săptămână.

Rebecca opri în cele din urmă maşina lângă o potecă de pământ bătut care se înfunda în pădure. Se plimbară mână-n mână, admirând ici şi colo florile de culori sclipitoare. Soarele se strecura prin coroanele dese ale coniferelor, încălzind atmosfera umedă din jurul lor.

După un timp, se opriră ca să se odihnească şi Rebecca se refugie în braţele însoţitorului ei. Sărutul pe care-l schimbară se transformă repede într-o îmbrăţişare pasionată. Agăţată de Hugues, tânăra femeie simţea urcând în ea acele senzaţii pătimaşe pe care el o făcuse să le descopere. Locul nu i se părea deloc indicat pentru

nebunii amoroase, dar nu găsea puterea să se îndepărteze de el, ameţită de mângâierile de care Hugues făcea risipă.

- Nu aici, gemu ea, în timp ce mâna lui se aventura spre fermoarul pantalonilor ei.

El o strânse cu putere la piept, înfundându-şi faţa în decolteul ei şi murmură:

- La început, era vorba de un simplu sărut, dar mă tem că n-am controlat foarte bine situaţia.

Ea zâmbi, ciufulindu-i părul.

- Poate n-ar trebui să-ţi spun asta acum, continuă el. Cred totuşi că dacă ne-am întâlni mai frecvent în timpul săptămânii, pentru a cina împreună, a merge la cinema sau în alte părţi, genul acesta de incident nu s-ar repeta... în starea actuală a lucrurilor, dorinţa pe care o încercăm unul pentru celălalt izbucneşte îndată ce ne atingem.

- Reacţia aceasta nu este oare proprie începutului oricărei idile? întrebă ea îndepărtându-se uşor de el.

- Fără îndoială, admise el zâmbind.

Îşi reluară drumul, înlănţuiţi tandru. Rebecca era încântată că el doreşte să accelereze ritmul întâlnirilor, dar asta o şi speria puţin. Hugues nu se va plictisi oare de ea peste câteva luni dacă se vedeau prea des? Numai dacă el nu va pune capăt legăturii lor pentru ca să evite ca aceasta să capete o turnură prea serioasă...

Nu-l cunoştea încă foarte bine, dar ştia în schimb că ea nu va întârzia deloc să se ataşeze iremediabil de el şi că sfârşitul poveştii lor o va face să sufere.

- La ce te gândeşti? o întrebă el.

Ea scutură din cap ca să alunge aceste gânduri sumbre şi-i adresă un surâs, fără totuşi să-i răspundă.

Când reveniră la maşină, soarele îşi arunca ultimele raze asupra muntelui Tamalpais. Rebecca şofa în tăcere, preocupată de numeroasele întrebări care o asaltau. Va fi oare capabilă să profite de fericirea clipelor prezente fără să-şi facă planuri de viitor? Nu era oare preferabil să pună capăt idilei lor înainte de a fi prea târziu?

- Vrei să urc?

Rebecca se întoarse uimită spre Hugues. Vocea lui o readucea la realitate şi ea îşi dădu seama că sosiseră în parcarea imobilului ei.

- Fireşte, răspunse ea atingându-i uşor obrazul cu un sărut.

îndată ce trecură pragul apartamentului, nu rezistară dorinţei
de a se săruta din nou. Rebecca îl luă atunci pe Hugues de mână şi-l trase spre dormitorul ei.

întinşi pe pat, se dezbrăcară unul pe altul, nerăbdători

să dea frâu liber pasiunii împotriva căreia încercaseră să lupte toată după-amiaza.

Hugues privi cu admiraţie corpul Rebeccăi, scăldat în lumina crepusculului, apoi se lăsară pradă ritualurilor dragostei înainte de a se cufunda într-un ocean de plăcere.

*
* *

Rebecca pierduse orice noţiune a timpului când îşi reveni în fire şi recunoscu ambianţa dormitorului ei. Trecuseră oare minute sau ore de când era ghemuită lângă acest corp viril pe care-l ţinea în braţe?

Suspină şi mâinile ei urcară de-a lungul spatelui lui ca să se piardă în părul castaniu pe care-l mângâie îndelung.

Hugues se ridică uşor şi-i acoperi faţa cu sărutări înainte de a pune încet stăpânire pe buzele ei. Un val de tandreţe o copleşi pe tânăra femeie.

- Te iubesc, murmură ea, prea încet ca el s-o audă.

Deveni conştientă de importanţa acestor cuvinte chiar în clipa când le rostea şi înţelese că era gata să-şi trăiască din plin dragostea pentru Hugues, oricare ar fi consecinţele.

Capitolul 1

- Cred că ai dreptate, zise Rebecca puţin mai târziu, în timp ce cinau într-un restaurant chinezesc. Poate că ar trebui să ne întâlnim mai des ca să avem timp să ne cunoaştem.

înghiţi o bucăţică de friptură de porc bine rumenită şi-l privi pe Hugues. El încuviinţă cu un semn din cap şi-i adresă unul dintre acele zâmbete fermecătoare care o făceau să se topească de fericire.

El făcuse un duş înainte de plecare şi părul lui creţ era

încă umed. Rebecca îşi spuse că nu întâlnise niciodată până acum un bărbat atât de seducător ca el.

- Sugestia aceasta mi se pare excelentă, replică el în cele din urmă. Acum aş vrea să-ţi pun două întrebări.

- Te ascult.

- în primul rând, ce faci mâine seară? Si după aceea, ce înseamnă acel „D“ care precedă prenumele Rebecca?

Ea suspină.

- în ceea ce priveşte seara de mâine, sunt liberă ca pasărea cerului. Să trecem la partea a doua a acestui interogatoriu. Nu mi-am spus niciodată acest prenume nimănui, de la vârsta de şase ani. De ce ar trebui să revin astăzi asupra acestei hotărâri?

Mâna lui Hugues se întinse peste faţa de masă până când o prinse şi o strânse pe aceea a tinerei femei.

- N-ai afirmat oare tu însăţi că ar trebui să ne cunoaştem mai bine?

Ea îşi ridică ochii spre cer. La ce bun să întârzie dezvăluirea? Se îndoia că el va abandona cu uşurinţă partida.

- Ei bine, acest „D“ este iniţiala de la Desire, mărturisi ea cu un aer resemnat.

- Dar... De ce să-l ascunzi? Este încântător.

- Am fost întotdeauna foarte susceptibilă în legătură cu asta. Mama mi-a spus astfel după ce a citit un poem, iar eu am hotărât singură să optez pentru Rebecca, în momentul când am început să merg la şcoală.

- Ce a spus despre asta mama ta?

- A murit acum trei ani, răspunse ea cu voce slabă. Cred că a regretat că mi-am schimbat prenumele, dar a

înţeles şi motivele acestei hotărâri.

- Sunt sigur că părinţii tăi erau foarte mândri de tine.

Rebecca schiţă un surâs.

- Da. Sunt prima din familia mea care a urmat studii superioare, prin urmare tata îmi poartă o mare admiraţie. Si lucrurile stăteau la fel cu mama. Atunci când fratele meu a devenit avocat, el n-a beneficiat deloc de acest tratament de favoare, deoarece aveau deja un copil cu diplomă universitară.

-Conversaţia aceasta este foarte interesantă. Nu ştiam că ai un frate.

-Are douăzeci şi cinci de ani, se numeşte Richard, şi tocmai şi-a deschis un birou de avocatură cu unul dintre colegii lui. Am de asemenea o mamă vitregă pe care n-o văd prea des. Iată, cred că acum ştii totul despre familia mea...

Hugues clătină din cap, zâmbind.

-Mi se pare că eu ţi-am spus deja multe despre familia mea...

-Apropo, ce face sora ta?

-Acum se consideră prea grasă, răspunse el cu o strâmbătură comică. Ceea ce, după părerea mea, este de-a dreptul ridicol.

-A încetat să ia în greutate?

-Da.

-Nu te nelinişti, se află pe mâini bune. Aceste probleme nu se rezolvă de azi pe mâine şi nu sunt sigură că vor dispărea cu totul.

-Vrei să spui că nu se va elibera cu adevărat niciodată de aceste raporturi complexe cu hrana?

-Poate. Dar este prea devreme ca să ne facem o părere.

- Ce să mai spun de faptul că mama şi soţul ei sunt răspunzători de această situaţie... murmură el cu o voce încordată.

Ea îi luă mâna.

-Ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

Hugues chemă chelnerul şi achită nota de plată. în seara asta, „casa“ însemna apartamentul Rebeccăi. A doua

zi, dormiră la Hugues.

Rebeccca luă cu ea câteva haine ca să se schimbe şi, cu trecerea timpului, îi ceru din ce în ce mai des Madeleinei să-i hrănească pisicile.

Două săptămâni mai târziu, petrecură prima lor noapte fără să facă dragoste. Ea se trezi dimineaţa şi-l văzu pe Hugues dormind adânc, ghemuit lângă ea. îi atinse uşor tâmpla cu un sărut. în mod straniu, avea impresia că noaptea aceasta îi apropiase mai mult, că între ei se crease o nouă complicitate.

El deschise ochii şi o strânse în braţe. Deşteptătorul sună exact în clipa aceea şi Rebecca îi scăpă şi fugi râzând spre baie.

- Aş vrea să-i cunoşti pe prietenii mei Cal şi Madeleine, îi spuse ea în timp ce-şi beau cafeaua în bucătărie. Ea este absolut enormă şi cred că ar trebui să nască săptămâna viitoare.

Hugues muşcă din felia de pâine prăjită şi unsă cu unt.

- Ca să-ţi spun adevărul, nu port decât un interes foarte limitat acestui gen de spectacol. Familia fericită, adunată în jurul nou-născutului, nu mă tentează peste măsură. Ei vor începe să nu se mai poată suporta peste trei sau patru ani, copilul va manifesta semne evidente de nervozitate şi, după divorţul lor, vor trebui să-l ducă să-l vadă un psiholog.

Rebecca îl privi insistent, uimită, apoi luă o înghiţitură de cafea ca să încerce să se calmeze.

- Cum poţi să afirmi aşa ceva? Există familii care trăiesc în deplină armonie.

- Probabil. Cu toate acestea, dacă ar fi să judec după

propria mea experienţă...

- Admit că familia ta este într-adevăr foarte deosebită, totuşi, nu trebuie să generalizăm...

- Nu vorbeam despre familia mea, ci despre ceea ce am trăit eu însumi. Mi se întâmplă cu regularitate să fiu îndrăgostit nebuneşte de o femeie. Aceasta este atunci cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, în fine, cea mai minunată. Si apoi, într-o bună zi, îmi dau seama că nu mă mai interesează. Că m-am plictisit de ea.

Oftă, apoi continuă:

- Mă tem că am moştenit această trăsătură de caracter de la mama mea. Sunt exemplul tipic al persoanei care nu trebuie să se căsătorească.

Tânăra femeie simţi în piept o durere ascuţită. îşi întoarse privirea. Nu mai recunoştea în Hugues pe bărbatul pe care-l iubea. în faţa ei era aşezat un străin. în momentul acesta, o informa despre sfârşitul inevitabil al legăturii lor. De altfel, nu-i spusese chiar de la început că era împotriva căsătoriei?

Ultima îmbucătură de pâine prăjită îi lăsă în gură un gust de cenuşă.

- îmi este... imposibil să te cred, declară ea în cele din urmă, cu un nod în gât.

Hugues clătină din cap.

- Pare într-adevăr de necrezut, dar sunt foarte nestatornic. Si ţin prea mult la tine, Rebecca, pentru ca să ţi-o ascund.

Părea foarte afectat de această destăinuire. Rebecca îşi muşcă buzele. Se hotărâse să se angajeze orbeşte în această aventură şi iată că el îi anunţa un sfârşit apropiat.

Hugues se ridică şi-i mângâie încet părul.

- Rebecca, vorbele pe care le-am rostit nu înseamnă nicidecum o ruptură. Nu fac decât să-ţi reamintesc că nimic nu este destinat să dureze veşnic.

Se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu un sărut.

- Dinspre partea mea, sper să rămânem împreună încă foarte mult timp, adăugă el.

Ea îşi plecă ochii.

-Am nevoie să reflectez în linişte la ceea ce ai spus, murmură ea îndepărtându-se. Acum, trebuie să plec.

*
* *

Bebeluşul Madeleinei se hotărî să vină pe lume a doua zi. Rebecca îl anunţase pe Hugues că prefera să nu-l vadă un timp şi profită de această situaţie ca să colinde magazinele. Când Madeleine se întoarse de la spital câteva zile mai târziu, îi făcu o vizită, încărcată cu o mulţime de pachete.

în timp ce Madeleine despacheta cadourile destinate micuţei Emilie, Rebecca, aplecată deasupra leagănului, cerceta minuscula faţă adormită. Imediat ce fetiţa se trezi, insistă s-o ia în braţe.

O expresie de surpriză apăru pe chipul Madeleinei.

- Ce ciudat! exclamă ea. Aş fi putut jura că nu eşti interesată de copii.

Gânditoare, Rebecca trebui să se plece în faţa evidenţei. După ce-l întâlnise pe Hugues, ideea de a întemeia un cămin îi trecea din ce în ce mai des prin minte. Trăise cu el o fericire intensă... până când el vorbise despre sfârşitul iremediabil al idilei lor.

Va împlini curând treizeci de ani. Dacă dorea cu

adevărat să aibă copii, nu trebuia să întârzie prea mult. Hugues o făcuse să descopere dragostea şi ea ştia acum că viaţa ei nu va fi pe deplin reuşită fără un soţ şi un cămin.

Totuşi, el nu părea dispus să se angajeze pe acest drum. Dar ea nu-şi spusese ultimul cuvânt. în vreme ce legăna încet copilaşul, încercă să găsească o soluţie. în zadar.

* *

Hugues telefon' două zile mai târziu ca să afle veşti despre ea şi ca s-o întrebe dacă n-o supăra singurătatea.

- Puţin, mărturisi ea. Dar nu pot trece pe la tine în seara asta deoarece trebuie să supraveghez copilaşul Madeleinei timp de două ore. Nu vrei să ne întâlnim acasă la ea?

El oftă.

- Mă tem că spectacolul doctoriţei Rebecca Simpson jucân- du-se de-a mama model nu mă încântă peste măsură! replică el pe un ton sarcastic.

Ea se strădui să nu lase să se vadă nimic din proasta ei dispoziţie.

- Ţie îţi revine să hotărăşti, bombăni ea.

- Aş prefera să vin la tine, mai târziu, după întoarcerea prietenei tale. Cred că avem multe lucruri să ne spunem şi aş vrea să fim singuri şi liniştiţi.

- Foarte bine, pe curând.

Avu tot răgazul să reflecteze în timp ce Emilie dormea. De ce oare manifesta Hugues un asemenea cinism faţă de căsătorie? Pe vremea când această instituţie nu o tenta, ea nu se arătase niciodată atât de virulentă. Dar ea nu avusese, evident, o copilărie atât de zbuciumată ca aceea

a lui Hugues.

Cal şi Madeleine reveniră în sfârşit acasă şi aceasta din urmă o trase pe Rebecca în bucătărie, ca să afle unde ajunsese legătura ei cu Hugues. Ea îi împărtăşi ultimele evenimente.

- Faptul că-l iubeşti pe bărbatul acesta nu-i un motiv să nu iubeşti pe un altul! declară Madeleine cu o logică puţin cam derutantă.

Rebecca fu cât pe ce s-o strângă de gât.

- Te credeam mai romantică, Madeleine! Cine ridica în slăvi calităţile lui Făt-Frumos?

- Slavă Domnului, nu există decât un singur şi unic Făt-Frumos pentru fiecare dintre noi! Altminteri am avea foarte puţine şanse să-l întâlnim în timpul existenţei noastre...

- Poate, replică ea din vârful buzelor.

Rebecca se întoarse acasă, gânditoare. Sfaturile prietenei sale nu păreau deloc potrivite situaţiei. Refuza să-l piardă pe Hugues. Trebuia să-i lase timp să reflecteze şi să se obişnuiască treptat cu ea...

îndată ce-l văzu în cadrul uşii, uită cuvintele prietenei sale. Cum ar putea să iubească în felul acesta pe oricare altul decât el? Se sărutară îndelung, apoi se îndreptară spre dormitor, unde făcură dragoste cu acea pasiune proprie oamenilor care au fost despărţiţi mult timp. Prea mult timp.

în cele din urmă, se prăbuşiră unul lângă altul, tăcuţi. Rebecca simţi lacrimi curgându-i pe obraji.

Hugues se întoarse spre ea şi o sărută pe pleoapele umede.

- De ce plângi? o întrebă el cu blândeţe. Aveai de gând

să mă părăseşti?

- Nu! Vreau să rămân cu tine cât mai mult timp posibil.

- Si eu la fel, murmură el strângând-o la piept.

El trase cuverturile peste ei şi Rebecca se cuibări lângă el ca să se pătrundă de căldura plăcută pe care o degaja corpul puternic al lui Hugues.

* *

- De ce n-am merge la operă, în seara asta? îi propuse el a doua zi dimineaţa. Am putea să ne îmbrăcăm cu cele mai frumoase haine ale noastre şi să cinăm într-un mare restaurant. Ce spui de asta?

Rebecca bătu din palme, încântată.

- Ca să-ţi mărturisesc totul, n-am asistat încă niciodată la un spectacol de operă. Eşti sigur că poţi reţine locuri pentru reprezentaţia din seara asta?

- Ar trebui să fie posibil. Voi trece să te iau spre sfârşitul după-amiezii.

Ea îi luă mâna. Hugues nu i se păruse niciodată atât de îndrăgostit. Poate că îşi dăduse seama că natura legăturii lor era cu totul altfel faţă de tot ce trăise până acum?

- Acum trebuie să plec, şopti ea aplecându-se să-l sărute.

La puţin timp după aceea, deschise cântând uşa cabinetului ei şi nu se formaliză de întârzierea considerabilă a primilor pacienţi. Mânca un sandviş la începutul după-amiezii, reflectând la numeroasle virtuţi ale dragostei. Soarele i se părea mai cald, aerul mai pur, problemele deveneau mai neînsemnate şi găsea chiar suficientă energie, plecând de la cabinet, să alerge prin magazine în căutarea unei rochii luxoase!

Ajunse în cele din urmă la o renumită casă de modă din centrul oraşului. Aici se îndrăgosti imediat de o rochie de mătase de culoarea şampaniei, o încercă şi fu total cucerită. Era vorba de o rochie mulată pe corp, cu mâneci lungi, decoltată larg în spate, cu o răscroială drapată, foarte elegantă. Auzind preţul, făcu o grimasă, dar semnă cecul ridicând din umeri cu un gest nepăsător.

Nu regretă această nebunie văzând în seara aceea privirea admirativă a lui Hugues. îi plăcu la nebunie Puccini, şi el o duse la un concert câteva zile mai târziu.

* *

Vara trecu foarte repede şi Rebecca abia avu timp să-şi dea seama că sosise septembrie. Fuseseră la plajă, la munte, la teatru, în cluburi de jazz. Nu se despărţiseră deloc. Ea îi spusese adeseori cât de mult îl iubea. El păstrase tăcerea.

Adormind în fiecare seară în braţele lui, îşi repeta că nu era nevoie să fii căsătorit pentru a fi fericit. Si că avea tot timpul să facă un copil. Cu toate acestea, caracterul incert al legăturii lor căpăta o importanţă capitală în ochii ei. O cuprindea nervozitatea. Se trezea tresărind la patru dimineaţa şi nu mai reuşea să-şi găsească somnul.

Rebecca ajunse chiar să-şi îndeplinească munca la cabinet cu oarecare detaşare. Deveni conştientă de această situaţie în timpul unei cine la prietenii ei Madeleine şi Cal. O cină la care venise singură, căutând în mod inconştient să fugă de Hugues.

Cal o privi cu o licărire ironică în fundul ochilor.

- Unii dintre colegii noştri râd încă de acel episod în timpul căruia ţi-ai părăsit cabinetul încuindu-i pe ultimii

pacienţi.

-Această interpretare mi se pare puţin cam hazardată, se justifică ea imediat, faţă de expresia critică de pe figura Madeleinei. Era vorba de fapt despre o familie al cărei copil trecea drept maestru în arta fugii de acasă. Părinţii nu încetau să inventeze noi mijloace de a-l împiedica să evadeze. în zadar. Exasperată de această atitudine, i-am lăsat în biroul meu şi am ieşit să beau un suc. Stăteam totuşi lângă uşă, după ce am închis-o cu cheia.

Clătină din cap şi zâmbi.

- După un timp, s-au liniştit şi au recurs la experienţa copilului privitoare la deschiderea uşilor încuiate. Asta a declanşat un şoc benefic. Pornind de la asta, au încercat să înţeleagă modul de gândire al fiului lor.

- Este un excelent exemplu de terapie familială, încuviinţă Cal, dar povestea asta a suferit câteva modificări la clinică! Colegii mei sunt destul de avizi de genul acesta de anecdote. Ai ceva nou să-mi povesteşti, ca să-i distrez?

Rebecca rămase puţin pe gânduri şi constată că de la un timp nu se mai petreceau lucruri interesante la cabinetul ei.

Ridică din umeri, oftând.

-Am unele îndoieli referitor la eficacitatea mea profesională, răspunse ea până la urmă. în momentul acesta, se pare că fac mai curând act de prezenţă...

- Te subestimezi, ca de obicei! ripostă Cal pe un ton jovial.

Ea era însă convinsă de contrariu. De când începuse să-şi
pună întrebări privind legătura ei cu Hugues, nu mai

acorda decât un minimum de atenţie pacienţilor. Trebuia să redevină stăpână pe sine.

* *

- Asta nu mai poate să dureze, îi spuse ea lui Hugues a doua zi seara. Am impresia că plutesc în gol. Instabilitatea legăturii noastre nu mă mulţumeşte, am nevoie de ceva mai trainic...

El o privi o clipă în tăcere.

- Credeam că nu-ţi pasă de căsătorie...

- Nu vorbesc în mod special despre căsătorie, cu toate că această eventualitate îmi pare din ce în ce mai atrăgătoare. Nu, nu neapărat la căsătorie râvnesc ci la tine, la dragostea ta, la dorinţa ta de a rămâne cu mine, în ciuda tuturor dificultăţilor care ar putea să se ivească în drumul nostru.

El clătină din cap.

- îmi este imposibil să-ţi garantez asta, Rebecca. Cum să-ţi fac o promisiune de care nu sunt sigur că mi-o pot ţine?

- în cazul acesta... ce atitudine trebuie să adoptăm? întrebă ea cu o voce schimbată. Este oare... sfârşitul?

Hugues îşi trecu o mână prin păr şi-şi întoarse privirea.

- Ţie îţi revine să hotărăşti, deoarece ţie nu-ţi convine această situaţie.

Ea şovăi. Va fi oare capabilă să suporte absenţa lui?

- Nu poţi într-adevăr să încerci să te schimbi?

- Nu, răspunse el pe un ton în care nu se percepea nici o emoţie.

Rebecca inspiră adânc şi se înarmă cu curaj ca să poată continua.

- Nu mă simt în stare de a continua să trăiesc în aceste condiţii, Hugues. Sufăr prea mult...

- Stiu, murmură el aplecându-se spre ea.

Ea se cuibări la pieptul lui, şoptind:

- Strânge-mă în braţe. Doar câteva minute.

- Oricât timp o să doreşti.

Ea schiţă un surâs plin de tristeţe. Hugues nu-i făcuse niciodată până acum o astfel de declaraţie. O asemenea ironie a sorţii...

Cu moartea în suflet, Rebecca reuşi în sfârşit să se îndepărteze de el.

El îi prinse încheietura mâinii şi o privi drept în ochi.

- Oricând o să vrei, nu ezita să mă suni. Voi fi întotdeauna aici.

Ea se îndreptă încet spre uşă, apoi se întoarse spre el.

- Trebuie să ne despărţim un timp, declară ea. Si nu vorbesc de zile, ci de luni. După aceea, vom vedea...

Incapabilă să spună mai mult, porni pe aleea grădinii. Ajunsă la maşina ei, îşi ridică ochii şi-l văzu pe Hugues care o privea plecând, cu pumnii înfundaţi în buzunare. Becul de la intrare îi lumina faţa trasă.

Un gest ar fi fost de ajuns ca s-o reţină; dar el nu-l făcu şi ea apăsă pe demaror ca să dispară în noapte. Dacă sentimentele lui erau atât de puţin sigure cum pretindea, el n-ar fi trebuit să sufere. Idila lor se termina doar puţin mai curând decât prevăzuse.

Rebecca îşi conduse maşina până acasă cu mare prudenţă, străduindu-se să se concentreze asupra drumului şi să nu izbucnească în lacrimi. în momentul când intra în apartament, sună telefonul. Alergă îndată să ridice

receptorul.

- Alo? rosti ea, cu respiraţia tăiată.

Recunoscu instantaneu vocea lui Hugues şi se sprijini cu spatele de perete, cu ochii închişi. Prin urmare, îşi dăduse seama că o iubea...

-Voiam să mă asigur că ai ajuns bine, auzi ea în receptor. Văzând starea ta de nervozitate în care m-ai părăsit, eram puţin îngrijorat.

- Totul este în ordine, rosti ea cu inima strânsă.

Ascultă, dar pe linie se instalase tăcerea. Nu mai aveau nimic să-şi spună.

- La revedere, murmură ea înainte de a închide.

Se refugie în dormitor şi plânse pe săturate, până când abia îşi mai putu ridica pleoapele umflate, până când nu mai avu putere şi chiar după aceea, lacrimile continuară să curgă în ceaiul pe care şi-l pregăti, în bolul pisicilor şi apoi pe pernă, până la o oră târzie din noapte.

A doua zi dimineaţa, deschise cabinetul cu ochii roşii şi iritaţi, în ciuda numeroaselor comprese cu apă rece pe care şi le aplicase pe pleoape.

Prin urmare, momentul de care se temuse atât sosise. Va suporta acum consecinţele acestei rupturi: crize de deprimare, anxietate, indispoziţie.

Spre marea ei uimire, constată că ziua se desfăşura mai curând bine. Se concentră mai mult asupra problemelor pacienţilor săi, uşurată să le uite pe ale ei în timpul cât dura fiecare şedinţă.

Intervalele dintre şedinţe se dovediră totuşi foarte dureroase. Devenea conştientă de teribila schimbare care intervenise în viaţa ei şi trebuia atunci să facă apel la tot

curajul ca să nu fie doborâtă de disperare.

După câteva zile, se hotărî să-şi sune prietenii pe care încetase să-i mai vadă după începutul idilei cu Hugues. Ieşea să cineze cu ei, se ducea la piscină, la cinema.

Si apoi, ajunse să-i telefoneze Alicei Fairweather. Aceasta îi propuse să ia masa de prânz împreună şi ea acceptă, cu inima bătând mai repede, ştiind sigur că în conversaţia lor va veni vorba despre tânăra Meredith.

Se întâlniră într-un mic restaurant de pe Union Street, care fusese deschis de puţin timp şi era renumit pentru specialităţile lui vegetariene. în timp ce savura o supă de sparanghel, Rebecca îi explică prietenei sale că ieşise cu Hugues Wells şi că se despărţiseră de puţin timp.

- Este absolut fermecător, declară Alice. Ce păcat că aventura voastră n-a durat!

- Ce face Meredith?

- Ei bine, continuă să ia treptat în greutate, dar nu suntem la capătul necazurilor. Participă mai mult la discuţiile de grup, ceea ce este mai degrabă un semn bun.

Rebecca înclină capul, iar Alice continuă:

- Dacă cel puţin ar creşte într-o ambianţă familială mai caldă, ar progresa mult mai repede. Din nefericire, numai fratele ei pare să-i poarte un interes real. Tatăl vitreg şi mama ei nu se gândesc decât să salveze aparenţele şi mă tem că n-au înţeles încă faptul că anorexia este o problemă gravă.

Rebecca îşi continuă conversaţia cu prietena ei, gândindu-se la Hugues. Dacă familia lui era atât de detestabilă cum pretindea Alice, înţelegea că el n-avea nici o dorinţă să întemeieze una.

Alice cercetă cua tenţie lista de deserturi, având o privire pofticioasă; apoi, făcându-şi alegerea, îşi examină insistent prietena.

- Cred că ai nevoie să-ţi iei câteva zile de vacanţă, Rebecca. Eu am intenţia să plec la San Luis Obispo pentru Toussaint[1]. De ce n-ai merge cu mine? Nimic nu se compară cu o ieşire în natură pentru a uita de griji!

Tânăra femeie căzu pe gânduri, grozav de tentată de această propunere. Perspectiva acestei escapade îi apăru dintr-o dată ca
o rază de soare în tristeţea şi monotonia actuală a vieţii ei. Ar fugi de rutină şi toate locurile acelea îi vor aminti de Hugues.

Se surprinse punându-i Alicei numeroase întrebări referitoare la casă, la regiune, şi începură să pună la punct organizarea călătoriei.

*
* *

Trei săptămâni mai târziu, trezite o dată cu zorile, umpleau portbagajul maşinii Alicei cu provizii. Va fi fără îndoială foarte cald la San Luis Obispo, dar la San Francisco temperatura era scăzută. îmbrăcată uşor, în blugi şi cu o bluză albastră de bumbac, Rebecca se înfioră urcând în vehicul.

îşi agită mâna în direcţia Medeleinei, care se postase în balcon ca să le privească plecând.

Drumul era lung şi peisajul deloc interesant după taversarea Munţilor Santa Cruz. Prin faţa ochilor lor defilau fără încetare coline aride. Alice şi Rebecca flecăriră un

---

1 1 noiembrie, în calendarul religios catolic, sărbătoarea tuturor sfinţilor (n.t.)

timp, la începutul călătoriei, apoi în vehicul se instală tăcerea.

Gândurile Rebeccăi se întoarseră inevitabil spre Hugues. în februarie sau martie, dacă va mai simţi că-i lipseşte, se va hotărî să-i telefoneze. între timp, el va fi cunoscut fără îndoială o altă femeie. Trebuia totuşi să se forţeze să-l uite. Dacă nu cumva el îşi va schimba părerea? Sau ea se va declara mulţumită cu ce-i oferea?

Se angajară pe un drum de pământ şi depăşiră un magazin mare vopsit în galben şi albastru.

- Acum n-ar trebui să mai fie mult, zise Rebecca, în glasul ei sesizându-se speranţa.

- Te înşeli, replică Alice râzând. Există un magazin şi mai mare după Christmas Cove, iar casa mea se află la vreo zece kilometri de acolo.

Câmpia înconjurătoare era acum mai verde şi începură să vadă câteva păsări zburând. Ajunseră în faţa unei bariere mari de lemn. Alice coborî s-o deschidă, exclamând:

- Aproape am ajuns!

Mai rulară câţiva metri şi Alice îi arătă rezerva lor de apă care
i se păru foarte mică Rebeccăi. Alce opri în sfârşit maşina în faţa unei mici cabane de lemn şi deschise portbagajul maşinii. Descărcară bagajele şi le duseră până la casă.

Pătrunseră direct într-o bucătărie mare, foarte confortabilă, cu o antică maşină de gătit şi o masă veche în jurul căreia se găseau bănci. împinsă de curiozitate, Rebecca vizită totul şi descoperi o mică sală de baie cu duş, un salon şi două dormitoare. Totul era mobilat simplu,

dar nu lipsit de farmec.

- Mă duc să branşez apa şi gazul, o anunţă Alice ieşind.

- în timpul acesta, eu mă ocup de prepararea sandvişurilor.

Rebecca termină de aranjat pungile cu provizii în dulap după ce deschisese ferestrele. Era timp frumos, soarele strălucind pe un cer fără nori. Alice reveni puţin după aceea.

- La început, aveam un grup electrogen, dar era deosebit de zgomotos când îl porneam şi am preferat să recurg la gazul metan. Avantajul major al acestui loc este liniştea înconjurătoare.

învârti robinetul şi un firişor de apă începu să curgă.

- Va trebui să fim atente cu apa, dar vom avea suficientă ca să facem duş şi pentru bucătărie, adăugă ea, ceea ce o linişti pe prietena ei.

Se aşezară la masă, mâncară sandvişuri şi băură bere.

- După ce ne potolim foamea, ne vom lua costumele de baie. Pe căldura asta, o baie în lac o să ni se pară foarte plăcută.

O jumătate de oră mai târziu, se îndreptau spre lac, echipate cu prosoape şi emulsie de plajă. Se întinseră în sfârşit pe iarba călduţă ca să se lase mângâiate de razele soarelui aflat sus pe cer.

Apoi Rebecca se ridică pentru a se stropi cu apă înainte de a înota până pe malul celălalt. Se întinse puţin ca să se odihnească şi plonjă din nou în apă ca să se întoarcă la prietena ei.

Abia sosise când se auzi zgomotul unui motor de vas. Ridică din umeri, iritată că cineva vine să tulbure tihna

acestui loc. Bărbatul care conducea nu era cu faţa la ele şi probabil nu le văzuse. Pe măsură ce se apropia, i se păru că recunoaşte părul creţ, felul cum îşi ţinea capul... şi chiar cămaşa cu dungi.

Era Hugues! Privi disperată în jurul ei, întrebându-se dacă n-ar fi timpul să se ascundă în spatele tufişurilor. îşi reveni imediat, reproşându-şi atitudinea ridicolă. Nu erau amândoi persoane adulte? Dacă se oprea şi o recunoştea, vor sta de vorbă cu toată prietenia.

O privi pe Alice şi prezenţa prietenei o linişti. Cel puţin nu va trebui să-l înfrunte pe Hugues între patru ochi.

După cum prevăzuse, vasul acostă şi el coborî ca să le salute. în ciuda tenului bronzat, figura lui trăda o oarecare oboseală. Cum naiba va reuşi să susţină o conversaţie de interes general cu el, de vreme ce amintirile năvăleau în mintea ei într-un ritm infernal?

Hugues discuta cu Alice despre iernile uscate care făceau ravagii în regiune şi despre probleme agricole. Făcu mari eforturi ca să le poată urmări cuvintele.

- Doamne-Dumnezeule! exclamă pe neaşteptate Alice. Am uitat să cumpăr gaz pentru lămpi. Trebuie neapărat să mă duc la magazin, altfel ne vom petrece seara în întuneric... Hugues, vrei s-o ajuţi pe Rebecca să ducă lucrurile până la cabană?

Fără să aştepte răspuns, se ridică şi-şi îmbrăcă blugii, apoi porni la drum, nu fără să le adreseze un semn din mână.

- Ce mai faci, Desire? murmură Hugues zâmbind.

Rebecca abia avu timp să răspundă, că era deja în braţele lui.

Regăsea cu desfătare savoarea buzelor lui, parfumul pielii lui, în timp ce mâinile lui alergau pe corpul ei.

El se îndepărtă încet.

- Poate că ar trebui să ducem lucrurile acestea la cabană înainte ca Alice să se întoarcă... numai dacă nu te răpesc cu vasul meu?

Ea izbucni în râs.

- Alice se va nelinişti de soarta mea.

- Mă îndoiesc. Dar să mergem mai bine la cabană. Poate că vom avea timp să discutăm serios.

Rebecca suspină şi-l urmă. Prefera să amâne aceste discuţii pentru mai târziu. Discuţii care nu vor aduce nimic bun.

Capitolul 8

Deschiseră uşa cabanei, se aşezară pe canapeaua din salon şi uitară cu totul de realitate, ca să nu se mai gândească decât la dorinţa care-i tortura.

Când zgomotul maşinii ajunse până la ei, Rebecca îşi ridică bretelele costumului de baie.

Alice tuşi cu putere înainte de a se hotărî să intre.

- N-am întârziat prea mult, nu-i aşa? întrebă ea făcându-i pe furiş cu ochiul prietenei sale.

Puse sticlele cu gaz în bucătărie şi reveni imediat în salon.

- La magazin mă aştepta un mesaj de la San Diego, le explică ea. Mama este bolnavă şi trebuie să mă duc neapărat s-o văd.

- Doamne-Dumnezeule! se lamentă Rebecca.

Ea îşi trecu mâna prin păr, străduindu-se să dea dovadă de logică faţă de acest eveniment neprevăzut.

- Cât timp crezi că va trebui să rămâi la San Diego? se interesă
ea.

- Cel puţin o săptămână. Si m-ar deranja mult să te conduc până la San Francisco, deoarece asta m-ar întârzia.

Se întoarse spre Hugues şi adăugă:

- Poate ai putea să...

- Nu-ţi face griji, mă oblig eu s-o duc înapoi pe Rebecca.

- Perfect.

Alice se îndreptă spre camera ei ca să-şi ia cele câteva lucruri pe care le folosise. Rebecca o urmă ca s-o ajute.

- Sper că mama ta se va însănătoşi curând, zise ea.

Alice îşi duse mâna la gură şi pufni în râs.

- Mama e sănătoasă tun! Profită de această situaţie pentru a încerca să consolidezi legătura ta cu Hugues.

Rebecca tresări, apoi îşi privi cu atenţie prietena.

- Dar... ce o să faci în timpul acestei vacanţe?

- San Diego nu este lipsit de interes şi sper să mă distrez cu prietenii pe care-i am acolo. De altfel, trebuie să mă grăbesc să ajung acolo, deoarece detest să conduc noaptea.

- îţi mulţumesc mult, murmură Rebecca în timp ce-şi conducea prietena la maşină.

Vehiculul dispăru într-un nor de praf şi Rebecca îi povesti lui Hugues că Alice inventase boala mamei ei ca să-i lase singuri.

- Vom încerca, prin urmare, să profităm cât mai bine de această singurătate în doi, îi şopti el la ureche.

O ridică în braţe şi o purtă pe sus până la canapea, unde începu s-o dezbrace cu gesturi încete. Când fu complet goală, i se alătură şi puse stăpânire pe buzele ei.

- Te iubesc, şopti el.

Făcură dragoste încet, cu nesfârşită tandreţe, fără să se slăbească din ochi. Punctul final al acestei îmbrăţişări prelungite atinse o asemenea perfecţiune şi un asemenea extaz al plăcerii, încât tinerei femei i se tăie respiraţia.

Prăbuşită lângă el, îi mângâie îndelung părul, delectându-se cu această prezenţă care-i lipsise atât de mult. îşi permise să nu spună nimic care să poată strica acest interludiu drăgăstos. Nu-i şoptise oare că o iubea? într-un elan de pasiune, desigur, dar niciodată până acum nu-i spusese asemenea cuvinte.

Făcură duş şi Rebecca îmbrăcă o rochie din bumbac de

culoare portocalie.

- Ar trebui să mă schimb, remarcă el îmbrăcându-şi blugii. în legătură cu asta, ce preferi, să rămânem aici sau să mergem cu vasul la casa părinţilor mei?

- Te las pe tine să hotărăşti, deoarece numai tu ai văzut cele două locuri.

Hugues reflectă o clipă.

- Rămânem aici. Locul acesta este mai liniştit şi mai sălbatic. Vom avea impresia că suntem rupţi de restul lumii.

- Perfect.

Ea îşi plecă ochii. Asta însemna că, timp de câteva zile, vor uita de divergenţele lor de opinii.

- în cazul acesta, du-te şi adu-ţi lucrurile. între timp, eu voi încerca să găsesc cărbuni pentru grătar.

îl conduse până la uşă şi-l privi dispărând pe drumul care ducea la lac, admirându-i graţia mişcărilor. Pregăti grătarul şi aşteptă întoarcerea lui Hugues, aşezată pe iarbă. Se va strădui să facă această săptămână de neuitat, deoarece era fără îndoială ultima pe care o petreceau împreună.

Hugues reveni la puţin timp după aceea, cu maşina, şi ea îl ajută să-şi aranjeze hainele.

- în mod normal, ar trebui să-mi reiau munca marţi, îi explică el, dar am telefonat ca să anunţ că mă întorc mai târziu decât era prevăzut.

- Minunat! exclamă ea bătând din palme.

La drept vorbind, ideea că el nu rămâne toată săptămâna nici măcar nu-i trecuse prin minte.

După cină, pregătiră patul mare în care vor dormi, dar

nu-şi găsiră somnul decât foarte târziu în noapte, legănaţi de cântecul greierilor.

A doua zi, se treziră şi făcură dragoste, luară micul dejun şi făcură dragoste, se duseră la lac să se scalde şi făcură dragoste.

întins pe iarbă, Hugues o privi pe tânăra femeie, cu o licărire poznaşă în ochi.

- Mă tem că nu pot păstra prea mult timp acest ritm infernal, declară el. Nu mai mult de o săptămână, în orice caz.

Ea se cuibări lângă el, zâmbind.

- Oricum, ce altceva se poate face la ţară?

- Mii de lucruri! Plimbări cu barca pe lac, schi nautic, excursii cu bicicleta. Ar fi de asemenea posibil să mergem la Hearst Castle pentru a vizita castelul, sau la Solvang ca să mâncăm produse daneze de patiserie...

- Si toate astea te tentează mai mult decât mine?

- Bineînţeles că nu... replică el ciupindu-i vârful nasului.

Apoi puse încet stăpânire pe buzele ei, murmurând:

- Te iubesc.

O străbătu un fior. Hugues era pe cale să se schimbe. Părea mai dispus să trăiască o legătură de lungă durată. Era de ajuns să aştepte. Dacă va şti să se arate răbdătoare, el va sfârşi prin a împărtăşi părerea ei asupra familiei.

Soarele începea să coboare pe cer. Rebecca se ridică şi trase pe ea pantalonii de pânză.

- Activităţile acestea mi-au făcut poftă de mâncare! exclamă el. Propun să ne întoarcem acasă şi să pregătim cina.

*

* *

Zilele treceau repede. Pe măsură ce pielea le era tot mai bronzată, se împuţina timpul care le rămânea de petrecut împreună.

Vineri, Hugues închirie o şalupă cu motor şi schiuri nautice. îi explică Rebeccăi tehnica folosirii lor. în zadar. După a zecea încercare, reuşi cu mare greutate să se ţină la suprafaţă două minute, apoi dispăru sub apă.

- Nu ştiam că eşti atât de încăpăţânată! exclamă el râzând când ea apăru la suprafaţă. Vrei să încerci din nou?

- Doar o dată, ca să-ţi dovedesc că pot să reuşesc. Mai înainte, însă, vreau să mă odihnesc puţin pe şalupă.

El o privi urcând, dintr-o dată serios.

- Ce se întâmplă? întrebă Rebecca. De ce mă priveşti în felul acesta?

- Mă întrebam dacă ţi se întâmplă vreodată să te recunoşti învinsă.

Ea se şterse cu un prosop, apoi răspunse:

- Rareori. De obicei, încerc să-mi iau precauţii suficiente pentru a nu risca un eşec.

- Prin urmare, presupun că eşti dispusă să încerci imposibilul ca să mă faci să-mi schimb părerea faţă de tine...

Cu inima strânsă, Rebecca se strădui să-şi păstreze calmul. Trebuia să înfrunte acum această discuţie de care se temuse atât de mult.

- Te înşeli. în ceea ce te priveşte, mă mulţumesc să primesc ceea ce eşti capabil să-mi dai, murmură ea.

- Cu toate acestea, munca ta constă în a provoca schimbări la pacienţii tăi.

- Nu. Oamenii vin să mă vadă pentru că simt nevoia să

schimbe ceva în viaţa lor şi eu îi ajut în acest sens. Dar hotărârea le aparţine lor.

- Eu nu m-am schimbat, Rebecca, şopti el, atât de încet încât trebui să se aplece spre ea ca să-l audă. Când te-am zărit pe malul lacului, cu Alice, am înţeles cât de mult ţin la tine. în momentul acesta, îmi place la nebunie să trăiesc alături de tine. Cum să ştiu însă dacă lucrurile vor sta întotdeauna astfel, poimâine sau peste un an? De altfel, cum e posibil ca tu însăţi să mizezi pe viitor?

Părea atât de încordat, încât Rebecca simţi o dorinţă bruscă de a-l lua în braţe. Reuşi să se stăpânească. Momentul nu-i părea deloc indicat pentru a-şi exprima dragostea.

- Nimeni nu este sigur vreodată de ceva. Trebuie să faci totuşi o alegere şi să-ţi asumi riscul de a investi totul într-o legătură.

Hugues ridică din umeri.

- La început, asta nu pune nici o problemă. Totuşi, când situaţia devine ostilă, cum să eviţi divorţul? Si cum să rămâi împreună când nu-l mai poţi suporta pe celălalt?

- Dacă există copii... începu ea.

- Dacă există copii, aceştia au de suferit. Ca Meredith!

El porni motorul şalupei şi se îndreptă cu mare viteză spre ţărm.

- Si tu? Ai suferit? îl întrebă ea îndată ce acostară.

- Te implor! Scuteşte-mă de orice tentativă de psihanaliză. Urcară în maşină şi Hugues conduse în tăcere până la
cabană.

Rebecca se aşeză pe canapeaua din salon. Discuţia

aceasta o istovise, şi nu se dovedise constructivă în privinţa viitorului lor. Hugues reapăru în salon după ce se schimbase.

- Vino lângă mine, îl invită ea cu un surâs slab.

El se execută şi-şi trecu braţele în jurul umerilor ei.

- S-ar părea că ne este greu să doborâm această barieră. La drept vorbind, nu înţeleg foarte bine de ce. Stim totuşi amândoi că sentimentele care ne leagă sunt destul de deosebite. Crezi că eu neg asta?

Rebecca suspină.

- Da, într-un anumit fel, deoarece te încăpăţânezi să pretinzi că legătura noastră nu va suporta proba timpului.

- în realitate, mă tem de un sfârşit inevitabil. îi ridică bărbia cu degetele şi adăugă:

- Pentru moment, aş vrea să te văd în fiecare zi. Dacă ai accepta să locuieşti la mine, aş fi cel mai fericit dintre bărbaţi. Este oare acesta genul de propunere pe care-l aştepţi de la mine? Asta îţi este oare de ajuns?

O privea cu nesfârşită tandreţe şi ea nu ştiu ce să spună. încerca să răspundă dorinţei lui. Stia totuşi că, cu cât îl va vedea mai mult, cu atât mai greu se va putea lipsi de el. Era datoare să-i spună acest adevăr.

- Eu... nu-i atât de simplu, rosti ea în cele din urmă. Aş dori să am un copil.

- Cum? exclamă Hugues. Doar acum câteva luni, refuzai căsătoria!

Ea îşi plecă ochii, speriată puţin de reacţia lui.

- Se apropie a treizecea mea aniversare, declară ea cu o voce care-i tremura. Am făcut un bilanţ rapid al vieţii mele şi mi-am dat seama că, în definitiv, celula familială

clasică - un soţ, copii şi un câine! - m-ar încânta destul de mult.

Rebecca nu dăduse glas esenţei gândului ei. Ea nu dorea să întemeieze acest cămin cu indiferent cine, ci cu Hugues.

- Sunt obligat să recunosc că aceste cuvinte ale tale mă surprind mult. Prăpastia care ne desparte este prin urmare mult mai mare decât credeam...

Rebecca îşi ţinu respiraţia, temându-se de ce va urma. Perspectiva unei noi despărţiri o înspăimânta. Trebuia oare să-l părăsească în momentul când începea cu adevărat să prindă gust de tot ce împărtăşeau? Ea îi puse mâna pe gură.

- Să nu ne preocupăm acum de asta. Suntem în vacanţă.

El reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.

- Poate că ai dreptate.

Ea se sprijini de umărul lui, dornică să uite de viitor ca să se bucure mai bine de clipa prezentă.

- De ce n-am merge mâine să ne plimbăm la Hearst Castle? propuse ea.

Hugues încuviinţă, cu un aer trist.

Vizita castelului conţinând colecţia de obiecte vechi a lui Randolph Hearst o interesa în cel mai înalt grad. Si cu toate acestea, îşi concentră toată atenţia asupra lui Hugues, prea puţin atentă la comentariile ghidului. Părea încordat şi îngrijorat. Ea însăşi încerca disperată să nu se mai gândească la discuţia lor din ajun.

Cum să-şi alunge însă din minte amintirea lunilor dureros de lungi în care fuseseră despărţiţi? Dacă legătura

lor era sortită eşecului, nu era oare preferabil să-l părăsească imediat?

Se întoarseră la maşină şi Hugues conduse în tăcere până acasă.

- Ce-ai spune de o plimbare? sugeră ea după masa de prânz.

Rebecca aprecia mersul pe jos pentru virtuţile lui calmante.

El o urmă fără mare entuziasm şi mult timp nu se auzi decât zgomotul paşilor lor, însoţit de cântecul păsărilor. Se opriră din când în când ca să observe animalele sălbatice.

După două ore de mers, se hotărâră să se odihnească la rădăcina unui copac şi Rebecca îi luă mâna, înviorată de acest contact. înţelese atunci fulgerător că trebuia să lupte pentru ca idila lor să dureze cât mai mult timp posibil. Va încerca să accepte ce-i oferea el, fără să ţină seama de nevoia ei de siguranţă afectivă.

Se aplecă spre el şi-i atinse uşor obrazul cu un sărut.

- Mă simt mai bine acum, murmură ea.

- Si eu la fel. Propun prin urmare să ne întoarcem în cuibul nostru. Altfel, s-ar putea să murim de foame înainte ca cina să fie gata.

Ea izbucni în râs.

- Vrei să ţi-o iau înainte, alergând, ca să încep pregătirile? întrebă el.

- Nu. Prefer să rămâi cu mine, şi n-am curajul să alerg până acasă.

Făcură drumul de întoarcere înlănţuiţi cu tandreţe şi se culcară foarte devreme, după ce spălaseră vesela şi o puseseră la locul ei. îşi petrecură noaptea strâns

îmbrăţişaţi.

Când Rebecca se trezi a doua zi dimineaţa, îşi dădu seama că era complet întinsă peste Hugues. îi acoperi faţa cu sărutări până când acesta îşi ridică pleoapele. El o luă în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Brusc, ea izbucni în lacrimi.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? şopti el mângâindu-i părul.

- Eu... Situaţia asta este insuportabilă, Hugues. Te iubesc atât de mult! Nu suport ca dragostea ta să fie inferioară iubirii mele. Ca să încetez să sufăr, mă tem că sunt obligată să te părăsesc.

- Ca ultima dată? întrebă el.

- Da, ca ultima dată.

Se ghemui în braţele lui şi plânse şi mai tare.

- Nu înţeleg ce te face să afirmi că eu te iubesc mai puţin decât mă iubeşti tu. Nu este adevărat. Nu sunt totuşi sigur că dragostea mea pentru tine va dura veşnic. Mai cu seamă nu ţin ca un copil să suporte consecinţele neînţelegerilor noastre.

Rebecca se îndepărtă de el.

- Viaţa însăşi oferă oare vreo garanţie?

- Să spunem că n-am încredere în mine, suspină el.

- Si... ai oare încredere în mine? întrebă ea încet.

- Nu ştiu.

O strânse cu putere în braţe şi ea îşi trecu braţele după gâtul lui. îşi deschisese inima faţă de el, fără a ruşi totuşi să-l convingă.

l se păru dintr-o dată atât de vulnerabil încât o cuprinse o dorinţă nebună să-l ajute.

- Trebuie să mă crezi, Hugues. Te iubesc. Te iubesc cum n-am iubit încă niciodată.

- Vom găsi o soluţie, îi şopti el la ureche.

Se cufundară din nou în somn.

* *

Când Rebecca deschise ochii, soarele era deja sus pe cer.

- Trebuie să ne grăbim, Hugues, zise ea scuturându-l încet. Trebuie să fie cel puţin ora zece şi drumul până la San Francisco nu este dintre cele mai scurte.

- Hmm! gemu el. Suntem încă în vacanţă, de ce să ne sculăm cu noaptea-n cap?

Ea izbucni în râs şi-l dezveli.

- Cine iese ultimul de la duş, va tăia apa şi gazul! exclamă ea repezindu-se spre baie.

Se urcară în maşină spre prânz, după ce luaseră un mic dejun copios. Rulară în tăcere, cu geamurile deschise, ca să nu sufere de căldură. Rebecca nu-şi lua privirea de la drum decât pentru a fixa profilul energic al lui Hugues. Vorbiră foarte puţin în timpul călătoriei.

Ajunşi în faţa imobilului în care locuia Rebecca, el o ajută să-şi ducă bagajele în apartament.

- Vrei să pregătesc ceva de mâncare? întrebă ea, gândindu-se la produsele congelate care se găseau în frigiderul ei.

El îi adresă un surâs, clătinând din cap.

- Aş prefera să mă duc acasă la mine.

Se lăsă tăcerea timp de câteva clipe. Cu inima bătând să i se rupă, ea aştepta ce avea să urmeze.

- Ai reflectat la propunerea mea? întrebă el în cele din

urmă. Accepţi să locuieşti acasă la mine?

Figura lui era impasibilă, vocea calmă, iar Rebecca se strădui să nu lase să se vadă nimic din neliniştea ei bruscă. Nu se îndoia de dragostea ei pentru Hugues, dar n-avusese timp să se gândească la o mutare.

- N-am hotărât încă nimic, răspunse ea cu o voce nesigură.

- Cu alte cuvinte, nu ştii dacă vrei să trăieşti cu mine fără să fim căsătoriţi?

Ea îl invită să ia loc pe canapea, dar el refuză cu un semn din cap.

- între altele...

Trăsăturile lui se înăspriră şi ea observă cu uimire că încerca să-şi ascundă mânia.

- Crezi fără îndoială că nu ţin suficient de mult la tine ca să-ţi propun să ne unim vieţile, nu-i aşa? îi aruncă el tăios. Si cu toate acestea, te iubesc până într-atât încât să-ţi cer să te muţi la mine. Te iubesc pentru tine, şi nu pentru că m-am hotărât să întemeiez un cămin!

- Cred că nu m-ai înţeles bine. Nu vreau să am o familie oricum, ci cu tine! Când eram despărţiţi, am fost insistent sfătuită să-mi îndrept atenţia asupra unui alt bărbat, dar eu n-am făcut-o, pentru că tu eşti singurul care mă interesează.

Cuvintele acestea sincere nu reuşiră totuşi să-l liniştească. Părea mai puţin furios, dar ceva continua să-l preocupe. îndată ce ea aborda subiectul recentei lor despărţiri, el afişa aceeaşi expresie încordată.

- Si tu? reluă ea. Ai întâlnit alte femei?

- în două sau trei rânduri, răspunse el.

Ea se îndoia, dar această mărturisire n-o răni mai puţin.

- în două sau trei rânduri, repetă ea cu tristeţe. Credeam că aşteptai telefonul meu... Cât timp ai aşteptat? O zi? Două?

-Te rog, Rebecca, este inutil să acorzi importanţă acestei chestiuni.

- Ferească Dumnezeu! exclamă ea cu un râs teatral. Nu mi-ai precizat tu că eşti incapabil să rămâi cu o singură femeie? Ce dovadă mai bună puteai să-mi dai? Si eu care nu te credeam...

Ea ridică din umeri, copleşită brusc de expresia lui abătută.

- Am nevoie să reflectez la toate astea, murmură ea. Pleacă.

El se aproie de ea, apoi se opri, la pasul ei înapoi.

- îmi este imposibil să te părăsesc astfel. Pari tulburată.

- Trebuie să pleci. Acum.

Hugues îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

- N-ar trebui să rămânem împreună când unul dintre noi suferă? Nu doreai o unire „la bine şi la rău“?

- Poate, recunoscu ea în şoaptă. Deocamdată, însă, am nevoie să fiu singură. îţi voi telefona.

El se îndreptă încet spre uşă, apoi se întoarse spre ea.

- Ultima dată, speram de asemenea că-mi vei telefona. în zadar.

- îţi voi telefona duminica viitoare. Promit.

Ea închise imediat uşa după el, ca şi cum absenţa lui ar fi fost suficientă pentru rezolvarea tuturor problemelor ei.

Rebecca se duse în dormitor, se dezbrăcă şi se refugie

în aşternut, silindu-se să rămână calmă. Nu trebuia să se lase doborâtă de tristeţe.

Isabella şi Ferdinand i se alăturară ca să se ghemuiască lângă ea. Ea le mângâie încet, privind pe fereastră cum se înserează.

Trebuia să-şi desfacă bagajele şi să-şi pregătească lucrurile pentru a-şi relua munca. Se ridică oftând şi trecu în baie.

O baie caldă o va ajuta, poate, să suporte necazurile vieţii...

Capitolul 9

Luni seara, Rebecca şi Madeleine cinară la un restaurant, în timp ce Cal rămăsese cu bebeluşul. în timpul desertului, Rebecca îi povesti prietenei sale problemele pe care le avea, ghicind sfaturile pe care i le va da aceasta.

- De fapt, spuse ea, dându-şi seama că vorbele o ajutau să vadă mai limpede situaţia, nu ne cunoaştem decât de şase luni. S-ar părea că Hugues s-a antrenat din ce în ce mai mult în această legătură, cu toate că foarte lent. Si se dovedeşte că eu nu sunt niciodată mulţumită cu ceea ce-mi oferă. Vreau întotdeauna mai mult.

Madeleine înghiţi o bucată de prăjitură, gânditoare.

- Tu consideri fără îndoială că ceea ce-ţi propune el nu pare deloc definitiv, că este capabil să revină asupra hotărârii lui.

Rebecca oftă.

- Cred mai cu seamă că doresc să împart totul cu el. Pentru totdeauna. Aş dori să am un copil de la el şi mă tem ca el să nu rămână ferm pe poziţie în această privinţă.

- Nu este singurul bărbat de pe pământ...

Rebecca izbucni în râs. Aştepta această remarcă de la începutul conversaţiei lor.

- Din nefericire, e singurul care mă interesează, replică ea.

Madeleine îşi ridică ochii spre cer.

- Nu ţi-ai dat osteneala să priveşti cu adevărat în jurul tău. Poate că Hugues nu este potrivit pentru tine.

- Deocamdată, sunt convinsă de contrariu. Totuşi, aş reuşi să trăiesc fără el dacă se va impune. Si, după părerea mea, riscăm să ajungem aici.

Sovăi o clipă, apoi continuă:

- Mi-a cerut să locuiesc cu el, în casa lui.

- Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş acepta fără nici o garanţie de căsătorie, replică Madeleine pe un ton tăios. îţi pierzi timpul cu el.

Achitară nota de plată şi se urcară în Peugeot-ul Rebeccăi.

- Te găsesc foarte intransigentă, spuse ea apăsând pedala de acceleraţie. Această latură a caracterului tău n-am remarcat-o decât după ce l-am cunoscut pe Hugues.

- Orice femeie trebuie să trăiască în funcţie de propriile ei interese, remarcă Madeleine. îl iubesc profund pe Cal, dar sunt sigură că n-aş fi sacrificat nimic ca să-l păstrez. Se dovedeşte că, din fericire, noi am fost întotdeauna de acord asupra chestiunilor fundamentale, până acum.

Rebecca nu găsi nimic de obiectat. Cal şi Madeleine păreau atât de îndrăgostiţi unul de celălalt, şi atât de fericiţi, încât nu concepuse niciodată că în legătura lor putea exista o cât de mică fisură.

- Cred, reluă Madeleine, că te temi să te angajazi pe vreo cale din cauza eşecului tău cu Ed.

Rebecca ridică din umeri, surprinsă de faptul că prietena ei îşi schimbase brusc punctul de vedere.

-în definitiv, am ascultat întotdeauna numai versiunea ta asupra acestei probleme, şi niciodată pe aceea a lui Hugues. Dar, de ce vrea să te muţi la el? Ar putea tot atât de bine să locuiască el la tine.

- Casa lui este mai mare şi mai confortabilă decât apartamentul meu. Pe de altă parte, nu este situată foarte departe de locurile noastre de muncă. Ca să-ţi mărturisesc

totul, n-am examinat cu toată atenţia această problemă. De exemplu, nu ştiu dacă aş lua sau nu pisicile cu mine.

Madeleine o ciupi cu afecţiune de obraz.

- Dacă te hotărăşti să te muţi, să ştii că ne vei lipsi.

Rebecca îi adresă un zâmbet slab. Această coabitare ipotetică
reprezenta o etapă importantă în legătura ei cu Hugues.

*
* *

Mai târziu, în seara aceea, o sună pe Alice ca să-i mulţumească pentru imensul serviciu pe care i-l făcuse dându-i posibilitatea să trăiască o scurtă lună de miere cu Hugues.

- Sper că absenţa mea v-a permis să rezolvaţi unele aspecte esenţiale pentru viitorul vostru, zise aceasta pe un ton vesel.

- Nu tocmai... S-ar părea că acest viitor comun la care faci aluzie este ca şi compromis.

- Am văzut foarte bine privirile pe care vi le aruncaţi pe malul lacului, insistă Alice. Si cred că ar trebui să lupţi pentru consolidarea legăturii voastre.

Rebecca roşi violent.

- Eram totuşi convinsă că aveam o atitudine detaşată...

Alice izbucni în râs.

- în cazul acesta, nu te felicit pentru talentele tale în arta prefăcătoriei! Dar n-are importanţă, în locul tău, eu n-aş renunţa.

- O să reflectez la asta, suspină ea. Oricum, aş vrea să te invit să cinăm împreună săptămâna viitoare.

Fixară o dată şi Rebecca închise, mai dezorientată ca oricând. Cuvintele Alicei îi răsunau încă în minte. îl iubea

pe Hugues dar nu reuşea să aibă încredere în el. Si asta nu numai din cauza lui Ed, ci pentru că Hugues o prevenise el însuşi împotriva lui.

îşi prepară un ceai şi învârti îndelung linguriţa în ceaşcă, încercând să-şi pună puţină ordine în gânduri. Dacă s-ar găsi cineva în această situaţie şi i-ar cere sfatul, ce i-ar spune oare?

Luă o gură de ceai şi hotărî că-l va suna pe Hugues, după cum promisese. De asemenea, că va continua să-l întâlnească până când totul se va fi terminat între ei. Dar îi era imposibil să se hotărască să locuiască la el, ştiind că nu era vorba decât de un aranjament provizoriu. Suspină şi se duse la culcare.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, situaţia îi apăru sub un unghi nou. Poate că Hugues îi propusese să locuiască la el fără să fi reflectat serios la asta. Poate că nu ţinea realmente s-o vadă trăind sub acoperişul lui. Prin urmare, de ce să acorde atâta importanţă acestei sugestii?
îi va telefona, vor cina împreună şi vor discuta despre această problemă. Evită totuşi să-l sune în ziua aceea şi chiar a doua zi. Joi ridică receptorul, apoi îl puse la loc. Ce să-i spună? cum să-i explice ce dorea, de vreme ce ea însăşi plutea în nesiguranţa cea mai deplină?

îi era teribil de greu să se hotărască. Si cu toate acestea, fiecare minut care trecea risca să-i fie fatal. El cunoştea alte femei şi-şi petrecuse probabil o seară cu una dintre ele. Eventualitatea aceasta o făcu să tresară.

Era timpul să acţioneze, în loc să stea îmbufnată în faţa farfuriei cu spaghete. Era timpul să dovedească de ce era capabilă.

Chemă încet pisicile şi le puse într-un coş mare. După care deschise şifonierul din dormitor şi umplu o valiză cu haine şi diverse obiecte care-i erau necesare.

Coborî fără să mai stea pe gânduri în garaj şi inspiră adânc închizând portiera. Zarurile erau aruncate!

Dacă din întâmplare Hugues lipsea de acasă, îl va aştepta înăuntru, deoarece avea o cheie a casei lui. Si dacă îl găsea într-o companie galantă? Ei bine, rivala ei va pleca! Rebecca Simpson nu era genul de femeie care să accepte cu uşurinţă o înfrângere, cum remarcase el însuşi în urmă cu câteva zile, în timpul şedinţei de schi nautic. Ridică din umeri, ştiind sigur că nu era dispusă să lupte în aceste condiţii. Dacă Hugues bea şampanie cu o creatură fermecătoare, se va retrage în vârful picioarelor.

Opri în sfârşit maşina în faţa vilei şi constată că nici o fereastră nu era luminată. Cerul era acoperit de nori grei. Cu siguranţă, furtuna nu va întârzia să izbucnească. Va fi prima din acest anotimp şi ea se bucura dinainte să petreacă noaptea în braţele lui Hugues.

Picături mari de ploaie începură să cadă în clipa când îşi scotea lucrurile din portbagaj. Deschise umbrela şi se îndreptă spre uşa casei, însoţită de miorlăiturile pisicilor, neobişnuite să fie transportate în felul acesta.

Bătu cu ciocănelul în două rânduri, uimită de liniştea înconjurătoare. La ora nouă şi jumătate, era imposibil ca Hugues să se fi culcat deja. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, aşteptă un minut, apoi bătu din nou.

- Linişte! Sosesc, strigă Hugues din interior.

Se aprinse o lumină deasupra uşii şi se auziră paşii lui în spatele uşii grele de lemn. El deschise în sfârşit, cu

bustul gol şi cu un aer cam buimăcit.

- Eu... am venit, murmură ea prosteşte. Mă mai vrei?

Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui.

- Evident! Altfel n-aş fi băut atât...

Rebecca izbucni în râs, uşurată. Arătă coşul din care se auzeau miorlăituri din ce în ce mai ascuţite, cu un gest de scuză.

- Nu ştiam ce să fac cu pisicile, îi explică ea. Dacă prezenţa lor te supără, voi încerca să le găsesc un adăpost. Nu puteam să-i cer Madeleinei să le hrănească veşnic.

îşi dădu seama că se bâlbâia din cauza nervozităţii, şi tăcu imediat.

- Nimic din ce îţi aparţine nu mă deranjează, murmură el ajutând-o să-şi ducă valiza pe culoar.

Aici, Rebecca deschise coşul ca să redea pisicilor libertatea. îndată ce se ridică, Hugues o luă în braţe şi o sărută. Buzele lui aveau un gust accentuat de whisky şi ea zâmbi în sinea ei. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare, dar asta o amuza.

- Cred că ar fi mai bine să nu facem dragoste în seara asta, murmură el acoperindu-i ceafa cu sărutări.

- De ce?

- Pentru că mă tem că nu voi acţiona ca un gentleman şi voi regreta mai târziu. Sosirea ta la mine reprezintă un eveniment important şi aş prefera să-l sărbătorim cum se cuvine... mâine dimineaţă!

Lăsaseră uşa de la intrare deschisă şi Rebecca se înfioră.

- Propun să ducem lucrurile tale la locul lor, după care voi face un ceai.

Se îndepărtă de ea şi o privi cu atenţie.

- Purtai această bluză când am revenit să te văd la cabinetul tău. Mi-a plăcut mult. La drept vorbind, adăugă el zâmbind, totul mi-a plăcut la tine: părul tău, vocea ta, silueta...

Se aplecă apoi să-i ia valiza pe care o duse într-o cameră de oaspeţi. Rebecca se aşeză pe pat, cu bărbia în mâini, şi-l privi.

- Ah? Trebuie să înţeleg că vom dormi separat? întrebă ea cu o licărire ironică a ochilor.

- Bineînţeles că nu! exclamă el deschizând şifonierul pentru a pune acolo umbrela ei. M-am gândit numai că-ţi va face plăcere să ai o cameră în această casă. O cameră în care vei putea să rămâi singură dacă vei dori, care va fi într-un fel teritoriul tău.

Rebecca privi în jurul ei. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet verde-deschis, iar mocheta crem conferea acestei încăperi un aspect puţin trist. Pe timp posomorât, trebuia s-o incite probabil la nostalgie.

- Eu am un gust pronunţat pentru culorile vii, rosti ea cu prudenţă. Dar cred că este puţin cam devreme pentru a lua în considerare schimbarea decoraţiei acestui loc.

El se aşeză pe marginea unui mic birou şi o privi insistent.

- Ţin să fii fericită aici. Nu te-am invitat să-ţi petreci un simplu weekend la mine, prin urmare...

îşi duse brusc mâna la frunte.

- în legătură cu asta, continuă el, sora mea va veni cu siguranţă aici în timpul weekendului. I-am promis s-o duc la plajă şi să cinăm la restaurant.

-Ai prefera să mă întorc acasă la mine pentru aceste două zile?

- Nicidecum.

îşi încruntă sprâncenele şi adăugă:

- Dacă nu te supără, aş prefera să discutăm despre asta mâine dimineaţă. Deocamdată, cred că ar trebui să mă culc. O noapte cu somn bun va reuşi cu siguranţă să elimine efectele numeroaselor pahare de whisky pe care le-am băut aşteptându-te.

Ea îl cercetă cu un ochi critic. Părea să-şi fi revenit în fire după sosirea ei. Cu toate acestea, dacă el voia să amâne discuţia pentru a doua zi, ea nu avea nimic împotrivă.

- Dacă nu te simţi prea bine, voi dormi în camera aceasta la noapte, propuse ea.

- Nu, răspunse el strângând-o în braţe. îmi pare rău că nu ţi-am rezervat o primire mai călduroasă, ţin totuşi neapărat să dormim împreună în noaptea asta.

îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi o conduse spre camera lui.

Aici, se aşeză pe marginea patului ca să se descalţe.

- îţi promit să nu mai caut uitarea în alcool, spuse el. încep să resimt efectele lui nefaste.

- Vei avea fără îndoială o uşoară migrenă mâine dimineaţă, nimic mai mult, replică ea.

Această stare de ebrietate care la început o amuzase, începea s-o enerveze. Se aştepta desigur să discute până la o oră târzie din noapte - se simţea ea însăşi istovită - dar spera ca el să-i arate mai multă tandreţe.

Rebecca se hotărî să se dezbrace şi se strecură oftând

în aşternut, în timp ce Hugues continua să se lupte cu pantofii. Când stinse lumina, ea se cufundase deja într-un somn adânc.

Era încă noapte când fu trezită de buzele fierbinţi ale lui Hugues, care alergau peste tot corpul ei. O dorinţă nebună puse atunci stăpânire pe ea, ca şi cum nu trăise decât în aşteptarea acestui moment de săptămâni, de luni de zile.

Se agăţă de umerii lui şi se arcui sub el.

-Căsătoreşte-te cu mine, draga mea, îi şopti Hugues pe neaşteptate.

Era beat. Nu trebuia să acorde nici un credit cuvintelor pe
care le va spune în aceste condiţii. Era imposibil să-şi fi schimbat părerea într-un interval de timp atât de scurt. Totuşi, această scurtă propoziţie o linişti. I se dărui într-un elan de pasiune şi-i strigă numele în clipa extazului suprem, ştiind că nu va iubi nici un alt bărbat decât pe el, cu o asemenea intensitate.

Adormiră din nou, strânşi unul în altul, şi nu se despărţiră decât atunci când răsună soneria stridentă a ceasului deşteptător. Hugues îi sărută zâmbind vârful nasului.

- A sosit ora critică! exclamă el. Acum o să-ţi dai seama că ai uitat acasă unele lucruri indispensabile.

Ea se ridică şi se întinse leneş.

- N-are importanţă. Presupun că-mi vei împrumuta cu plăcere maşina ta de ras şi periuţa de dinţi!

- Fireşte. Aceste mici nimicuri sunt cele care sudează prietenia...

Rebecca dispăru râzând în baie. Se regăsiră la puţin timp după aceea în bucătărie.

- N-ar trebui să vorbim despre sora ta? întrebă ea.

El îşi trecu mâna prin păr.

- într-adevăr, n-am reflectat la această problemă. Insist să vină la mine cel puţin o dată pe săptămână, prin urmare e greu să-i ascund prezenţa ta. Cu atât mai mult cu cât îţi vei aduce probabil curând mai multe lucruri.

Ea încuviinţă, gânditoare.

- Mă tem să nu mă considere drept o rivală. Va crede fără îndoială că-i răpesc puţin din dragostea pe care i-o porţi.

- Va trebui să se obişnuiască totuşi cu tine şi să accepte această situaţie. îi voi explica pe îndelete cum stau lucrurile, în timp ce o voi aduce aici cu maşina. Bun, ce doreşti să mănânci la micul dejun?

Ea aruncă o privire rapidă ceasului de la mână şi sări de pe scaun.

- Doar o ceaşcă de cafea, deoarece sunt în întârziere, declară ea turnându-şi. Unde sunt pisicile? Trebuie să le dau să mănânce.

- Misiune îndeplinită! Ai uitat să le aduci hrana, astfel că le-am dat ton din conservă. Acum stau întinse pe pernele din salon pentru o mică siestă de digestie.

Ea clătină din cap.

- Mi se pare de necrezut... Cum am putut să uit de mâncarea lor? Va trebui ca în acest weekend să pun totul la punct.

Se apropie de Hugues care întindea unt pe o felie de pâine prăjită şi-l sărută pe ceafă, apoi se pregăti să plece.

El o prinse de mână.

- Ei, o clipă! exclamă el. Nici nu se pune problema să dispari în felul acesta, sărutându-mă din vârful buzelor, ca şi cum am fi un cuplu vechi.

O strânse cu putere la piept şi puse îndelung stăpânire pe buzele ei. Apoi, ea se îndepărtă oftând de el.

- Cred că acum trebuie într-adevăr să te părăsesc...

- Nu-ţi uita impermeabilul. Te conduc până la maşină.

- Nici măcar n-am observat că plouă, remarcă ea zâmbind.

- încă nu plouă, dar nu mai întârzie mult.

Imediat ce ieşiră din casă, Rebecca îşi dădu seama că un aer de plumb apăsa asupra oraşului. Se sărutară din nou, apoi el îi deschise galant portiera.

- Care este data aniversării tale? o întrebă el.

Ea îl privi uimită, apoi răspunse:

- Astăzi!

- Ei bine, la mulţi ani, Desire!

Ea demară râzând şi conduse cu viteză până la cabinet. Până acum, îşi amintise întotdeauna data aniversării ei. Refuza oare în mod inconştient să aibă treizeci de ani? Probabil că mutarea în casa lui Hugues îi absorbise toată atenţia, împingând pe ultimul plan importanţa acestei zile...

Si totuşi, nimeni nu-şi uită aniversarea. Mai cu seamă când împlineşte treizeci de ani. Ridică din umeri şi intră în cabinetul ei, în a cărui sală de aşteptare erau deja primii pacienţi.

Nu-şi părăsi cabinetul decât la orele opt, după o zi deosebit de încărcată. Abia avusese timp să mănânce un

hamburger spre sfârşitul după-amiezii ca să nu leşine de foame, şi constată cu plăcere că ferestrele vilei erau luminate.

De acum înainte, casa aceasta va fi a ei. Se va întoarce aici în fiecare seară, şi nu va mai fi primită ca un musafir. Va participa la sarcinile cotidiene ale vieţii în doi. Perspectiva aceasta o copleşea de bucurie.

Imediat ce deschise uşa, pisicile alergară în întâmpinarea ei. Se aplecă să le mângâie. Când îşi ridică privirea, Hugues se afla în faţa ei, ţinând în mâini două cupe de şampanie.

- M-am gândit că vei fi cu siguranţă prea obosită ca să cinăm într-un mare restaurant, dar că trebuia totuşi să sărbătorim acest eveniment.

O conduse în salon. Pe masa joasă trona un minunat tort de ciocolată. Hugues pusese de asemenea farfurii de desert din porţelan alb şi trei lumânări subţiri se odihneau pe o farfurioară de argint.

Văzu în sfârşit splendidul buchet de trandafiri alături de un pachet mare ambalat în hârtie aurie.

- Oh! Sunt încântată, Hugues, zise ea refugiindu-se în braţele lui. De unde ai cumpărat tortul acesta?

- Cumpărat? Cum aş fi putut să te pedepsesc lăsându-te să pregăteşti ceva în seara aniversării tale?

Ea îl privi lung, uimită.

- Prin urmare, tu eşti autorul acestei capodopere?

- Da. Mi-am luat liber toată după-amiaza ca să mă consacru pregătirii acestui monument.

Ea suflă în lumânări şi-i servi o felie de tort. Luă şi ea o înghiţitură, încântată. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat

se poate arăta atât de atent.

- N-ai de gând să deschizi pachetul? o întrebă el, observând expresia lacomă cu care mânca felia de tort.

Hugues ezitase să-i cumpere un inel cu piatră preţioasă. I se păruse că ar fi fost un gest cam afectat, cu atât mai mult cu cât nu-i răspunsese când îi propusese căsătoria, seara trecută.

De altfel, de ce oare nu spusese Rebecca nimic? întrebarea aceasta îl torturase toată ziua. Poate că nu-l auzise? Sau poate că starea de ebrietate în care-l găsise o făcuse să-l privească puţin mai rece? Sau prefera să reflecteze mai mult înainte de a se angaja?

Oricum ar fi fost, ea îi cunoştea acum intenţiile. Când va fi pregătită să accepte, Rebecca îi va vorbi despre asta.

Ea desfăcu încet ambalajul din hârtie argintie. Descoperi o cămaşă de noapte lungă, din mătase galben-pal, împodobită cu dantelă, foarte decoltată şi despicată într-o parte.

- Trebuie s-o încerc? întrebă ea cu o voce emoţionată.

- Neapărat.

El îşi luă încă o felie de tort, în timp ce ea se îndrepta spre camera ei.

Se privi lung în oglindă înainte de a se întoarce la Hugues. Mătasea care-i acoperea umerii îi stătea de minune, iar culoarea îi scotea în evidenţă tenul încă bronzat. Făcu câţiva paşi prin încăpere. Materialul se deschidea uşor, descoperindu-i picioarele zvelte.

îndată ce intră în salon, Hugues se apropie de ea, fascinat de această imagine de vis.

- Sunt destul de mulţumit de alegerea mea, murmură

el acoperindu-i ceafa cu sărutări. Am trecut în revistă toate femeile tinere din magazin până când am găsit una care să aibă mai mult sau mai puţin măsurile tale.

Se agăţă de gâtul lui, înnebunită de fericire. în seara asta, nu avea îndoieli privind interesul pe care Hugues i-l purta.

Buzele lor se întâlniră şi ea simţi mâinile lui mângâindu-i gâtul, pieptul, şoldurile.

Se îndreptară spre dormitor, strâns înlănţuiţi. Rebecca tremură de dorinţă când el o dezbrăcă. Făcură dragoste încet, cu răbdare, într-o îmbrăţişare care părea că nu se va sfârşi niciodată.

Rămaseră după aceea întinşi unul lângă altul, tăcuţi, până când Rebecca se aplecă peste faţa lui pentru a-şi trece vârful degetelor în jurul conturului ei.

- Ce preferi? Să rămânem în pat sau să ne întoarcem în salon? întrebă el.

- Abia am avut timp să gust din tortul acela delicios! exclamă
ea.

- Foarte bine. Am să-ţi împrumut unul din chimonourile mele. îl vrei pe cel albastru sau pe cel galben?

- Cum! exclamă ea făcând o grimasă. N-ai unul portocaliu sau mov?

- Sunt cadouri de la sora mea, îi explică el pe un ton serios. Ei îi plac culorile vii.

Rebecca îmbrăcă chimonoul galben.

- în legătură cu asta, poate ar trebui să hotărâm conduita de adoptat în ceea ce o priveşte pe Meredith.

Hugues se îndreptă oftând spre culoar.

- Mă tem de reacţia ei când te va vedea, dar asta nu trebuie să mă împiedice să-mi duc viaţa cum vreau. De aceea, am hotărât să-i spun adevărul în legătură cu tine. Voi petrece ziua singur cu ea, mâine, apoi ne vom revedea la ora cinei. Dacă totul se desfăşoară bine, vom rămâne toţi trei împreună duminică.

- Crezi că perspectiva asta o va încânta?

Hugues rămase puţin pe gânduri înainte de a răspunde:

- Poate te va privi ca pe sora ei mai mare pe care n-a avut-o niciodată. Sunt sigur că te va iubi curând la fel de mult ca mine.

Rebecca rămase tăcută. în locul lui Meredith, ea n-ar fi apreciat deloc intruziunea unei străine în relaţia cu fratele ei. Ar fi normal să n-o întâmpine cu mare entuziasm, dar cel puţin Rebecca va încerca să facă eforturi spre o apropiere.

Toată ziua de sâmbătă, Rebecca trebui să se lupte cu nervozitatea care o chinuia la ideea întâlnirii cu Meredith. Dimineaţa se duse la cabinet, apoi la apartamentul ei ca să-şi ia unele lucruri necesare.

Va manifesta tot tactul de care era în stare faţă de adolescentă. Hugues aştepta probabil această întrevedere cu aceeaşi îngrijorare ca ea, având în vedere că se vor întâlni destul de des toţi trei, în timpul lunilor care vor urma. Spera ca intrarea ei în scenă să nu agraveze tulburările lui Meredith.

Rebecca îşi luă corespondenţa apoi, după ce reflectă îndelung, se hotărî să cumpere un robot pentru înregistrarea apelurilor telefonice şi retransmiterea lor la

distanţă, care să-i permită să-şi asculte mesajele acasă la Hugues. Prefera să-şi păstreze propria linie telefonică.

îi lăsă un bilet Madeleinei, care era plecată, verifică dacă apa şi gazul erau închise şi coborî toate jaluzelele înainte de a pleca.

Mobilele, cărţile şi lenjeria casei rămâneau în apartament. Va putea prin urmare să se reinstaleze oricând dacă se va dovedi necesar. Va reveni o dată pe săptămână ca să facă o curăţenie generală.

Se făcuse aproape ora cinci când opri maşina în faţa casei lui Hugues. El nu va întârzia să sosească împreună cu sora lui. Se instală în salon şi încercă să citească o revistă, dar în zadar. Când auzi motorul maşinii lui, tresări şi respiră adânc, pregătindu-se pentru încercarea care o aştepta.

Hugues intră în salon şi i-o prezentă pe Meredith care i se păru mult mai frumoasă decât îşi imaginase. Trăsăturile feţei ei erau puţin cam trase din cauza slăbiciunii, dar Rebecca întâlnise adolescenţi cu ochi încercănaţi, pe care anorexia îi marcase mai aspru.

Meredith dispăru aproape imediat pe culoar ca să se ducă să-şi aranjeze lucrurile în camera pe care o ocupa de obicei.

- Aşadar? întrebă Rebecca pe un ton slab.

Hugues ridică din umeri.

- N-am să pretind că a primit vestea cu o bucurie debordantă, dar cred că se va adapta situaţiei. I-am spus că vom cina la pizzerie, dacă n-ai nimic împotrivă.

- Fireşte, răspunse ea în grabă.

Chiar dacă avea o aversiune adâncă pentru bucătăria

italiană, îi va însoţi fără şovăire.

Meredith li se alătură puţin mai târziu, îmbrăcată în nişte blugi nou-nouţi şi o bluză roz. Tânăra femeie se sili să-i zâmbească, în ciuda privirii glaciale pe care i-o adresa adolescenta.

Era aproape ora de a merge la masă şi Rebecca se ridică spunând:

- Ar trebui să luăm o umbrelă, cerul mi se pare cam înnorat.

- M-ar mira, replică Meredith pe un ton tăios. La radio s-a anunţat timp frumos pentru weekend.

- Oricum ar fi, interveni Hugues, o umbrelă nu este un obiect stânjenitor. Nimic nu ne împiedică s-o lăsăm în maşină.

- Nu va ploua! se încăpăţână Meredith.

- Meredith are fără îndoială dreptate, zise Rebecca pe un ton schimbat, deoarece a ascultat previziunile meteorologice...

- Foarte bine, plecăm! replică tăios Hugues.

La restaurant, Meredith insistă să comande o pizza mare cu anşoa şi nu mâncă decât două înghiţituri, din vârful buzelor. Hugues făcea vizbile eforturi supraomeneşti ca să nu explodeze faţă de comportarea adolescentei. Cu inima strânsă, Rebecca încerca să-i surâdă, strâmbându-se totuşi de fiecare dată când mesteca o bucată de anşoa.

Masa se desfăşură penibil, într-o tăcere de moarte.

Imediat ce reveniră acasă, Meredith deschise televizorul şi se aşeză pe podea, cu ochii lipiţi de micul ecran.

Hugues ridică din umeri şi se refugie în bucătărie,

urmat la puţin timp de Rebecca.

- Nu te nelinişti, murmură ea mângâindu-i părul. Sunt sigură că totul va reintra curând în normal. Trebuie să-i lăsăm timp să se obişnuiască treptat cu mine. Pe de altă parte, adolescenţa reprezintă o perioadă dificilă...

- A fost întotdeauna atât de fermecătoare, replică el trecân- du-şi mâna peste faţă. N-am văzut-o niciodată aşa.

Rebecca se aşeză pe banca din bucătărie, cu un surâs uşor pe buze.

- Obiectiv vorbind, seara nu mi s-a părut atât de catastrofală. N-a plouat şi, în ceea ce priveşte pizza cu anşoa, nimic nu ne împiedica să ne opunem alegerii ei!

- Ţie îţi este uşor să priveşti cu indulgenţă aceste incidente. Nu este vorba de sora ta!

Rebecca fu puţin şocată de această remarcă, dar nu lăsă să se vadă nimic. Refuza să se certe cu Hugues din cauza lui Meredith.

- Sper să am ocazia s-o cunosc într-o lumină mai bună, poate că în curând, dar deocamdată o să mă retrag în dormitor ca să citesc. Ea doreşte fără îndoială să profite de prezenţa ta.

Hugues ridică din umeri şi oftă:

- Cine ştie ce doreşte ea...

El reveni la Rebecca destul de târziu. Se trezi când se strecură în aşternut şi o luă în braţe.

- Totul este în ordine? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

El ezită înainte de a răspunde:

- Aşa cred...

Rebecca adormi imediat.

Câteva ore mai târziu, se trezi tresărind. Un fulger lumină camera, urmat de un tunet groaznic. Un mieunat ajunse până la ea. încercă să-şi vină în fire. Nu-şi amintea să fi văzut pisicile după sosirea lui Meredith, dar presupunea că sunt la locul lor obişnuit, pe pernele din salon.

Un alt fulger sfâşie întunericul şi când bubuitul tunetului răsună din nou, se ridică din pat. Isabella şi Ferdinand rămăseseră poate închişi în grădină. îmbrăcă chimonoul galben şi traversă culoarul. Coborî scara care ducea în salon şi inspectă împrejurimile, fără să zărească totuşi animalele.

Privi afară pe ferestre, în bucătărie, în zadar. Revenea în camera ei când le văzu în sfârşit, la capătul holului, tremurând de spaimă. Alergară la ea şi se frecară de picioarele ei.

Le mângâie îndelung, până când răsună bubuitul unui tunet, mai puternic decât celelalte. Auzi atunci un zgomot ciudat dinspre camera lui Meredith. Se apropie de ea, bătu la uşă, apoi se hotărî să intre.

Adolescenta stătea aşezată în capul oaselor în pat, palidă la faţă şi strângând perna la piept.

- Te simţi bine? o întrebă Rebecca.
- Nu pot dormi din cauza furtunii...
- Si pe mine m-a trezit.

Pisicile o urmaseră pe Rebecca şi începeau să cerceteze acest teritoriu care le era necunoscut. Meredith coborî din pat ca să se
apropie de ele. Părea mai tânără şi mai plăpândă în pijamaua de bumbac înflorat. Nu remarcase până acum

prezenţa animalelor.

- Sunt ale dumneavoastră? întrebă ea aşezându-se pe mochetă ca să le mângâie.

- Da. Dacă doreşti, păstrează-le în camera ta. îţi vor ţine companie.

Meredith păru să-şi amintească brusc sentimentele ostile pe care le purta tinerei femei şi afişă o mutrişoară îmbufnată, dovadă că începea să se simtă mai bine.

- Eu prefer câinii, replică ea. Este chimonoul fratelui meu?

- Da, mi l-a împrumutat pentru câteva zile. De atlfel, îmi place mult şi aş vrea să-mi cumpăr unul în genul acesta.

Meredith încuviinţă cu un semn din cap.

- Eu i l-am dăruit.

Se întoarse în pat şi continuă arătând pisicile:

- Vor dormi într-adevăr cu mine?

- Bineînţeles, afirmă Rebecca, sperând să nu se înşele.

Ea bătu cu palma patul, invitând pisicile să se urce. Ele nu se lăsară rugate şi se încolăciră cu voluptate pe plapumă.

- Ar fi bine să laşi uşa deschisă. Dacă te deranjează, n-ai decât să le dai afară.

Furtuna părea să se fi potolit. Rebecca îi ură noapte bună adolescentei şi se întoarse în dormitorul în care Hugues dormea adânc.

Poate că duminica aceasta nu se va dovedi atât de dificilă cum se temeau, datorită intervenţiei neprevăzute a pisicilor.

Timpul nu-şi avea egal în rezolvarea problemelor. Cine ştia dacă Hugues nu va manifesta într-o zi dorinţa de a se căsători cu ea?

Capitolul 10

Cu trecerea săptămânilor, Meredith se arătă mai puţin ostilă faţă de Rebeca, fără să manifeste totuşi un entuziasm prea mare când o vedea. Rebecca încerca să treacă pe la casa ei ca să-şi ia corespondenţa şi să se ocupe de ordinea apartamentului, când adolescenta venea să-şi vadă fratele.

După un timp, aceasta deveni mai puţin interesată de Hugues, pentru a-şi îndrepta toată atenţia asupra prietenei sale Julie, care o însoţea adeseori în timpul weekendurilor.

în ceea ce o privea, Rebecca plutea pe un ocean de fericire alături de Hugues. Cu toate acestea, de fiecare dată când trecea pe acasă, îşi reamintea că nu era vorba decât de o situaţie provizorie.

Hugues îi propuse să aranjeze camera verde după gustul ei şi să aducă unele mobile la care ţinea.

- Dar... asta ar însemna într-un fel să mă instalez aproape permanent, pretextă ea cu o voce slabă.

- într-adevăr.

Ea îl privi lung şi-şi dădu seama că părea preocupat de ezitările lui. Refuza totuşi să se implice total în această casă care nu era a ei şi în care nu se afla decât temporar.

Când va veni ziua despărţirii, voia să fie capabilă să revină cu uşurinţă la domiciliul ei. Si era evident că acest aspect instabil al legăturii lor o măcina.

Hugues şi Rebecca organizară o petrecere cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Când invitaţii începură să sosească, Rebecca îşi jucă de minune rolul de stăpână a casei, întâmpinându-i pe toţi cu surâsul pe buze. Fu încântată s-o revadă pe Alice Fairweather. Aceasta o urmă în bucătărie

ca s-o ajute, şi-i şopti la ureche:

- Ti-am spus că aşa va fi!

Rebecca zâmbi. Se întrebase adeseori dacă Hugues şi cu ea s-ar fi reîntâlnit fără intervenţia Alicei.

Ultimul invitat îi părăsi spre orele două noaptea.

- Petrecerea a fost foarte plăcută, remarcă Rebecca în timp ce bea o cupă de şampanie între patru ochi cu Hugues.

- Da, murmură el sărutând-o. Graţie ţie...

*
* *

Rebecca privi sosirea Crăciunului cu o anumită nostalgie. Sărbătorile acestea de sfârşit de an se celebrau întotdeauna în familie, cu copiii. Dorinţa ei de a întemeia un cămin se accentua, şi ea era confruntată cu aceeaşi problemă.

După ce cumpărase cadouri pentru fiecare, Rebecca se hotărî să-şi ia patru zile de concediu ca să-şi viziteze părinţii. Hugues îşi manifestă dorinţa s-o însoţească, dar ea refuză, pretextând că tatăl ei nu ştia nimic despre existenţa lui şi nu i-ar plăcea probabil să-i vadă împreună fără să fie căsătoriţi.

îşi regăsi familia cu plăcere, constatând însă că Hugues îi lipsea teribil. El veni s-o întâmpine la aeroport la întoarcere şi ea se refugie în braţele lui, ca şi cum fuseseră despărţiţi luni de zile.

El i se păru puţin încordat şi îndată ce se urcară în maşină, îi spuse că trebuia să aibă o explicaţie serioasă. După care conduse în tăcere, în timp ce tânăra femeie îşi punea o mulţime de întrebări din cauza expresiei lui întunecate. Sosise oare sfârşitul idilei lor? Se îndrăgostise

oare de altcineva în timpul absenţei ei?

Hugues opri maşina în faţa casei şi traversară aleea grădinii. Rebecca ardea acum de nerăbdare să descopere cauza frământărilor lui. Imediat ce el deschise uşa, ea observă cu uimire o panglică aurie legată de clanţa interioară. O panglică ce se întindea de-a lungul culoarului.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea, intrigată.

- Este vorba de o pistă. Trebuie s-o urmezi, răspunse el cu un aer misterios.

Ea se execută, cu inima bătând mai repede, şi se opri în salon, în faţa canapelei.

- Iată, ai ajuns la ţintă!

Panglica se termina la câţiva centimetri de o pernă de mătase pe care se afla o cutiuţă. Lividă, Rebecca se întoarse spre Hugues.

- Ei bine, ce mai aşteptţi ca s-o deschizi? întrebă el cu o voce tandră.

Cutiuţa căptuşită cu catifea albastră conţinea o verighetă bătută cu diamante, care strălucea în mii de focuri.

- Si acum, citeşte inscripţia care este gravată în interior, insistă el.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Rebecca reuşi să descifreze: „Al tău pe viaţă“. Se ghemui la pieptul lui, oscilând între râs şi plâns.

- Oh! Hugues... este minunat! Dar de ce nu ţi-ai formulat cererea prin viu-grai?

- Am făcut-o... fără să obţin cel mai mic răspuns!

- Erai beat, protestă ea râzând.

- Desigur, dar perfect conştient, murmură el

acoperindu-i faţa cu sărutări. Prin urmare, m-am hotărât ca de data asta să schimb metoda. Aşadar... care este răspunsul tău?

Rebecca îşi trecu braţele după gâtul lui.

- Da. Da, pe viaţă... murmură ea.

Sfâr[it

*
* *
*
* *